

КЛАЙВ КЪСЛЪР АЙСБЕРГ

Част 3 от „Приключенията на Дърк Пит“

Превод от английски: Боян Николаев, 1995

chitanka.info

Всред студените води на Северния Атлантически океан патрулен самолет на бреговата охрана забелязва тайнствен кораб, погребан в огромен айсберг. Когато Дърк Пит и доктор Хънуел от Националната подводна и морска агенция на САЩ се добират до мястото, те откриват, че това е яхтата на известния учен геолог Кристиян Фирие, изобретил ядрената сонда. Сонда, която сериозно ще размести частните финансови империи. Но Фирие и екипажът му са жестоко избити, а Дърк Пит се озовава в центъра на безупречно замислена икономико-политическа конспирация, чийто ходове се направляват от мощен компютърен център. И разбира се, от шепа милиардери, жадни за още власт и богатство.

ПРОЛОГ

Сънят, предизвикан от наркотика, преминаваше в небитие и момичето започна мъчителна борба, за да дойде отново в съзнание. Бавно отварящите се очи срещнаха бледа и неясна светлина, а противната воняща смрад нахлу в ноздрите ѝ. Беше без дрехи, голият ѝ гръб се опираше на влажната жълтеникава, покрита с мръсотия стена. Все повече се събуждаше и се опитваше да се убеди, че това около нея го няма, че е някаква небивалица. Тогава изведнъж, преди да е успяла да се пребори с обземащата я паника, жълтата гадост от пода се надигна и се заизкачва по бедрата на беззащитното ѝ тяло. Ужасена до безумие, тя започна да крещи като умопобъркана, докато гнусотията пълзеше все по-нагоре по голата ѝ потна кожа. Облещи очи и отчаяно опита да се бори. Беше безполезно — китките на ръцете и глезените ѝ бяха приковани към покритата с тиня повърхност на стената. Бавно, много бавно ужасната мръсотия запълзя по гърдите ѝ. И тогава, тъкмо когато неописуемият ужас докосна устните на момичето, трептящ рев и призрачен невидим глас проехтяха в тъмната стая.

— Прощавай, че прекъсвам четенето ти, лейтенант, но дългът зове.

Лейтенант Сам Нет рязко затвори книгата, която държеше.

— Дявол да го вземе, Рап — каза той на мъжа с киселото лице, който седеше до него в пилотската кабина на бръмчащия самолет, — винаги когато стигам до интересна част, ти ме прекъсваш.

Младши лейтенант Джеймс Рап се наведе към книгата. На корица ѝ бе изобразено момиче, което с мъка се държеше на повърхността на басейн с жълтеникава мръсотия. Рап заключи, че това се дължи единствено на огромните ѝ плаващи гърди.

— Как можеш да четеш такава глупост?

— Глупост? — Нет направи мъчителна гримаса. — Не само нарушаваш спокойствието ми, младши лейтенант, но се мислиш и за мой литературен критик! — Вдигна в мнимо отчаяние големите си ръце. — Защо винаги ми назначават втори пилот, чийто примитивен

мозък отказва да приеме съвременния стил и изисканост? — Нет се пресегна и постави книгата на грубо изработена полица, закрепена към страничния плот на закачалка за дрехи. На полицата лежаха и няколко орфани списания, показващи голо женско тяло в многобройни прелъстителни пози, от което ясно следваше, че литературният вкус на Нет не е насочен стриктно към класиката.

Нет въздъхна, след това се изправи в седалката си и надникна към морето през предното стъкло.

Патрулният самолет на бреговата охрана на Съединените щати беше прекарал четири часа и двадесет минути от осемте, предназначени за скучно и рутинно наблюдение на айсберги и за изготвяне на карти. Видимостта под безоблачното небе беше кристална, а вятърът едва побутваше търкалящите се големи вълни — състояние, характерно за северния Атлантически океан в средата на март. Нет с още четирима членове на екипажа пилотираше от кабината и определяше курса на грамадния четиримоторен самолет „Боинг“, докато останалите шестима работеха в товарното отделение, като наблюдаваха сферите на радара и други научни уреди. Нет погледна часовника си, след това обърна самолета в стремителна дъга, като насочи носа му право към нюфаундлендския бряг.

— Стига толкова работа. — Нет се отпусна и посегна към ужасната си книга. — Моля те, остави ме на мира, Рап. Без повече прекъсвания, докато стигнем Сейнт Джонс.

— Ще се опитам — отвърна раздражено Рап. — Ако тази книга е толкова интересна, какво ще кажеш да я взема, когато я прочетеш?

Нет се прозя.

— Съжалявам, заклет съм се никога да не давам на заем книгите си. — Неочаквано слушалката в ухото му запращя и той вдигна микрофона. — Да, Хадли, какво има?

Отзад, в слабо осветения търбух на самолета, морякът Бъз Хадли се взираше съсредоточено в радара, като лицето му отразяваше зеленикавата светлина на екрана.

— Появи се нещо странно, сър. Двадесет и девет километра, ориентировъчни данни три-четири-седем.

Нет включи микрофона си.

— Обади се, обади се, Хадли. Какво значи *странно*? Айсберг ли си засякъл, или си настроил апарата си на филма „Дракула“?

— Може да се е зачел в пълния ти с ужаси любовен роман — измърмори Рап.

Гласът на Хадли прозвуча:

— Като съдя по разположението и размера, това е ледена планина, но моят сигнал е доста силен за обикновен айсберг.

— Много добре — въздъхна Нет. — Ще видим. — Погледна неодобрително Рап. — Бъди добър да ни насочиш в посока три-четири-седем!

Рап кимна и измени курса със завъртане на контролния лост. Придружен от постоянното бучене на четирите си двигателя „Прат-Уитни“ и от непрекъснатия вой от вибрациите, самолетът се наклони леко към новия хоризонт.

Нет взе бинокъл и го насочи към безбрежния простор от синя вода. Фокусира го и го притисна към очите си колкото можа по-здраво, за да преодолее трептенето на самолета. След това забеляза бяла неодушевена точица, застанала спокойно върху светещото сапфирено море. Айсбергът бавно нарастваше в двете цилиндрични тръби на бинокъла, докато между него и предното стъкло на пилотската кабина разстоянието намаляваше. Тогава Нет взе микрофона и запита:

— Ти какво ще кажеш, Слоун?

Лейтенант Джонис Слоун, главният наблюдател на леда на борда на патрулния самолет, вече изучаваше айсберга през полуотворената врата на товарното отделение зад контролната кабина.

— Нещо обикновено, нещо като градина — отговори Слоун, чийто глас идваше от слушалките подобно на глас на робот. — Плоска ледена планина с плосък връх. Струва ми се, че е висока около шестдесет метра, вероятно към един милион тона.

— Нещо обикновено ли? — Нет беше почти изненадан. — Като градина? Благодаря, Слоун, за много поучителното ти описание. Едва ли мога да очаквам да отида там някога. — Той се обърна към Рап: — На каква височина сме?

Рап продължи да гледа напред.

— Триста метра. На същата височина бяхме целия ден... и вчера... и завчера.

— Просто проверка, благодаря ти — прекъсна го наставнически Нет. — Рап, ти никога няма да узнаеш колко все по-сигурна става моята напреднала възраст в съчетание с таланта ти пред таблото.

Нагласи чифт очукани пилотски тъмни очила към очите си, подготви се за сблъсъка със сковавания студ отвън и отвори страничния люк, за да погледне по-отблизо.

— Ето го. — После даде знак на Рап. — Мини няколко пъти и ще видим какво има там.

Нужни бяха само няколко секунди лицето на Нет да се почувства като повърхност на дълго употребявана възглавничка за карфици; леденият въздух опъна кожата му и тя накрая за щастие се вкочани. Скръцна със зъби, но погледът му остана прикован в ледената планина.

Огромната бяла маса изглеждаше като призрачен клипер с опънати платна и плаваше грациозно под люковете на пилотската кабина. Рап отпусна регулаторите отново и леко завъртя лостовете за управление, като насочи патрулния самолет наляво към широката ледена маса. Не обърна внимание на леда и на показалеца за посоката, а пресметна ъгъла, като надникна през рамото на Нет към светещия леден хълм. Направи три обиколки, като чакаше за знак от Нет да изравни самолета. Най-послед Нет прибра главата си и взе микрофона:

— Хадли! Тази ледена планина е гола като дупе на новородено бебе.

— Там долу има нещо, лейтенант — възрази Хадли. — Забелязах много добре точица върху...

— Господин капитан, мисля, че там има тъмен предмет — прекъсна ги Слоун. — Долу, близо до ватерлинията на западната страна.

Нет се обърна към Рап:

— Спусни се на шестдесет метра височина!

На Рап му стигаха само няколко минути да изпълни заповедта. Но измина още време, а той продължаваше да кръжи над ледената планина, като поддържаше минималната скорост — тридесетина километра в час.

— По-близо! — напрегнато нареди Нет. — Още тридесетина метра!

— Защо просто не кацнем на проклетото нещо? — предложи Рап между другото. Ако наистина беше обезпокоен, не му личеше. Лицето му имаше израз на човек, готов да заспи. Само капчиците пот на челото му издаваха пълно съсредоточаване върху предстоящата опасна летателна задача. Сините вълни изглеждаха много близо и той имаше

чувството, че би могъл да ги докосне, ако се пресегне през рамото на Нет. И за да подсилят нарастващата му напрегнатост, стените на айсберга сега се издигнаха над самолета, а върховете им изчезнаха напълно над люковете на пилотската кабина. Едно внезапно дръпване, мислеше си той, едно неочаквано въздушно течение и краят на лявото крило би се закачил за гребена на вълната, а гигантският самолет би се разрушил веднага.

Нет почувства нещо ново... нещо смътно, нещо, което лети през невидимия праг между въображението и действителността. То бавно се превръщаше в нещо реално, в предмет, направен от човешка ръка. Най-после — на Рап му се стори, че е минала цяла вечност — Нет прибра глава в кабината, затвори отново страничния люк, натисна комутатора на микрофона и запита:

— Слоун? Видя ли го? — Думите прозвучаха неестествено и глухо, като че ли Нет говореше през възглавница.

Отначало Рап помисли — причина за това е, че челюстта и устните на Нет са измръзнали от студа, но когато го погледна набързо, с изненада откри, че лицето на Нет е вцепенено не от студ, а от истински страх.

— Видях го. — Гласът на Слоун долетя от другата страна като механично ехо. — Но не мисля, че е възможно.

— Нито пък аз — отвърна Нет, — но той е там долу — кораб, дявол да го вземе, призрачен кораб, обгърнат от леда. — Обърна се към Рап и поклати глава, като че ли не вярваше на собствените си думи. — Не можах да забележа никакви подробности. Просто неясни очертания на носа или може би на кърмата, не е възможно да се каже със сигурност.

Той свали тъмните очила и вдигна нагоре палеца на дясната си ръка. Рап въздъхна облекчено и изравни патрулния самолет, като отдалечи достатъчно търбуха му от студения Атлантически океан.

— Извинявай, лейтенант — обади се Хадли по слушалките. Беше се привел над радарното си устройство и изучаваше малката бяла точица почти в центъра на сферата. — Без да гарантирам — промълви той, — цялата дължина на това нещо в ледената планина е около четиридесет метра.

— Сигурно е изоставен риболовен кораб — замисли се Нет, като си разтриваше енергично бузите и потрепваше от болка, докато

кръвообращението започна да се възвръща.

— Да се свържа ли с областния щаб в Ню Йорк и да поискам спасителна команда? — попита Рап.

Нет поклати глава:

— Няма нужда да искаме да се изпраща спасителен кораб. Ясно е, че там няма оцелели хора. Ще изготвим подробен доклад, след като се приземим в Нюфаундленд.

Настана мълчание. Тогава прозвуча гласът на Слоун:

— Господин капитан, моля, насочете самолета към ледената планина. Аз ще пусна багрилно вещество върху нея за бързо идентифициране.

— Прав си, Слоун. Пусни го, като ти дам сигнал. — Нет се обърна отново към Рап. — Откарай ни към издигнатата част на ледената планина. Дръж височина деветдесет метра.

Боингът, чиито четири двигателя още се въртяха с намалени обороти, се понесе към величествения айсберг като чудовищна мезозойска птица към първобитното си гнездо. Слоун подпря ръка върху вратата на товарното отделение. После по устната заповед на Нет Слоун хвърли в пространството петлитров буркан от турция, пълен с червена боя. Бурканът ставаше все по-малък и се превърна в точица, преди да се удари в гладката стръмна страна на целта. Слоун погледна назад и видя ярката алена черта, разпростираща се бавно по милионтонния леден хълм.

— Право в целта! — почти весело възкликна Нет. — Спасителната команда няма да се затрудни да забележи онова нещо. — Тогава с внезапно помрачено изражение се втренчи надолу към мястото, където лежеше погребан неизвестният кораб, и промълви: — Горките! Ще узнаем ли някога какво им се е случило?

Очите на Рап приеха замислено изражение.

— Едва ли, иначе щяха да имат по-голям надгробен камък.

— Този е само временен. Щом ледената планина навлезе в гълфстрийма, след две седмици от нея няма да е останал достатъчно лед и за изстудяването на шест кутии бира.

В кабината се възцари мълчание, което, изглежда, се подсилваше от непрекъснатото бръмчене на двигателите на самолета. Нито един от двамата не каза нищо, всеки беше потънал в мислите си. Можеха само

да гледат зловещия връх на бялото нещо, издигащо се от морето, и да размишляват върху загадката, заключена под ледената му покривка.

Най-сетне Нет седна отново в седалката си отпуснато, почти в хоризонтално положение, и се успокои. Обърна се към Рап:

— Младши лейтенант, енергично предлагам, ако не искаш да хвърлиш този дрънчащ автобус в ледената вода, да ни откараш вкъщи, преди бензиномерът да е умрял от жажда! — Той се ухили заплашително, като добави: — И моля, не ме прекъсвай!

Рап хвърли сразяващ поглед към Нет, после сви рамене и обърна патрулния самолет отново в посока към Нюфаундленд.

Когато патрулният самолет на бреговата охрана изчезна и последният отмерен удар на двигателите заглъхна в студения солен въздух, извишаващият се айсберг отново потъна в мъртвешкия покой, който го обгръщаше, откакто преди близо година е бил откъснат от ледника и заставен да се движи към морето далеч от западния бряг на Гренландия.

След това внезапно се забеляза слабо, но забележимо движение по леда точно над ватерлинията на ледената планина. Две неопределени форми бавно се превърнаха в двама души, които се изправиха на крака и се загледаха в отдалечаващия се самолет. Не биха могли да бъдат видени с просто око дори от двадесет крачки — и двамата носеха бели снежни костюми, които отлично хармонираха с безцветната среда.

Стояха там дълго време, като търпеливо чакаха и слушаха. Когато се увериха, че патрулният самолет не се връща, единият коленичи и изчетка леда, като откри малка радиостанция. Изтегли триметровата телескопична антена, настрои честотата и подаде сигнал. Не му се наложи да го повтаря много пъти или да чака. Някой някъде следеше внимателно същата честота и отговорът дойде почти незабавно^[1].

[1] За терминологични консултации, свързани с флота и военната йерархия, изказвам сърдечна благодарност за помощта от страна на г-н Димитър Хаджиев. — Бел.пр. ↑

I

Капитан-лейтенант Лий Коски стисна по-здраво със зъби лулата си във форма на царевичен кочан, пъкна възлестите си ръце пет сантиметра по-дълбоко в подплатената с кожи винत्या и потръпна от студ. На възраст четиридесет и една години и два месеца, от които осемнадесет години бяха прекарани в службата на бреговата охрана на Съединените щати, Коски беше нисък, много нисък и многопластовото му облекло го караше да изглежда почти толкова широк, колкото и висок. Сините очи под рошавата му русолява коса светеха със сила, която никога не отслабваше, независимо от настроението му. Държеше се със самоуверения маниер на перфекционист — качество, което му помагаше в немалка степен в работата като капитан на най-новия суперкатер на бреговата охрана „Катауаба“. Той стоеше на мостика като боен петел с разкрасени крака и не си направи труда да се обърне, когато заговори на високия като планина човек до него.

— Дори и с радар те ще се изтрепят да ни търсят в това време — каза той с рязък и пронизващ като студа на атлантическия въздух тон. — Видимостта не може да е повече от миля.

Бавно, без да бърза, старши лейтенант Амос Доувър, помощник-командирът на „Катауаба“, чукна със средния си пръст угарка на три метра далеко във въздуха и загледа с любопитство как димящата бяла тръбичка се подхвана от вятъра и замина през капитанското мостче на кораба далеч сред големите бавни вълни.

— Не би имало значение, ако ни намерят — смотолели той през устни, които посиняваха от студения бриз. — Както сме се залютели, пилотът на оня хеликоптер би трябвало да е много тъп или мъртвопиян, или едното и другото дори да помисли да кацне там — добави, като се наведе назад към дебаркационната платформа на „Катауаба“, която вече беше мокра от пръските.

— Някои хора хич не се интересуват как умират — възрази Коски остро.

— Никой не може да каже, че не са били предупредени. — Доувър не само приличаше на голяма мечка, но и гласът му като че ли тътнеше отнякъде дълбоко в стомаха му. — Дадох сигнал на хеликоптера веднага след като излетя от Сейнт Джонс. Предупредих ги за нарастващото вълнение на океана и енергично ги посъветвах да не правят среща. Всичко, което ми отвърна пилотът, беше учтиво „благодаря“.

Сега започваше да ръми, а бризът със скорост четиридесет и шест километра в час блъскаше на талази дъжда върху кораба и скоро накара всички дежурни от палубата да побегнат за мушаменото си облекло. За щастие на „Катауаба“ и екипажа му температурата на въздуха беше все още над точката на замръзването, 4,4 градуса по Целзий, след което перспективата беше неприятна — целият кораб бързо би се покрил с лед.

Коски и Доувър току-що си бяха нахлузили мушаменото облекло, когато високоговорителят на капитанското мостче изпраща:

— Господин капитан, тъкмо уловихме на радара птицата и установяваме къде се намира.

Коски хвана ръчния предавател и потвърди, че е разбрал. След това се обърна към Доувър.

— Боя се — подхвърли той, — че нещо се крои.

— Чудите се защо са нужни тези неотложни мерки за спасяване на пътниците ли? — попита Доувър.

— А вие?

— И аз наистина се учудвам. Питам се също защо заповедите да стоим при станцията и да приемем граждански хеликоптер дойдоха от щаба на командира във Вашингтон вместо от нашето областно командване.

— Много необмислено от страна на командира — измърмори Коски — да не ни съобщят какво искат тия хора. Едно нещо е сигурно — няма да прекарат приятно като на екскурзия до Таити.

Коски внезапно настръхна и наостри ухо в посоката на безпогрешно туптящия удар на роторната перка на хеликоптер. В продължение на минута и половина хеликоптерът не се показваше от гъстия облак. След това и двамата го забелязаха едновременно. Идваше от запад през лекия дъжд и държеше курс по права линия към кораба. Коски го разпозна веднага като двуместна гражданска версия

на „Юлисис Q-55“, машина, която може да развива скорост от четиристотин километра в час.

— Той трябва да не е наред, за да прави това — забеляза Доувър сухо.

Коски не отговори. Грабна отново преподавателя и гневно закрещя:

— Подай сигнал на пилота на оня хеликоптер и му кажи да не се опитва да кацне, докато ние си пробиваме път през триметрови вълни. Кажи му, че не поемам отговорност за каквито и да е безумни действия от негова страна.

Коски почака няколко секунди, а очите му не се отлепаха от хеликоптера:

— Е?

В отговор високоговорителят изпраща:

— Пилотът благодари много за вашата грижа, господин капитан, и почтително моли да поставите на разположение няколко души, които да осигурят принадлежностите за кацане в момента, когато той докосне меката подложка.

— Учтив мръсник — изсумтя Доувър. — Това не може да му се отрече.

Коски изпъна брадичката си с още един сантиметър, стисна като с менгеме тръбичката на лулата и измърмори:

— По дяволите учтивостта! Съществува възможност този идиот да разбие големичко парче от кораба ми.

После Коски сви рамене примирено, взе мегафона и изкрещя:

— Боцмане, готови ли са вашите хора да осигурят тази птица в момента на кацането ѝ? Но за бога, внимавайте, докато самолетът кацне напълно на меката подложка, и осигурете присъствието на аварийния екип!

— В момента — измърмори Доувър — не бих си сменил мястото с ония момчета там заради всичките сексбогини на Холивуд.

Коски изчисли, че „Катауаба“ не може да се движи право срещу вятъра, защото силното люлеене на кораба би обрекло самолета на сигурно разбиване. От друга страна, ако корабът се движеше в другата посока, големите вълни не биха позволили на хеликоптера да кацне на меката подложка. Но годините, прекарани в командване и вземане на правилни решения, както и опитът му за управление на самата „Катауаба“ правеха решението му въпрос на рутина.

— Ще ги приберем по посока на вятъра и с нос, обърнат срещу вълните. Намали скоростта и коригирай посоката — заповяда Коски.

Доувър кимна отсечено и изчезна в кабината на щурвала. Върна се след няколко минути и извика:

— Носът срещу вълните, както е заповядано, и дръжте кораба стабилен, доколкото морето позволява!

Притиснати от студения спазъм на мрачно предчувствие, Коски и Доувър се взряха в яркожълтия хеликоптер, който минаваше през мъглата по посока на вятъра и се приближаваше към кърмата на „Катауаба“ под ъгъл тридесет градуса над широкия килватер на кораба. Въпреки че вятърът шибаше силно юлисиса, пилотът някак успяваше да го задържи в хоризонтално положение. След като измина тридесет метра, машината започна да намалява скоростта, докато най-после спря във въздуха, като се носеше подобно на колибри над издигащата се и падаща мека подложка за кацане. На Коски му се стори цяла вечност хеликоптерът да поддържа височината си, докато пилотът проверява високата точка на перката на катерното витло всеки път, когато се издигаше на гребена на преминаваща вълна. Тогава, когато меката подложка за кацане внезапно достигна най-високата си точка, пилотът на хеликоптера върна обратно регулаторите и юлисисът слезе ловко на „Катауаба“ в същия миг, в който кърмата залитна надолу в основата на следващата вълна.

Спирателните обувки едва бяха докоснали меката подложка, когато петима от екипажа на катера се втурнаха през накланящата се палуба и под силния порив на вятъра започнаха да закрепят хеликоптера, преди той да бъде отнесен през борда във водата. Ауспухът на двигателя скоро заглъхна, перките на ротора също спряха и от страната на пилотската кабина се отвори врата. След това двама души с глави, наведени срещу носещата се мъгла, скочиха на площадката.

— Ах, този кучи син — измърмори учуден Доувър. — Направи го да изглежда така лесно.

Лицето на Коски се стегна.

— Добре ще е и документите им да са в ред, а правомощията им да идват от щаба на бреговата охрана във Вашингтон.

Доувър се усмихна:

— Може би са конгресмени на инспекционна обиколка.

— Едва ли — отсече Коски.

— Да ги придружа ли до кабината ви?

— Не — поклати глава Коски. — Предай им моите поздрави и ги отведи в офицерския стол! — След това се захили: — Единственото нещо, което ме интересува в момента, е чаша горещо кафе.

Две минути по-късно капитан Коски седеше в офицерския стол, а студентите му ръце обграждаха с благодарност изпускащата пара чаша с черно кафе. Тя беше почти наполовина изпита, когато вратата се отвори и в стаята влезе Доувър, последван от бузест тип с големи очила без рамки, стърчащи върху глава с плешиво теме, обградена от дълга рошава бяла коса. Въпреки че първоначалното впечатление напомни на Коски за обичайния побъркан учен, лицето на човека беше кръгло и добродушно, а кафявите му очи с бръчици наоколо се усмихваха приятно. Непознатият забеляза капитана, отиде до масата и протегна ръка:

— Предполагам, че вие сте капитан Коски. Аз съм Хънуел — доктор Бил Хънуел. Извинете за безпокойството.

Коски стана и стисна ръката на Хънуел:

— Добре дошли на борда на кораба, докторе! Моля, седнете и изпийте чаша кафе!

— Кафе? Не понасям това нещо — каза Хънуел мрачно. — Бих си заложил душата за чашка горещо какао обаче.

— Имаме какао — любезно кимна Коски, облегна се отново в стола си и викна: — Брейди!

Откъм камбуза^[1] със ситни крачки дойде стюард в бяла куртка. Той беше висок и слаб и вървеше с походка, която говореше недвусмислено, че е от Тексас.

— Да, господин капитан. Какво желаете? — запита той.

— Чаша какао за нашия гост и още две кафета за лейтенант Доувър и... — Коски спря и надникна въпросително зад Доувър, като добави: — Мисля, че ни липсва пилотът на д-р Хънуел?

— Той ще дойде ей сега. — Лицето на Доувър имаше нещастно изражение. Като че се опитваше да предупреди за нещо Коски. — Искаше да се увери, че хеликоптерът е завързан здраво.

Коски този път се вгледа загрижено в Доувър, но не попита повече. Обърна се към Брейди:

— Хайде, Брейди! Донеси направо цяла каничка, може и аз да си долея.

Брейди просто кимна с глава и се върна в камбуза.

Хънуел каза:

— Наистина е лукс да съм заобиколен отново от четири солидни стени. Седенето в онова вибриращо хвърчило, в което между мен и стихииите нямаше нищо, освен един пластмасов мехур, е достатъчно на човек косата му да побелее. — Той прекара ръка през малкото останали кичури коса, които заобикаляха плешивото му теме, и се засмя.

Коски остави чашата си, без да се усмихне.

— Не мисля, че съзнавате, доктор Хънуел, колко малко ви е оставало да загубите остатъка от косата и себе си. Вашият пилот е проявил истинска дързост дори като е помислил да извърши полет в такава време.

— Мога да ви уверя, сър, че това пътуване беше необходимо. — Хънуел говореше с доброжелателен тон, със същия тон навярно би смъмрил и някой ученик. — Вие, вашият екипаж и вашият кораб трябва да изпълните жизненоважна задача, при която най-съществено е времето. Не можем да си позволим да изгубим и минута. — Той извади от джоба на самото си къс хартия и го подаде през масата на Коски: — Докато обяснявам нашето присъствие, трябва да ви помоля да определите незабавно курс към тази позиция.

Коски взе листчето, но не прочете написаното.

— Простете, доктор Хънуел, но не мога да изпълня молбата ви. Единствената заповед, която имам от щаба, е да приема на борда двама пътници. Нищо не беше споменато да ви дам картбланш да управлявате кораба ми.

— Вие не разбирате.

Коски хвърли пронизващ поглед през чашата си с кафе към Хънуел.

— Това, докторе, е бисерът за деня. Какъв сте вие? Защо сте тук?

— Успокойте се, господин капитан. Аз не съм вражески агент, който има намерение да саботира ценния ви кораб. Дисертацията ми е

в областта на океанографията и сега съм на работа в Националната подводна и морска агенция.

— Нямах намерение да ви обидя — каза спокойно Коски. — Но това все още оставя един въпрос без отговор.

— Може би аз мога да помогна да се изяснят нещата. — Новият глас беше тих, но твърд и властен.

Коски настръхна в стола си и се обърна към някаква фигура, която се бе опряла небрежно на вратата — висок мъж с хубаво телосложение. Лицето с дъбов тен, суровите, почти жестоки черти и пронизващите зелени очи подсказваха, че това не е човек, който може да бъде настъпен. Облечен в синя летателна куртка и униформа на Военновъздушните сили, внимателен и безпристрастен, той се усмихна снизходително на Коски.

— Ах, ето ви — възкликна Хънуел. — Капитан Коски, да ви представя майор Дърк Пит, директор за специалните проекти при агенцията.

— Пит? — повтори Коски безизразно. Погледна Доувър и повдигна вежда. Доувър само сви рамене неловко. — Случайно да не би да е същият Пит, който миналата година разби оня подводен контрабанден бизнес в Гърция?

— Имаше най-малко още десет други участници, на които се пада лъвският пай от заслугата — отвърна Пит.

— Офицер от Военновъздушните сили, който работи по океанографски програми — обясни Доувър, — малко извън стихията ви, нали, господин майор?

Бръчиците около очите на Пит се разтегнаха в усмивка.

— Не повече, отколкото при всички онези хора от военноморските сили, които отидоха на Луната.

— Прав сте — призна Коски.

Брейди се появи и поднесе кафето и казаото. Излезе и се върна пак, като постави на масата поднос със сандвичи, преди да се оттегли за последен път.

Сега Коски се почувства наистина неловко. Учен от известна правителствена агенция — това не беше добре. Офицер от друг клон на службите, прочути с дързостта си — и това беше лоша новина. Но съчетанието на тези двамата, които седяха от другата страна на масата

и му нареждаха какво да прави и къде да отиде — това беше истинско наказание.

— Както казах, господин капитан — нетърпеливо напомни Хънуел, — трябва да отидем колкото се може по-бързо на позицията, която ви посочих.

— Не — отсече направо Коски. — Съжалявам, ако държането ми изглежда надменно, но трябва да се съгласите, че аз съм напълно в правото си да не приема исканията ви. Единствените заповеди, на които съм длъжен да се подчинявам като капитан на този кораб, идват или от областния щаб на бреговата охрана, или от канцеларията във Вашингтон. — Той помълча, за да си долее кафе. — А моите заповеди бяха да взема на кораба двама пътници и нищо повече. Подчиних се, а сега продължавам първоначалния патрулен курс.

Пит измери с очи гранитното лице на Коски, както металург може да изпитва прът от висококачествена стомана, за да провери дали има шупли.

Той се изправи внезапно, отиде предпазливо към вратата на камбуза и надникна вътре. Брейди изсипваше голям чувал с картофи в огромен казан, от който излизаше пара. След това, пак предпазливо, се обърна и разгледа внимателно коридора пред столовата. Установи, че малката му хитрина действаше. Коски и Доувър размениха смутени погледи помежду си, докато следяха движенията му. Накрая, като се увери, че няма подслушвачи, Пит се придвижи към масата и седна, после се наведе към двамата офицери от бреговата охрана и снижи гласа си в шепот.

— Добре, господа, ето как стои работата — каза Пит. — Позицията, която доктор Хънуел ви даде, е приблизителното местонахождение на много важен айсберг.

Коски се зачерви леко, но запази безизразно лицето си.

— И какво разбирате под важен айсберг, господин майор, ако мога да попитам, без да изглеждам глупав?

Пит замълча за ефект.

— Един, под чиято покривка се намират останките от кораб. Поточно руски риболовен кораб, натъпкан с най-последните и най-модерни електронни разузнавателни уреди, каквито съветската наука е създала досега. Без да споменавам кодовете и данните за цялостната им програма за наблюдаване в западното полукълбо.

Коски дори не примигна. Като не откъсваше поглед от Пит, той извади изпод куртката си кесия и спокойно започна да пълни лулата си.

— Преди шест месеца — продължи Пит — руски риболовен кораб с името „Новгород“ се отдалечи на десетина километра от брега на Гренландия и се зае с други дейности — да наблюдава ракетната база на Военновъздушните сили на САЩ на остров Диско. Въздушните снимки показаха, че траулерът „Новгород“ вози всички електронни приемателни антени, които човек може да си представи, та дори нещо повече. Руснаците проявиха съвършено хладнокръвие — траулерът и екипажът, състоящ се от тридесет и пет мъже и жени с висока квалификация, никога не навлезе в териториалните води на Гренландия. Той дори стана желана отправна точка за нашите самолети, които го използваша като ориентир при лошо време. Повечето руски разузнавателни кораби се освобождават от дежурство на всеки тридесет дни, но този кораб продължаваше да държи позицията си цели три месеца. Отделът за военноморско разузнаване започна да се учудва на дългото задържане. След това една бурна утрин траулерът „Новгород“ замина. Беше близо три седмици преди да се появи неговият заместник. Това забавяне съставлява тайната — руснаците никога дотогава не са нарушавали навика си за освобождаване на разузнавателен кораб едва когато друг разузнавателен кораб заеме поста му.

Пит замълча, за да изтръска цигарата си в пепелника. След това продължи:

— Възможни са само два маршрута, които корабът „Новгород“ би могъл да използва за връщане към родната Русия. Единият е към Ленинград през Балтийско море, а другият през Баренцово море до Мурманск. Британците и норвежците ни увериха, че „Новгород“ не е минал по нито един от тях. Накратко, корабът „Новгород“ е изчезнал напълно някъде между Гренландия и европейския бряг.

Коски сложи чашата си на масата и се загледа внимателно в почернялото ѝ дъно.

— Прави ми малко странно впечатление, че бреговата охрана досега не е била уведомена за това. С положителност знам, че не сме получавали доклад за изгубения руски траулер.

— Това направи странно впечатление и на Вашингтон. Защо руснаците биха запазили в тайна загубата на „Новгород“?

Единственият логичен отговор е, че те не искат западните държави да открият каквато и да е следа от най-модерния им шпионски кораб.

Устните на Коски се изкривиха в язвителна усмивка:

— Искате да повярвам, че съветски шпионски кораб е заключен в айсберг? Хайде, господин майор, аз се отказах от приказките, когато открих, че няма никакъв магьосник от Оз над небесната дъга или гърне със злато под нея.

Пит отговори на усмивката на Коски:

— Както и да е, точно един от вашите патрулни самолети е забелязал кораб, отговарящ на очертанието на траулер в айсберг с координати 47°36'N — 43°17'W.

— Вярно — каза студено Коски, — „Катауаба“ е най-близкият спасителен кораб до тази позиция, но защо моите заповеди не дойдоха направо от областното командване в Ню Йорк?

— Шпионска работа — отговори Пит. — Последното нещо, което момчетата във Вашингтон биха искали, е да излъчат открито съобщение по радиото. За щастие пилотът на самолета, който е забелязал ледената планина, е изчакал да се приземи, за да докладва подробно за местоположението. Идеята е, разбира се, да се разузнае траулерът, преди руснаците да са се досетили. Мисля, че можете да прецените правилно, господин капитан, колко ценна е за нашето правителство всяка информация за съветския разузнавателен флот.

— Би изглеждало по-практично да пратим на айсберга изследователи, които разбират от електроника и са специалисти в разузнаването. — В тона на Коски настъпи незабележима промяна, която едва ли би могла да се нарече смекчаване, но имаше нещо подобно. — Ако не възразявате, един пилот и един океанограф не са за тази работа.

Пит изгледа продължително Коски, след това се обърна към Доувър и отново към Коски.

— Лъжлива фасада — прошепна той, — но с определена цел. Руснаците не са чак толкова примитивни, когато става дума за разузнавателни операции. Не биха могли да не станат подозрителни, ако военен самолет започне да кръжи около район в открито море, където пътуват малко кораби. От друга страна, всички знаят, че самолетите на Националната подводна и морска агенция провеждат научните си опити в безлюдни води.

— А каква е вашата квалификация?

— Имам опит в пилотиране на хеликоптер над арктически води — отвърна Пит. — Доктор Хънуел без съмнение е водещ специалист в света по въпросите на ледените образувания.

— Ясно — каза Коски бавно. — Доктор Хънуел ще проучи ледената планина, преди хората от разузнаването да се изтърсят там без покана.

— Правилно — призна Хънуел. — Ако това под леда действително е корабът „Новгород“, от мен зависи да определя най-подходящия метод да се влезе в корпуса на кораба. Сигурен съм, вие знаете, господин капитан, че айсбергите не са шега работа. Това е като рязането на диамант — едно погрешно пресмятане от страна на резача и си губи цената. Употребете твърде много термична енергия на неподходящо място и ледът може да се пукне и разцепи. Или пък внезапното и прекомерно топене може да причини изменение в центъра на притеглянето, което да накара ледената планина да се прекатури. Значи виждате, че е наложително ледената маса да се анализира, преди да се влезе в кораба „Новгород“, с оглед на определена степен на сигурност.

Коски се облегна на стола и видимо се отпусна. За миг очите му се впиха в очите на Пит. След това той се усмихна и се обърна към Доувър:

— Лейтенант Доувър!

— Сър?

— Бъди добър да послужиш на тези господа, като определиш курс $47^{\circ}36'N$ — $43^{\circ}17'W$ и с пълна пара напред! Уведоми областното командване в Ню Йорк за намерението ни да напуснем базата.

Коски наблюдаваше за промяна в изражението на Пит. То остана безучастно.

— Не се обиждайте — спокойно каза Пит. — Предлагам да не изпращате това съобщение на вашето областно командване.

— Нито ви подозирам, нито нещо подобно, господин майор — извини се Коски. — Просто нямам навика да плавам по Северния Атлантически океан, без да уведомя бреговата охрана къде се намира нейното имущество.

— Съгласен съм, но предпочитам да не споменавате крайната ни цел. — Пит угаси цигарата. — Моля, уведомете също канцеларията на

Националната подводна и морска агенция във Вашингтон, че доктор Хънуел и аз сме пристигнали благополучно на борда на „Катауаба“ и ще продължим нашия полет до Рейкявик, когато времето се изясни.

Коски повдигна вежди:

— Рейкявик, Исландия?

— Нашата крайна цел — обясни Пит.

Коски се канеше да каже нещо, но се отказа и сви рамене:

— Господа, по-добре да ви покажа каютите. — Обърна се към Доувър: — Доктор Хънуел може да спи с нашия инженерен офицер. Майор Пит може да се нанесе при тебе, лейтенант.

Пит се усмихна на Доувър и след това се вгледа отново в Коски:

— За да ме държите по-сигурно под око ли?

— Казахте го вие, а не аз — отвърна Коски, изненадан от обиденото изражение по лицето на Пит.

Четири часа по-късно Пит дремеше на леглото люлка, натъпкано в железната утроба, която Доувър нарече своя кабина. Беше уморен почти до болка, но доста много мисли се въртяха в съзнанието му, за да му позволят да влезе в рая на дълбокия сън. Преди една седмица по това време той седеше на терасата на хотел „Нюпортър ин“ с красиво, пощуряло за секс червенокосо момиче и гледаше от високо живописния бряг на Нюпорт бийч, Калифорния. Спомняше си с умиление как с едната си ръка галеше момичето, докато с другата държеше уиски с лед. Любуваше се на призрачните яхти за разходка, които се носеха плавно по осветения от луната залив. Сега беше сам и за съжаление се измъчваше върху твърдото сгъваемо легло люлка на борда на катер на бреговата охрана някъде в замръзвания Северноатлантически океан. Трябва да си освидетелстван мазохист, мислеше си той, за да се отзоваваш доброволно на всеки налудничав проект, какъвто адмирал Сандекър все още измисли. Адмирал Джеймс Сандекър, главен директор на Националната подводна и морска агенция, не би се решил на подобен шантав проект — на неговия стил повече би подхождала фалирала машина за пресукване.

— Ужасно съжалявам, че те изтеглям от слънчева Калифорния, но тази проклетата трудна задача се падна на нас — му съобщи Сандекър, човек с нисък ръст, с огненочервена коса и лице на грифон, като размахваше във въздуха сякаш беше бастун осемнадесетсантиметрова пура. — Ние трябва да участваме в научно

подводно изследване. Защо пък ние? Защо не военноморските сили? Човек би очаквал от бреговата охрана да се справя с проблемите си. — Той му стисна ръката ядосано, смукна от пурата и добави: — Във всеки случай не можем да се отървем от това.

Пит свърши да чете и остави жълтата папка с гриф „поверително“ на бюрото на адмирала.

— Не мисля, че е възможно кораб да замръзне в айсберг.

— Много малко вероятно е, но доктор Хънуел ме увери, че това би могло да се случи.

— Може да се окаже трудно този айсберг да бъде открит; вече са изминали четири дни, откакто бреговата охрана го е забелязала. Досега огромният леден куб може да е изминал половината път до Азорските острови.

— Доктор Хънуел нанесе на картата теченията и определи скоростта им в район от 37 квадратни мили. Ако видимостта е добра, не би се затруднил да откриеш ледената планина, особено след като бреговата охрана е хвърлила върху нея червена боя за маркиране.

— Едно нещо е да се забележи — каза замислено Пит, — а друго е да се приземи хеликоптер на нея. Не би ли било по-удобно и по-малко опасно да стигнем със...

— Не! — прекъсна го Сандекър. — Никакви кораби. Ако онова нещо под леда е важно, както аз мисля, не искам никого освен теб и Хънуел на разстояние до 50 мили от него.

— Може да се изненадате, господин адмирал, но аз никога преди не съм кацал с хеликоптер на айсберг.

— Много възможно е и никой друг да не е кацал. Ето защо те повиках да бъдеш мой специален директор на проекта. — Сандекър се усмихна дяволито. — Ти притежаваш досадното умение — така да кажем — да доставяш успешно стоки.

— Имам ли този път — попита лукаво Пит — благоприятната възможност да бъда доброволец?

— Не бих приел каквото и да е друго.

Пит сви безпомощно рамене.

— Не знам защо винаги толкова лесно ви се предавам, господин адмирал. Почвам да мисля, че ме държите единствено като първокласен пощенски гълъб.

По лицето на Сандекър премина широка усмивка.

— Вие го казахте, а не аз.

* * *

Бравата изщрака и вратата на кабината се отвори. Пит видя с едното си око, че влиза доктор Хънуел. Пълният доктор правеше движения, сякаш ходеше по опънато въже, докато се опитваше да маневрира между леглото люлка на Пит и гардероба на Доувър. Накрая стигна до малък стол край писалището. Въздъхна силно в хор със скърцащия протест на стола, докато наместваше масивната си фигура между облегалките за ръцете.

— Как, боже мой, титан като Доувър влиза в това нещо? — попита той скептично, без да се обръща към никого по-специално.

— Закъснявате — смърри го с прозявка Пит. — Чакам ви от часове.

— Не бих могъл да се промъквам покрай ъглите или да се плъзгам през вентилациите като на шпионска среща. Трябваше ми някакъв предлог.

— Какъв е предлогът сега?

— Нося поздравии от капитан Коски. Вечерята е сервирана.

— Защо са всички тези увъртания? — попита Пит със сдържана усмивка. — Нямаме нищо за криене.

— Нищо за криене! Нищо за криене! Лежете там като невинна девственица, която очаква първото си причастие, и заявявате спокойно нямаме нищо за криене! — Хънуел кимна отчаяно с глава. — И двамата ще застанем пред взвода за разстрел, когато бреговата охрана научи, че сме я заблудили, за да използваме един от най-новите й катери.

— Хеликоптерите имат проклетия навик да не летят с въздух в резервоарите си вместо с гориво — каза язвително Пит. — Трябваше ни база за операциите и място за зареждане. „Катауаба“ беше единственият кораб в района с необходимите съоръжения. Освен това вие изпратихте фалшивата радиограма от името на командването на бреговата охрана за него и отговорността си е ваша.

— А тази невероятна история с изчезналия руски траулер. Не можете да отречете, че е ваша измислица от начало до край.

Пит сложи ръце зад главата си и се загледа в тавана.

— Мисля, че тя се хареса на всички.

— Това трябва да ви го призная. Беше най-изкусната мошеническа работа, на която някога съм имал нещастieto да бъда свидетел.

— Знам. Има случаи, когато се мразя.

— Размислете, Пит, какво може да се случи, когато капитан Коски разбере нашия непочтен план?

Пит стана и се протегна.

— Ние ще направим онова, което биха направили всички нормални американци.

— А то е? — подсказа колебливо Хънуел.

Пит се усмихна.

— Ще мислим, когато му дойде, времето.

[1] Камбуз (от хол.) — кухня на кораб. — Бел.пр. ↑

II

От всички океани само Атлантическият е изцяло непредсказуем. Тихият, Индийският, дори Арктическият океан имат свои идиосинкразии^[1], но за всички е присъща една обща черта — рядко не загатват предварително за предстоящото си настроение. При Атлантическия не е така, особено на север от петнадесетия паралел. Само за няколко часа кристално гладкото море може да се преобрази във врящ казан под въздействието на ураган от дванадесета степен, но има и случаи, когато непостоянната природа на Атлантика действа по обратния начин. Силните ветрове и бурното море през нощта могат да укажат по всеки възможен начин идването на буря, но все пак на сутринта да няма нищо, освен лазурно огледало под празното небе. Така беше и за хората от „Катауаба“, когато слънцето на следващия ден ги свари да плават спокойно през тихите води.

Пит се събуди бавно, като пред очите му полека дойдоха на фокус чифт бели гащета с размер XL, запълнени изцяло от Доувър, който се бе привел над малкия леген и миеше зъбите си.

— Никога не сте изглеждали по-прекрасен — подвикна Пит.

Доувър се извърна с четката за зъби, закрепена между долните му кътници.

— Хм?

— Добрутро казвам.

Доувър само кимна, измърмори нещо неразбираемо през пастата за зъби и се наведе отново над легена.

Пит седна в леглото и се послуша. Бученето на двигателя си беше на мястото и единственият друг механичен шум идваше от фученето на топъл въздух през вентилационната шахта. Корабът, изглежда, се движеше гладко, почти незабележимо.

— Не бих искал да изглеждам груб домакин, господин майор — покашля се Доувър, — но ви предлагам да се измъкнете от спалния си чувал. Ще навлезем в района на вашите координати след около час и половина.

Пит се измъкна и се изправи.

— Да се заемем с нещата поред. Каква е категорията на кухнята ви по въпроса за закуската?

— Две звезди по системата на Мишлен^[2] — весело отвърна Доувър. — Дори ще ви почерпя.

Пит се изми набързо, отказа се от бърсенето и бързо навлече летателния си костюм. Тръгна след Доувър по коридора, като се чудеше как толкова едър човек като лейтенанта може да се движи спокойно из кораба, без да блъска глава в преградите поне десетина пъти на ден.

Току-що бяха приключили със закуската, която Пит изчисли, че би струвала поне пет долара във всеки приличен хотел, когато дойде един моряк и му каза, че капитан Коски би искал да ги види в командния пункт на мостика. Доувър последва моряка, а Пит се затътри след тях с кафето си в ръка. Капитанът и Хънуел се бяха навели над една маса с морски карти, когато те влязоха.

Коски вдигна глава. Изпъкналата му челюст вече не стърчеше като носа на ледоразбивач, а напрегнатите му сини очи изглеждаха почти спокойни.

— Добрутро, господин майор. Доволен ли сте от удобствата на кораба?

— Обстановката е малко притеснена, но храната е превъзходна.

По лицето на капитана се появи сурова, но искрена усмивка.

— А какво ще кажете за малката ни електронна страна на чудесата?

Пит се завъртя, за да огледа целия команден пункт. Приличаше на пулта на космически кораб от някой научнофантастичен филм. Четирите отвесни стоманени стени от пода до тавана изглеждаха погребани под лавина от компютри, монитори и конзоли с различни инструменти. Сред уредите се простираха безкрайни редици от ключове и бутони, осветени от лампички, достатъчно разноцветни и за салона на прилично казино в Лас Вегас.

— Много внушително — одобри Пит спокойно и отпи от кафето си. — Радар за въздушни наблюдения и радарни скенери за контрол върху повърхността, последният модел навигационни уреди от системата „Лоран“ със средна, висока и свръхвисока честота, да не говорим за компютърните устройства за изготвяне на карти. — Пит

говореше с равнодушния тон на завеждащ връзките с обществеността на корабна фирма, който описва качествата на „Катауаба“. — „Катауаба“ е фабрично оборудван с повече океанографска, комуникационна, навигационна, аерологична и картографска екипировка от който и да е друг кораб с тия размери по света. Основното предназначение на вашия съд, капитане, е да бъде годен да остане посред океана при всякакви атмосферни условия, също като климатичните станции, да провежда издирвателски и спасителни операции, както и да помага на океанографите в изследванията им. Бих могъл да добавя, че екипажът му се състои от седемнадесет офицери и сто и шестдесет моряци, а цената за построяването му в Нортгейския корабостроителен завод в Уилмингтън, щата Делауер, е възлязла между дванадесет и тринадесет милиона долара.

Коски, Доувър и останалите в командния пункт с изключение на Хънуел, който не се помести от картата, замръзнаха. Дори Пит да беше първият марсианец, посетил Земята, не би могъл да стане повод за по-голяма загриженост.

— Не се учудвайте, господа — самодоволно се огледа Пит. — Свикнал съм да си научавам добре домашните.

— Ясно — мрачно кимна Коски. Но очевидно не му беше ясно. — Навярно бихте пожелали да ни обясните какво ви е накарало да положите толкова усилия над уроците си.

Пит сви рамене.

— Нали ви казах, по навик е.

— Доста дразнещ навик при това. — В начина, по който Коски гледаше Пит, имаше известно смущение. — Чудя се дали наистина сте този, за когото се представяте.

— Доктор Хънуел и аз сме съвсем истински — увери го Пит.

— Ще се убедим точно след две минути, господин майор. — Тонът на Коски изведнъж бе станал груб. — Аз също обичам да си уча домашните.

— Не ми вярвате — сухо заключи Пит. — Жалко. Напразно измъчвате съзнанието си. Доктор Хънуел и аз нямаме никакво намерение и никаква възможност, разбира се, да поставим в опасност сигурността на кораба и на екипажа ви.

— Изобщо не сте ми дали основание да ви вярвам. — Очите на Коски бяха мрачни, а гласът му леден. — Не донесохте никакви

писмени разпореждания, не съм получавал радиограма за правомощията ви, нищо... нищо, освен твърде общото съобщение от щаба на бреговата охрана за пристигането ви. Бих могъл да добавя, че всеки, който е научил отнякъде кои са позивните ни, би могъл да го изпрати.

— Всичко е възможно — съгласи се Пит. Не можеше да отрече възхищението си от усета на Коски. Капитанът беше уцелил гвоздеа право в главичката.

— Ако сте замислили нещо потайно, господин майор, нямам никакво намерение да участвам и аз...

Коски се спря и пое една бланка от дотичалия моряк, разгледа я внимателно, без да се притеснява за времето. На лицето му се появи странен и озадачен вид. После се намръщи и подаде бланката на Пит.

— Изглежда, вие сте непресъхващ източник на изненади.

Ако външно смущението не личеше по нищо у Пит, той определено го чувстваше. Разобличаването се бе забавило доста и отминалото време му стигаше напълно, за да се подготви. За съжаление не бе могъл да измисли подходяща версия в своя защита. Пит бързо реши, че в момента би могъл единствено да вземе бланката от ръката на капитана и да запази спокойствие. На листа пишеше:

В отговор на запитването ви за доктор Уилям Хънуел и майор Дърк Пит. Акредитивите за доктор Хънуел са от възможно най-високия порядък. Той е директор на Калифорнийския институт по океанография. Майор Пит е наистина директорът на специалните проекти към Националната подводна и морска агенция. Освен това той е син на сенатора Джордж Пит. Тези хора се занимават с жизненоважни океанографски проучвания, свързани с интересите на правителството, и трябва да им се окаже всяка възможна помощ и сътрудничество, повтарям, всяка възможна помощ и сътрудничество. Освен това напомнете на майор Пит за молбата на адмирал Сандекър майорът да отбягва фригидните жени.

Подписът беше на началника на бреговата охрана.

— Защитата ще се оттегли за почивка — съобщи Пит, като се радваше на всяка произнесена сричка. Сандекър, старата лисица, беше използвал цялото си влияние, за да принуди началника на бреговата охрана да се съгласи на играта. Пит въздъхна облекчено и върна бланката на Коски.

— Сигурно е хубаво да имаш приятели по високите места — изръмжа Коски със следи от раздразнение в гласа си.

— Понякога е полезно.

— Нямам друг избор, освен да се примиря — натъртено каза Коски. — Последната част, освен ако не се намесвам в някоя свещена тайна, беше код, нали?

— Не е кой знае колко голяма тайна — отвърна Пит. — Това е просто хитрият начин, по който адмирал Сандекър подсеща доктор Хънуел и мен да продължим пътя си към Исландия, след като приключим разследванията по айсберга.

Коски остана за малко неподвижен, без да каже нищо. Поклати глава озадачено и още я движеше, когато Хънуел удари с юмрук по масата с картите.

— Ето го тук, господа. Точното разположение на нашия призрачен кораб — с приблизителност до няколко квадратни мили. — Хънуел беше направо величествен. Ако бе забелязал напрежението преди няколко минути, с абсолютно нищо не го издаваше. Сгъна картата и я прибра в джоба на винтягата си. — Майор Пит, мисля, че ще е най-добре да излетим колкото е възможно по-скоро.

— Както кажеш, докторе — сговорчиво отвърна Пит. — Мога да затопля хеликоптера и да го подготвя до десет минути.

— Добре — кимна Хънуел. — Сега се намираме в района, където айсбергът е забелязан от патрулния самолет. Според изчисленията ми при сегашната скорост на теченията ледената планина би трябвало да навлезе в отсамния край на гълфстрийма по някое време утре. Ако оценката за размера ѝ, направена от патрулиращите, е вярна, айсбергът е започнал вече да се топи с по около хиляда тона на час. Когато навлезе в по-топлите води на гълфстрийма, няма да изтрае и десет дни. Единственият неизяснен въпрос е кога изоставеният кораб ще бъде освободен от леда. Можело е и вече да сме го загубили, но за щастие той е там и ще остане още няколко дни.

— Какво разстояние ще трябва да прелетим според изчисленията ти? — попита Пит.

— Около деветдесет мили — отвърна Хънуел.

Коски погледна Пит.

— Веднага щом отлетите, ще намаля скоростта до една трета от сегашната и ще поддържам курс едно-нула-шест градуса. След колко време допускате, че ще се срещнем отново?

— Три часа и половина ще са ни достатъчни — пресметна Пит.

Коски се замисли.

— Четири часа — след четири часа се насочвам към района с айсбергите след вас.

— Благодаря, капитане — каза Пит. — Повярвайте ми, аз наистина съм ви признателен за загрижеността.

Коски му повярва.

— Сигурен ли сте, че не бива да докарам „Катауаба“ по-близо до вашия район? Ако ви се случи нещо на ледената планина или се наложи да се озовете принудително в морето, съмнявам се дали ще мога да ви достигна навреме. При вода с температура три-четири градуса човек дори да е напълно екипиран, може да издържи не повече от двадесет и пет минути.

— Ще се наложи да рискуваме. — Пит допи кафето си и се загледа безцелно в празната чаша. — Руснаците може да заподозрат нещо, ако един от траулерите им забележи кораб от бреговата ни охрана да плава в неделя извън нормалния си маршрут. Затова и вземаме последния участък с хеликоптера. Можем да летим достатъчно ниско, за да избегнем засичането с радар и да останем труден обект за визуално наблюдение. Времето също е важен фактор. Вертолетът може да влезе и да излезе от района, където е видян „Новгород“, за една десета от времето, което това би отнело на „Катауаба“.

— Добре — въздъхна Коски. — Вие определяте правилата. Само гледайте да сте обратно на площадката ни до... — той се поколеба, като гледаше часовника си — не по-късно от 10:30. — После се усмихна. — Ако се държите прилично и се върнете навреме, ще приготвя бутилка „Джони Уокър“ за пристигането ви.

Пит се засмя.

— Ето на това му казвам чудесен стимул.

— Тая работа не ми харесва — опита се да заглуши шума от ауспуха на хеликоптера Хънуел. — Досега трябваше да сме видели нещо.

Пит погледна часовника си.

— Иначе сме добре с времето. Остават ни повече от два часа.

— Не можеш ли да се издигнеш малко. Ако удвоим полезрението си, ще удвоим и шансовете за откриване на айсберга.

Пит поклати глава.

— Не става. Така ще удвоим и вероятността да забележат нас самите. По-безопасно е да продължим с височина петдесет метра.

— Трябва да го намерим днес — настоя Хънуел с притеснено изражение на ангелското си лице. — Утре може и да е прекалено късно за повторен опит. — Той огледа разстланата на коленете му карта за миг, после взе бинокъла и го насочи на север към централните айсберги, които плаваха близо един до друг.

— Виждаш ли ледена планина, която да се доближава или да съвпада с описанието, което ни е дадено? — попита Пит.

— Имаше една, която подминахме преди около половин час. При нея размерът и очертанията съвпадаха, но по стените ѝ нямаше червена боя. — Хънуел завъртя бинокъла и огледа гладкия океан, осеян със стотици масивни айсберги, някои от тях начупени и назъбени, други закръглени и гладки като хартиени бели геометрични фигури, захвърлени произволно в синьото море. — Егото ми е разгромено — тъжно заяви Хънуел. — Никога от гимназиалните ми изпити по тригонометрия насам не съм правил такива големи грешки в изчисленията си.

— Може би вятърът е сменил посоката и е запратил айсберга в друго направление.

— Едва ли — изсумтя Хънуел. — Подводната маса на айсберга е седем пъти по-голяма от онова, което се показва на повърхността. Нищо освен океанските течения не е в състояние да окаже каквото и да е въздействие върху движението му. Лесно може да следва течението и при насрещен вятър със скорост седемдесет и пет километра в час.

— Непреодолима сила и неодушевен предмет, слети в един и същи блок.

— Това е вярно, а има и още — почти неунищожим е. — Хънуел продължаваше да гледа през бинокъла, докато говореше. — Те, разбира се, се трошат и се топят скоро след като бъдат отнесени на юг към топлите води. Но по време на маршрута им към гълфстрийма не скланят глава нито пред бурите, нито пред човека. По ледниковите образувания е стреляно с торпеда, с двадесетсантиметрови военноморски оръдия, огромни количества термични бомби са изсипвани върху тях, както и тонове въглищен прах, който да привлича слънчевите лъчи и да ускорява топенето. Резултатите са съизмерими с щетите, които би нанесло анемично племе пигмеи, захванало се да обстрелва стадо слонове с прашки.

Пит направи остър вираж със спускане, като заобиколи самите стени на висока и разчленена ледена планина — маневра, която принуди Хънуел да си притисне корема.

Той отново погледна картата. Бяха прелетели двеста квадратни мили, без да постигнат каквото и да е. Предложи:

— Да тръгнем в северна посока за петнадесет минути. А после да се върнем на изток покрай самия край на ледените планини.

— Един особен екземпляр се задава право от север — посочи Пит. Наклони леко лостовете и задържа хеликоптера в страничен полет, докато компасът отчете нула градуса.

Минутите минаваха и се множаха, а умората започна да личи в задълбочаващите се гънки около очите на Хънуел.

— Как сме с горивото?

— Това е най-малката ни тревога — отвърна Пит. — Онова, което в момента повече ни липсва, е време и оптимизъм.

— Спокойно мога да го призная — уморено махна с ръка Хънуел. — Оптимизмът ми се изчерпа още преди четвърт час.

Пит стисна ръката на Хънуел.

— Дръж се, докторе — бодро го подкани той. — Неуловимият ни айсберг може да се покаже при следващия завой.

— Ако стане така, значи е пренебрегнал всички описани океански течения.

— А червената боя? Тя може ли да се е измила във вчерашната буря?

— Не, за щастие. В боята е имало калциев хлорид, необходим за по-дълбоко проникване — петното се стопява след седмици, понякога

дори месеци.

— Това ни оставя само една друга възможност.

— Знам за какво си мислиш — с равен глас каза Хънуел. — Но по-добре го зарежи. В последните тридесет години твърде често съм работил с бреговата охрана и никога не съм ги виждал да допускат грешки при определянето на зададен обект сред ледовете.

— Тогава милионтонен къс лед се е изпарил просто...

Пит не довърши изречението си донякъде защото хеликоптерът започваше да се отклонява от курса, донякъде защото беше зърнал нещо. Хънуел изведнъж се напрегна на седалката и притисна бинокъла до очите си.

— Видях го — извика той.

Пит не изчака указания, а спусна машината и я насочи в посоката, към която бе обърнат бинокълът на Хънуел.

Хънуел подаде бинокъла на Пит.

— Ето там погледни и ми кажи дали тези мои стари очи не виждат мираж?

Пит направи жонгльорски номер с бинокъла и уредите за управление на хеликоптера, като се опитваше да не позволи на вибрациите от двигателя да разфокусират гледката на айсберга.

— Различаваш ли червената боя? — нервно го попита Хънуел.

— Като кръгче с ягоди в средата на порция сладолед.

— Не разбирам — поклати глава Хънуел. — Тази ледена планина не би трябвало да е тук. По всички правила за морските течения би трябвало да плава поне на деветдесет мили в югоизточна посока.

Но той беше там, масивен леден къс, очертан срещу яркия хоризонт, оформен прекрасно от природата и комично нацапан с човешките химикали. Преди Пит да е оставил бинокъла, слънцето огря ледените кристали на грамадата и отрази яркостта им в очите му, като силата им нарасна от увеличителните стъкла. Временно заслепен, той набра височина и промени курса с няколко градуса, за да се махне от блясъка. Измина почти цяла минута, преди светкавиците зад очните му ябълки накрая да изчезнат.

Тогава Пит изведнъж забеляза смътна, почти неразличима сянка във водата. Не му достигна време да разгледа контура, защото хеликоптерът се плъзна над сините вълни, които останаха на не повече

от петдесет метра под спирателните обувки. Айсбергът все още беше на седем мили от тях, когато той направи широка дъга на изток и се насочи към „Катауаба“.

— Какво, за бога, ти стана? — възмути се Хънуел.

Пит не обърна внимание на въпроса.

— Изглежда, че са ни дошли неканени гости.

— Глупости! Никъде не се вижда нито кораб, нито друга летателна машина.

— Те пристигат за събирането през мазето.

Хънуел вдигна вежди озадачено. После бавно се отпусна в седалката си.

— Подводница ли?

— Подводница.

— Съвсем вероятно е да е някоя от нашите.

— Съжалявам, докторе, но това е прекален оптимизъм.

— Тогава руснаците са ни били. — Устата на Хънуел се изкриви.

— Господи, закъснели сме.

— Не още. — Пит насочи вертолета в нова заобикаляща дъга и отново към айсберга. — Бихме могли да стъпим върху леда след четири минути. А на подводницата ще й трябва поне половин час, за да го стигне. Ако имаме късмет, можем да установим онова, за което сме дошли, и да се махнем оттам, преди екипажът им да се е показал.

— Това ми се вижда доста рисковано. — В гласа на Хънуел се чувстваше колебание. — Когато руснаците ни видят да се мотаем по айсберга, те няма да слязат невъоръжени.

— Бих се учудил, ако е така. Всъщност капитанът на руската подводница има достатъчно оръжия, за да ни направи на пух и прах, когато си поиска. Но аз се обзалагам, че не би рискувал.

— Защо, какво може да загуби?

— Нищо. Но ще му останат последствията от един голям международен инцидент. Всеки капитан, който си заслужава рублиите, няма да се усъмни, че поддържа постоянен радиоконтакт с домашната си база, съобщаваме за местоположението на подводницата и сме готови да се разпищим при първия изстрел. Тази част от Атлантика си е наша територия и той много добре го знае. Прекалено далече е от Москва, за да започне да се перчи.

— Добре, добре — махна с ръка Хънуел. — Карай натам и да слезем. Предполагам, че е по-добре човек да бъде застрелян, отколкото да изкара още минута в тая мелачка на зъби.

Пит не каза нищо повече. Приближи се и кацна на малка ледена площадка с размери не повече от седем на пет метра. После, преди перките да са спрели напълно, той и Хънуел изскочиха от кабината и застанаха върху тихия айсберг, като се чудеха кога ли ще се покаже руската подводница и какво щяха да открият под леденото було, което ги разделяше от студените враждебни води. Нито виждаха, нито чувстваха никакви признаци за живот. С бузите си усетиха лек, но леден вятър и нищо повече.

[1] Идиосинкразии (гр.) — характерна особеност на поведение, на структура. — Бел.пр. ↑

[2] Известна в автомобилната индустрия френска фамилия. През 1900 братът Андре Мишлен създава и прочутите туристически справочници и карти. — Бел.пр. ↑

III

Напрегнатото им мълчание се проточи, минаха минути, преди Пит да се реши да каже нещо, което да има смисъл. Когато накрая заговори, гласът му приличаше на неясен шепот. Защо ли шепна, помисли си. Хънуел оглеждаше леда на десетина метра от него, руската подводница, сега застинала неподвижно на повърхността, беше на четвърт миля от северния ръб на айсберга. Накрая Пит успя да привлече вниманието на Хънуел с глас все още плах от настъпилото катедрално мълчание.

— Времето ни изтича, докторе. — Все така му се струваше, че някой може да го чуе, макар че руснаците не биха разбрали думите му дори да викаше с пълен глас.

— Не съм сляп — отсече Хънуел. — Колко време ни остава, преди те да дойдат дотук?

— Докато изкарат лодка от подводницата, догребат до айсберга — трябва да изминат поне четиристотин метра — и слязат, ще им бъдат необходими между петнадесет и двадесет минути.

— Значи нямаме никакво време — нетърпеливо заключи Хънуел.

— Нещо откри ли досега?

— Нищо! — изгърмя гласът на Хънуел. — Останките от кораба трябва да са по-надълбоко, отколкото очаквах. — Заби трескаво сондата си в леда. — Тук е, трябва да е тук. Четиридесетметров плавателен съд не е възможно току-така да изчезне.

— В патрулния самолет може само да им се е сторило, че виждат кораб.

Хънуел се спря да намести слънчевите си очила.

— Екипажът на самолета може да се е заблудил, но не и радарните съоръжения.

Пит се приближи към отворената врата на хеликоптера. Завъртя очи към Хънуел, после обратно към подводницата, а след секунда вече се бе загледал през бинокъла. Огледа фигурките, които изпълзяха от капаците на ниската подводница и засноваха припряно из плисканата

от вълните палуба. След по-малко от три минути надуха голяма гумена лодка за шестима, спуснаха я от корпуса и вътре скочиха група мъже с всякакво автоматично оръжие. През вълните до ушите му достигна неясно пукане. Звукът обаче бе достатъчен на Пит да съкрати значително първоначалната си оценка за времето.

— Тръгнаха. Петима или може би шестима, не мога да определя със сигурност.

— Въръжени ли са? — Въпросът на Хънуел прозвуча тревожно.

— До зъбите.

— Господи! — извика припряно Хънуел. — Недей просто да си зяпаш там. Ела и ми помогни да намерим останките.

— По-добре ги забрави. — Пит говореше спокойно. — Ще пристигнат тук до пет минути.

— Пет минути? Нали каза...

— Не смятах, че лодката им ще има извънбордов двигател.

Хънуел се загледа объркан към подводницата.

— Но откъде руснаците са разбрали за разрушения кораб? И как са могли да научат къде точно се намира?

— Не е особено трудно — отвърна Пит. — Някой от агентите на КГБ във Вашингтон без съмнение е прихванал доклада от самолета на бреговата охрана — той едва ли е бил предаден секретно — и после е дал указания на всичките им риболовни траулери и подводници в района от тази част на Атлантика да претърсят ледниковите образувания. За нас това е неприятно стечение на обстоятелствата, но все пак имаме късмет, че и двете страни откриха едновременно айсберга.

— Изглежда обаче, че ние ще изгубим мача — мрачно процеди Хънуел. — Те спечелиха, а ние губим. По дяволите, да можем само да открием корпуса на разрушения кораб, щяхме поне да го унищожим с термични бомби и да не го оставяме да попадне в ръцете на руснаците.

— Трофеите са право на победителя — мрачно напомни Пит. — Цял милион тона от най-добрия, най-чистия и най-истинския гренландски лед в Атлантическия океан.

Хънуел изглеждаше озадачен, но не отвърна нищо. Не можеше да си обясни явното безразличие на Пит.

— Кажи, докторе — продължи Пит. — Каква дата сме днес?

— Датата? — замаян повтори Хънуел. — Сряда, двадесет и осми март.

— Подрали сме — заключи Пит. — Още три дена до първи април, деня на глупаците.

Без да му стане смешно, Хънуел хладно подхвърли:

— Сега едва ли е мястото и времето за шеги.

— Защо не? Някой си е направил огромна шега с нас и онези клоуни там. — Пит махна към бързо приближаващия се разузнавателен екип. — Ти, аз, руснаците, всички ние поставяме началото на най-големия празник на смеха в Северния Атлантк. И в кулминацията на последното действие всички ще разберем, че на този айсберг няма никакви останки от кораб. — Замълча, колкото да изкара кълбо пара. — Всъщност и никога не е имало.

По лицето на Хънуел се четеше пълно недоумение и плахото начало на надежда.

— Продължавай — подкани го той.

— Освен данните от радара екипажът на патрулния самолет е докладвал, че са видели и очертанията на кораб в леда, а все пак ние не видяхме нищо при приземяването си. Само по себе си това просто няма смисъл. Те са били в самолет, който се е движил с нормалната патрулна скорост от триста километра в час. Откъдето и да го погледнеш, нашите шансове да забележим нещо от кръжащия хеликоптер бяха много по-големи.

Хънуел изглеждаше замислен. Разсъждаваше върху думите на Пит.

— Не съм сигурен за какво намекваш. — После се усмихна и изведнъж се върна към нормалното си весело изражение. — Но започвам да свиквам с потайното ти мислене. Сигурно държиш някой скрит коз.

— Няма никаква магия. Ти сам каза, че по всички закони за морските течения този айсберг трябва да се намира на деветдесет мили югозападно оттук.

— Така е. — Хънуел погледна Пит с подновено уважение. — И какво точно измисли като заключение?

— Въпросът е не какво, а кой, докторе. Някой ни е повел в този смехотворен лов на диви гъски. Същият той е махнал червената боя от

айсберга със загубения кораб и е напръскал със същата друга ледена планина като примамка на деветдесет мили оттам.

— И, разбира се, търсеният айсберг е, над който прелетяхме преди няколко часа. Със същия размер, вид и тежест, но без червеното петно.

— И тъкмо там ще си открием загадъчния кораб — обобщи Пит. — Къде би изчислил, че се намира той в момента?

— Но кой си устройва тези игрички? — Лицето на Хънуел имаше озадачено изражение. — Явно е, че не са руснаците — и те са объркани като нас.

— В момента това няма значение — махна с ръка Пит. — Важното е да се разделим с най-добри чувства с този плаващ леден дворец и да отлетим към синьото небе. Неканените ни гости вече пристигнаха. — Той кимна към склона на айсберга. — Или ти може би не си ги забелязал?

Хънуел наистина не беше. Но ги видя сега. Първият от разузнавателния екип на подводницата в момента скачаше на ледения ръб. След няколко секунди петимата се събраха заедно и предпазливо тръгнаха към Пит и Хънуел. Бяха облечени в черно — руски морски пехотинци — и тежковъоръжени. Дори от тези стотина метра Пит ясно различи в тях хора, на които им е съвсем ясно какво трябва да направят.

Пит спокойно се качи в хеликоптера, завъртя контакта и дръпна стартера. Още преди перката да е направила първото си завъртане, Хънуел се бе настанил на пасажерската седалка и бе препасал предпазния си колан.

Докато вратата му беше още отворена, Пит се наведе навън, сложи длани около устата си и извика по посока на руснаците:

— Пожелавам ви приятно прекарване, но не забравяйте да си приберете отпадъците.

Офицерът, който водеше останалите от подводницата, наостри уши, после сви рамене с неразбиране. Беше сигурен, че Пит едва ли би извикал на руски само заради него. Като че ли да даде знак на пътниците от хеликоптера за миролюбивите си намерения, офицерът спусна автомата още по-ниско и отдаде чест по времето, когато Пит и Хънуел се откъснаха от айсберга и се издигнаха в яркото синьо небе.

Пит не бързаше — задържа машината на минимална скорост в северозападна посока в продължение на петнадесет минути. Тогава, след като бяха излезли от визуалния и радарния обсег на подводницата, направи плавен завой в югозападна посока и в единадесет и петнадесет вече бяха открили останките.

Докато се спускаха към ледения гигант, и Пит, и Хънуел изпитаха сходно чувство на празнота. Не беше само поради края на проточилите се часове на несигурност — и така бяха пропуснали времето, което капитан Коски им бе определил за завръщане — а заради самия зловещ вид на тайнствения кораб. Никой от двамата досега не беше виждал нещо подобно. В самата атмосфера около ледената планина цареше ужасяваща самота, чието място не беше на Земята, а на някоя далечна мъртва планета. Единствено слънчевите лъчи нарушаваха откъснатостта ѝ, проникваха в леда и играеха по корабния корпус и горните помещения, като предизвикваха постоянно редуване на сенките. Картината изглеждаше така нереална, че на Пит му беше трудно да приеме видимото потвърждение за съществуването ѝ. Докато спускаше хеликоптера към леда, той наполовина очакваше погребаният плавателен съд да изчезне.

Пит се опита да се приземи върху едно гладко пространство близо до ръба на грамадата, но там склонът на леда се оказа прекалено остър; накрая кацна плавно върху самите останки. Хънуел изскочи навън още преди спускателните обувки да са докоснали леда, и вече бе обходил останките от носа до кърмата, когато Пит отиде при него.

— Странно — мърмореше Хънуел, — много странно. Нищо не стърчи над повърхността, няма дори мачти и радарна антена. Всеки квадратен сантиметър е запечатан солидно под леда.

Пит извади кърпа от летателната си куртка и избърса носа си. После подуши въздуха, като че ли го пробваше.

— Помирисваш ли нещо необикновено, докторе?

Хънуел наклони глава и пое дълбоко въздух.

— Има някакъв мирис, но е много слаб. Не мога да разбера от какво е.

— Ти не се движиш където трябва — захили се Пит. — Ако излизаше от лабораторията си по-често и беше научил нещичко за живота, щеше да познаеш отчетливия мирис на горена смет.

— И откъде идва той?

Пит кимна към останките под краката си:

— Откъде другаде, ако не оттам.

Хънуел тръсна глава.

— Невъзможно. Научен факт е, че не можеш да подушиш неорганично вещество, затворено в леден блок, отвън.

— Старият нос никога не ме е лъгал. — Обедната топлина бе започнала да смекчава студа, така че Пит разкопча летателното си яке. — Тогава сигурно има отвор в леда.

— Ти и твоят образован нос — кисело процеди Хънуел. — Предлагам да престанеш да си играеш на хрътка и да започнеш да разполагаш термичните бомби. Единственият начин да влезем в развалината е да стопим ледената ѝ обвивка.

— Така ще поемем риск.

— Вярвай ми — спокойно каза Хънуел. — Нямам намерение да спускам айсберга и да затрия останките, хеликоптера и нас двамата едновременно. Смятам да започна с ограничени заряди и да напредвам малко по малко.

— Нямах предвид айсберга. Мислех си за повредения кораб. Напълно възможно е резервоарите за гориво да са се пробили и нафтата да е заляла цялата кърма. Ако сбъркаме в изчисленията и възпламеним дори една капка, целият плавателен съд ще бъде обхванат от мощен огън.

Хънуел тропна с крак по плътния лед.

— И как смяташ да проникнеш през това — с пръчка за лед от коктейли?

— Доктор Хънуел — спокойно подхвана Пит. — Няма да споря, че името ти е известно по цял свят заради огромния ти научен авторитет. И все пак, както често се случва при свръхумовете, дълбочината на мисленето ти не е пригодена за практическите, всекидневни дреболии. Термични заряди и пръчки за лед, казваш. Защо трябва да се тревожим със сложните и уморителни процедури, когато можем просто да прибягнем до стария метод на „Сезам, отвори се“?

— Застанал си на глетчеров лед — напомни му Хънуел. — Той е твърд и плътен. Не можеш да минеш през него.

— Извинявай, приятелю, но си в ужасна грешка.

Хънуел го изгледа подозрително:

— Докажи ми го!

— Искам да кажа, че работата вече е свършена. Нашият Макиавели и групата му от усърдни помагачи явно са били тук преди нас. — Той театрално протегна ръка. — Моля те, увери се сам.

Хънуел повдигна озадачено вежди, погледна нагоре и внимателно изучи широкото лице на отвесната ледена фасада. По външната страна и близо до долния край само на няколко метра от мястото на Пит и Хънуел ледената повърхност беше гладка и равна. Но в началото на билото и към средата на склона ледът беше надупчен като обратната страна на Луната.

— Виж ти — измърмори Хънуел, — изглежда, някой си е направил голям труд да махне червената боя на бреговата охрана. — Той дълго и безизразно гледа ледения купол, после се обърна обратно към Пит: — Защо на някой би му хрумвало да изстъргва петното на ръка, когато всички следи биха се изличили така лесно с експлозив?

— Не мога да ти обясня — отвърна Пит. — Вероятно са се бояли да не разцепят айсберга, а може и да не са разполагали с експлозив, кой знае? Както и да е, готов съм да заложа месечната си заплата, че умните ни малки приятели са направили повече от просто трошенето на леда. Най-вероятно са открили и начин да проникнат в останките.

— Така че сега на нас ни остава единствено да потърсим святкаща табела с надпис „Влезте тук“. — В гласа на Хънуел имаше сарказъм. Не беше свикнал друг да прави по-добри предположения от него, а и явно това не му харесваше.

— Някое меко място по леда би ни свършило по-добра работа.

— Предполагам — вдигна вежди Хънуел, — говориш за някакъв прикрит тунел в леда.

— Минавала ми е през ум и такава мисъл.

Докторът погледна към Пит над очилата си.

— Нека тогава проверим. Ако продължим да седим така и да се занимаваме с хипотези, тестисите ми сигурно ще замръзнат целите.

Не би трябвало изобщо да е трудно, но не беше и така лесно, както Пит смяташе. Непредсказуемостта стана, когато Хънуел загуби равновесие по склона и безпомощно се хлъзна по стръмен ръб, който водеше право към леденото море. Залитна напред, отчаяно заби нокти в леда, но се огъна болезнено назад по твърдата повърхност. Забави се малко, което не беше достатъчно. Подхлъзването стана така внезапно,

че глезените му вече деряха ръба на десетметровата пропаст, преди да се сети да извика за помощ.

Пит разбиваше с лост голям леден къс, когато чу вика. Обърна се, видя влошаващото се положение на Хънуел, за миг помисли колко невъзможно би било спасяването на доктора, ако паднеше в ледената вода, разхлаби якето си и се хвърли по склона в летящ скок напред с вдигнати нагоре крака.

За обзетия от паника Хънуел действията на Пит изглеждаха като чиста лудост.

— О, боже, не, не — изкрещя той.

Но не можеше да направи нищо друго, освен да гледа как Пит лети към него като шейна. Би могло да има надежда, мислеше си, ако Пит беше останал горе. Сега беше ясно, че и двамата щяха да загинат в ледената солена вода. Двадесет и пет минути, отекнаха думите на капитан Коски в главата му, само двадесет и пет минути може да оживее човек във вода с температура три-четири градуса — но и цялото време на света не би им стигнало, за да се изкачат обратно по отвесните стени на айсберга.

Ако разполагаше с ценните мигове за това, Пит несъмнено би се съгласил с Хънуел — разбира се, че приличаше на луд, плъзнал се по леда с вдигнати над главата крака. Изведнъж, когато до сблъскването му с Хънуел оставаше само един крак разстояние, Пит спусна ходилата си със сила и бързина, които и при тези отчайващи обстоятелства го накараха да изстене от болка при забиването на петите му в леда, но успя да спре. После със същото движение като по инстинкт спусна единия ръкав на якето си към Хънуел.

На уплашения до смърт учен не му трябваше увещаване. Стисна синтетичната материя по-силно от всяко менгеме и увисна разтреперан, докато чакаше сърцето му на средна възраст да нормализира ритъма си. Уплашено погледна настрани и видя онова, което не достигаше до притъпените му сетива — ръбът на леда опираше в пъпа му.

— Когато можеш — подкани го Пит със спокоен, но явно напрегнат глас, — опитай се да се издърпаш към мен.

Хънуел поклати глава.

— Не мога — дрезгаво измърмори той. — Единствено успявам да се държа.

— Няма ли къде да стъпиш?

Хънуел не отговори. Само поклати глава отново.

Пит се наведе между разтворените си крака и стисна по-здраво якето.

— Крепим се тук само благодарение на двата ми здрави гумени тока, които все пак не са железни клинове. Не след дълго ледът ще се пропука около тях. — Усмихна се окуражително на Хънуел. — Не прави внезапни движения. Ще те издърпам от оня ръб.

Този път Хънуел кимна. Стомахът го сви, крайчетата на раздраните му пръсти пулсираха, а потното лице отразяваше ужаса и болката. Едно нещо и само едно нещо проби покрива му от страх — решителния поглед в очите на Пит. Хънуел се взря в слабото обгоряло лице и в този миг разбра, че вътрешната сила и увереност на Пит проникват и в собственото му уплашено съзнание.

— Престани да ми се хилиш — тихо каза той — и започни да дърпаш.

Внимателно, сантиметър по сантиметър Пит бавно задърпа Хънуел нагоре. Трябваше да изминат шестдесет ужасни секунди, преди главата на Хънуел да стигне до площадката между коленете му. Тогава Пит издърпа една по една ръцете си от якето и сграбчи Хънуел за подмишниците.

— Дотук беше лесното — предупреди Пит. — Останалото зависи само от теб.

Със свободната си ръка Хънуел изтри потта от челото си.

— Не мога да обещавам нищо.

— Пергелът ти у тебе ли е?

Хънуел за миг остана озадачен. После кимна.

— Във вътрешния ми джоб.

— Добре — измърмори Пит. — Сега се покачи по мен и се протегни в цял ръст. Когато стъпиш здраво на раменете ми, извади пергела и го забий силно в леда.

— Като клин! — изведнъж се сети Хънуел. — Това е много умно, майоре.

Хънуел започна да се издърпва нагоре по пространия Пит с пуфтенето като на локомотив, който се изкачва по висока планина, но успя. После с дланите на Пит, здраво стегнати около глезените му,

Хънуел извади стоманения пергел, който използваше обикновено за мерене на разстояния по картата, и го заби дълбоко в леда.

— Така добре ли е? — изсумтя Хънуел.

— Сега ще повторим същото — каза Пит. — Държиш ли се здраво?

— Само побързай — отвърна Хънуел. — Дланите ми са почти изтръпнали.

Внимателно, с едната си пета още забита в леда за всеки случай, Пит опита тежестта си върху краката на Хънуел. Пергелът държеше добре. С бързи и ловки като на котка движения Пит пропълзя покрай Хънуел, усети как дланите му напипват ръба, откъдето започваше склонът, и се измъкна на безопасно място. Не загуби и секунда. Почти веднага, както се стори на Хънуел, Пит запрати надолу найлоново въже от хеликоптера. След половин минута бледият и изтощен океанограф вече лежеше в краката на Пит.

Хънуел въздъхна дълбоко и се взря в облекченото лице на Пит.

— Знаеш ли какво ще направя, когато отново попаднем сред цивилизацията?

— Да — усмихна се Пит. — Ще ме заведеш на най-изискана вечеря в Рейкявик, ще ми купиш всичкото пиене, което мога да поема, и ще ме представиш на чувствена и закръглена исландска нимфоманка.

— Вечерята и пиенето ги имаш — това ти го дължа. Колкото до нимфоманката, не мога да ти обещавам. Толкова много години изминаха от последните ми опити да спечеля сърцето на жена, че се опасявам дали ще ме бива.

Пит се засмя, потупа Хънуел по рамото и му помогна да се изправи.

— Не се притеснявай, стари приятелю. Момичетата са си моя грижа. — Спря рязко и възкликна: — Ръцете ти изглеждат като стъргани на точило!

Хънуел ги вдигна и безразлично огледа кървящите си пръсти.

— Не са толкова зле, колкото изглеждат. С малко антибиотик и маникюр ще станат като нови.

— Хайде — подкани го Пит. — В хеликоптера има аптечка. Ще те оправя.

След няколко минути, докато Пит слагаше последната превръзка, Хънуел попита:

— Откри ли някакви признаци за тунел, преди да се подхлъзна?

— Изпитано е много добре — отвърна Пит. — Всичко около входа е така добре загладено, че по нищо не се отличава от околния лед. Ако някой не беше издялал малка дръжка по невнимание, щях да мина право през него.

Лицето на Хънуел изведнъж потъмня.

— Този проклет айсберг — мрачно процеди той. — Като че ли е настроен срещу нас на лична основа.

Прегъна пръстите си и внимателно огледа осемте малки превръзки по върховете им. Очите му изглеждаха напрегнати, а лицето уморено.

Пит се отдалечи и вдигна ледена плоча с диаметър един метър и дебелина десет сантиметра. Откри се грубо издълбан тунел, през който с мъка можеше да пропълзи един човек. Той инстинктивно отдръпна глава — от отвора го лъхна силна парлива воня на горяла боя, плат, гориво и заваряван метал.

— Това доказва, че мога да възприемам миризми и през леден куб — намръщи се Пит.

— Да, взе си изпита по обоняние — съгласи се Хънуел. — Но се провали напълно с хипотезата си за термичния заряд. Там долу няма нищо, освен обгорял ненужен кораб. — Спря и изгледа Пит авторитетно над очилата си. — Можехме да си гърмим до другото лято, без да засегнем останките.

Пит сви рамене.

— Човек не може винаги да е прав. — Подаде резервното фенерче на Хънуел. — Аз ще се спусна пръв. Последвай ме след няколко минути.

Хънуел клекна край ръба на ледения тунел, когато Пит коленичи, за да влезе.

— След две. Ще ти дам две минути, не повече.

Тунелът, осветен от пречупени в ледените кристали отгоре слънчеви лъчи, се спускаше под ъгъл тридесет градуса и свършваше след шест метра пред почернелите, обгорени и огънати стоманени плоскости от корпуса. Вонята беше станала така силна, че на Пит с мъка му се удаде да си поеме дъх. Отдръпна се от дразнещата смрад и се довлече до друго парче обгорял метал, където откри, че тунелът прави завой, върви успоредно с корпуса още шест метра и свършва

пред отворен люк, жестоко извъртян и разкривен. Можеше само да се чуди каква ли висока температура беше причинила това.

Пропълзя през наъбения люк, изправи се и освети обезобразените от огъня стени. Невъзможно беше да се каже за какво е служило помещението. Всеки квадратен сантиметър свидетелстваше за опустошителната сила на пламъците. Пит изведнъж почувства ужас от неизвестното. Остана за малко неподвижен, като се принуди да овладее чувствата си, след това премина през отломките към вратата през някакъв коридор, като го освети с фенерчето.

Лъчът попадна на почерняло пространство, което стигаше до стълби към по-долен етаж. В коридора нямаше нищо, освен пепел от килим. Злокобна беше самата тишина. Нямаше скърцане от дъски, бучене на двигател, не капеше чешма — нищо, освен пълната беззвучност на празното пространство. Поколеба се доста дълго на вратата и първата му мисъл, по-скоро убеждение, бе, че в планове на адмирал Сандекър има някаква ужасна грешка. Изобщо не бяха очаквали това.

Хънуел се промъкна през люка и застана до него. Загледа се в почернелите стени, в разкривения и кристализирал метал, в стопените брави, които някога са поддържали дървена врата.

Той уморено се подпря на рамката с притворени очи и тръсна глава, като че ли излизаше от транс.

— Ще намерим съвсем малко, което да ни е от полза.

— Няма да намерим нищо — отсече Пит. — Онова, което е било останало след огъня, неизвестните ни приятели без съмнение са отнесли. — Като че ли да илюстрира думите си, той насочи фенерчето към палубата и освети няколко застъпващи се отпечатъка в пепелта на ходила, които бяха влизали в отворения люк и излизали от него. — Да отидем да видим с какво са се занимавали.

Минаха през коридора, заобиколиха пепелта и отломките по палубата, стигнаха до следващото помещение и влязоха в него. Това беше някогашната радиостая. Повечето от развалините едва се разпознаваха. Койката и мебелите представляваха скелети от овъглено дърво, остатъците от радиокипировката бяха слята маса от разтопен метал и калай. Сетивата им вече бяха привикнали със силната смрад и уродливите овъглени предмети, но не бяха ни най-малко подготвени за зловещо изкривената купчина на пода.

— О, мили боже! — изстена Хънуел. Изпусна фенерчето си и то се претърколи до ужасяващо обезобразените останки от човешка глава, освети черепа и зъбите, които бяха изхвъркнали от изпепелената плът.

— Не му завиждам за смъртта — измърмори Пит.

Противната гледка дойде прекалено много за Хънуел. Той със залитане се замъкна в единия ъгъл и повръща няколко минути. Когато накрая се върна при Пит, изглеждаше като току-що излязъл от гроба.

— Съжалявам — смутено измънка той. — Никога не съм виждал преди кремиран труп. Нямах и най-смътна представа, че може да изглежда така — не съм се и замислял. Не е приятна гледка, нали?

— Не съществува нещо като приятен труп — отвърна Пит. И на него беше започнало да му се повдига. — Ето тази купчина пепел е показателна за нещата, които ни очакват, би трябвало да намерим поне още четиринадесет като нея.

Хънуел сбърчи лице, докато се навеждаше, за да вземе фенерчето си. После измъкна тефтерче от джоба си, закрепил фенерчето под мишница и прелисти няколко страници.

— Да, прав си. Корабът е потеглил с екипаж от шест души и още девет пътници — всичко петнадесет. — Потърси друга страница: — Този нещастник трябва да е радиооператорът Свенборг, Густав Свенборг.

— Може би да, може би не. Единственият, който би могъл да каже със сигурност, е зъболекарят му. — Пит се загледа в онова, което някога е било дишащ човек от плът и кръв, и се опита да си представи как е дошъл краят му. Стена, подобна на пещ, от червени и оранжеви пламъци, кратък нечовешки писък, изпепеляващата болка, която превръща разума в мигновена лудост, крайниците, гърчещи се в изкривения танц на смъртта. Да умреш от огън, мислеше си, да прекараш последните мигове от живота си в неописуема агония, това беше смърт, ненавистна за всеки човек и всяко животно.

Пит коленичи и огледа трупа по-внимателно. Присви очи, а устните му се стегнаха. Трябва да е било почти както си го беше представил, но не съвсем. Обгорените останки бяха свити в положението на зародиш, с притиснати към брадичката колене, а застаналите в конвулсия от огромната горещина ръце — изпънати от двете страни. Но нещо друго привлече вниманието на Пит. Насочи фенерчето си към палубата покрай трупа и освети донякъде извитите

метални крака от стола на радиооператора на мястото, където се подаваха изпод обезобразените останки.

Хънуел, с напълно лишено от цвят лице, попита:

— Какво ти е толкова интересно в това ужасно нещо?

— Ела и виж — отвърна Пит. — Изглежда, че горкият Густав е бил седнал, когато е умрял. Столът му е изгорял буквално под самия него.

Хънуел не каза нищо, само продължи да гледа Пит въпросително.

— Не ти ли се струва странно — продължи Пит, — че човек може спокойно да намери смъртта си сред огъня, без да си даде труд поне да стане и да направи опит да избяга?

— Няма нищо странно — с каменно лице отвърна Хънуел. — Огънят навярно го е погълнал, докато е бил приведен над апарата си и е изпращал позивните за помощ. — Започна отново да му прилошава. — Боже, ние изобщо не му помагаме с догадките си. Дай да се махаме оттук и да огледаме останалата част от кораба, докато още съм в състояние да ходя.

Пит кимна, обърна се и мина през вратата. Двамата заедно продължиха пътя си към вътрешността на разрушения кораб. В машинното отделение, камбуза, салона — навсякъде очите им попадаха на същите ужасяващи картини на смъртта като в радиостаята. Когато стигнаха до тринадесетия и четиринадесетия труп в кабината на щурвала, стомахът на Хънуел вече бавно бе започнал да придобива имунитет. Той направи справки в тефтерчето си още няколко пъти, като отбелязваше някои места с молив, докато остана само едно име, през което не бе прекарана черта.

— Това са почти всички — заяви той и затвори тефтерчето. — Намерихме всички, освен човека, за когото дойдохме.

Пит запали цигара, издуха дълъг облак от син дим и, изглежда, се замисли.

— Те всички са така жестоко овъглени, че той би могъл да е и един от тях.

— Но не е — твърдо заяви Хънуел. — Трупът, който ни трябва, не е така труден за разпознаване, поне за мен. — Той замълча. — Аз познавах търсения от нас човек доста добре, знаеш ли?

Пит повдигна вежди.

— Не, не знаех.

— Това не е тайна, разбира се. — Хънуел свали очилата си и ги изчисти с носната си кърпа. — Човекът, когото лъжехме, срещу когото заговорничехме и за откриването на когото рискувахме живота си — който сега за нещастие, изглежда, се оказва мъртъв — беше шест години мой студент в Института по океанография. Изключително умен. — Той посочи към двата кремирани трупа на палубата. — Жалко, ако е завършил по този начин.

— Откъде си толкова сигурен, че би могъл да го различиш от останалите? — попита Пит.

— По пръстените му. Той имаше някаква слабост към пръстени. Носеше ги на всеки пръст, освен на палците си.

— Пръстените не допринасят за окончателното установяване на самоличността.

Хънуел леко се усмихна.

— От левия му крак липсва един пръст. Това ще свърши ли работа?

— Би могло — замисли се Пит. — Но още не сме открили труп, който би могъл да е неговият. А вече претърсихме целия кораб.

— Не съвсем. — Хънуел извади едно листче от тефтера си и го разгъна под светлината на фенерчето. — Това тук е груба скица на кораба. Прекопирах я от оригинала в архива на морския музей. — Посочи в листа. — Виж, непосредствено след стаята с картите има тясна стълба, която води до помещение точно под фалшивия тунел. Друг вход натам няма.

Пит огледа грубия чертеж. После се обърна и излезе през стаята с картите.

— Тук наистина има отвор. Цялата стълба, разбира се, е изгоряла, но са останали достатъчно от напречните скоби, за да ни удържат.

Изолираното помещение, разположено в центъра на корпуса без каквито и да е странични отвори, беше пострадало от огъня дори по-зле от останалата част; стоманените листове от стените бяха извити навътре като сбръчкани тапети. Изглеждаше празно. Нямаше и следа от овъглената мебелировка, която бяха видели преди това. Пит тъкмо бе коленичил и мушкаше сред пепелта за следи от труп, когато Хънуел извика:

— Ето! — И той коленичи. — Насам, в ъгъла. — Хънуел насочи фенерчето към проснатите контури на нещо, което някога е било човек, но сега представляваше само неясна купчина овъглени кокали. Ясно се различаваха само отделни фрагменти от челюстта и таза. Той се наведе още по-ниско и предпазливо изчетка настрани част от останките. Когато Хънуел се изправи, държеше няколко парченца разкривен метал в ръка.

— Може и да не вършат достатъчно работа за окончателно установяване на самоличността, но по-добро доказателство едва ли някога ще имаме.

Пит пое полустопените парчета метал и ги постави под лъча на собственото си фенерче.

— Спомням си пръстените доста добре — добави Хънуел. — Обковът им беше красиво изработен ръчно и имаше инкрустация от осем различни полускъпоценни исландски камъка. Върху всеки от тях бе изваяно някакво подобие на нордическо божество.

— Звучи внушително, но и малко крещящо — измърмори Пит.

— За тебе, страничния човек, може би — отвърна тихо Хънуел. — Но ако го познаваше... — Не довърши мисълта си.

Пит изпитателно изгледа Хънуел.

— Ти винаги ли се привързваш толкова към студентите си?

— Той беше гений, авантюрист, учен, жива легенда, десетият най-богат мъж на света, преди да е навършил двадесет и пет години. Но също мил и внимателен човек, изцяло непокварен от славата и богатството си. Да, спокойно би могло да се твърди, че приятелството с Кристиян Фирие е било и привързаност.

Колко странно, помисли си Пит. Това беше първият път, в който ученият споменаваше името на Фирие, откакто бяха тръгнали от Вашингтон. И беше произнесено с почит, почти с благоговение, със същия тон, спомни си Пит, с който и адмирал Сандекър говореше за исландеца.

Но Пит не изпитваше никакво страхопочитание, когато застана пред жалките останки от човека, приживе властвал като една от най-могъщите фигури в международните финанси. Докато стоеше приведен, умът му просто отказа да свърже пепелта в нозете му с пълнокръвната личност, наричана от световните вестници апотеоз на модерния интелектуален богаташ. Навярно ако беше срещнал лично

прочутия Кристиян Фирие, би изпитвал по-други чувства. А и това беше доста съмнително. Пит не беше човек, на когото лесно се взема умът. Свали дрехите на най-великия жив човек, веднъж бе казал баща му, и пред тебе ще остане само едно много притеснено, голо и беззащитно животно.

Пит подържа още миг извитите метални кръгчета и ги върна на Хънуел. Точно тогава съвсем слабо чу някакво движение на горната палуба. Замръзна и внимателно се заслуша. Но звукът бе изчезнал в чернотата отвън на горния люк. В тишината, която обгърна опустошеното помещение, имаше нещо злоецо — витаеше чувството, че някой наблюдава всяко тяхно движение, слуша всяка тяхна дума. Пит се стегна, за да може да се защити, но беше твърде късно. Мощен светлинен лъч от горния край на стълбата заигра из стаята и го заслепи със сиянието си.

— Мародерствате сред мъртъвците, господо! Боже мой, наистина вече вярвам, че вие двамата сте в състояние да направите почти всичко.

Лицето оставаше скрито зад снопа светлина, но гласът безспорно принадлежеше на капитан Коски.

IV

Без да прави резки движения и без да отговори, Пит застана в средата на обгорялото помещение. Стори му се, че стоеше там от десет години, докато в ума му се оформи обяснение за появата на Коски. Беше очаквал капитанът накрая да се появи на сцената, но не поне още три часа. Сега стана ясно, че вместо да изчака крайния срок за срещата им, Коски бе променил курса си и бе насочил „Катауаба“ с пълна пара в замислената от Хънуел посока сред пространството с ледени отломъци веднага щом хеликоптерът се е загубил от поглед.

Коски отмести светлинния лъч и от мрака изплува лицето на Доувър.

— Имаме да говорим за толкова много неща. Майор Пит, доктор Хънуел, моля ви.

На Пит му хрумна да отвърне с нещо духовито, но се отказа. Вместо това подкани:

— Хайде, раздвижи се, Коски! Ела ти! Доведи си и тромавия палячо, който ти е помощник, ако така ще си по-спокоен.

Измина почти пълна минута в сърдито мълчание, преди Коски да отвърне:

— Едва ли може да се каже, че сте в положение да ми поставяте прибързани разпореждания.

— Защо не? Ние с доктор Хънуел сме заложили прекалено много, като се ровим тук, докато вие си играете на любител детектив. — Пит знаеше, че думите му са нагли, но трябваше той да поеме инициативата.

— Няма нужда да се горещите, господин майор. Честното обяснение би свършило повече работа. Лъжете ме, откакто стъпихте на кораба. „Новгород“ наистина. И на най-зеления кадет от академията за брегова охрана не би му хрумнало да оприличи този стар боклук на руски шпионски траулер. Радарните антени, свършената електронна апаратура, която описахте така авторитетно пред мен — това оборудване изпарило ли се е? Не вярвах на вас и на Хънуел от самото

начало, но разказът ви беше убедителен, а и собственият ми щаб, колкото и загадъчно да е това, ви подкрепи. Вие ме използвахте, господин майор. Отнесохте се към екипажа и към кораба ми като към автобус или бензиностанция. Дали искам обяснение? Да, и не мисля, че това е кой знае какво. Само ми отговорете на един прост въпрос — какво, по дяволите, се е загубило?

Коски все още се колебаеше, помисли си Пит. Настойчивият дребен капитан не поставяше условия, той питаше.

— Все още трябва да слезете долу, при нас. Част от отговора се намира тук, в пепелта.

След моментно колебание те дойдоха. Коски, следван от слонската фигура на Доувър, се спусна по напречните скоби и застана пред Пит и Хънуел.

— Добре, господа, слушам ви.

— Огледахте ли добре кораба? — попита Пит.

Коски кимна.

— Достатъчно. През осемнадесетте си години спасителна работа в морето не ми се е случвало да видя толкова жестоко обгорен кораб.

— А познахте ли го?

— Това е невъзможно. Какво е останало, по което да го позная? Бил е увеселителен плавателен съд, яхта. Това е сигурно. А по-нататък човек може да хвърля ези-тура. — Коски погледна към Пит с известно недоумение. — Аз съм този, който очаква отговори. Накъде биете?

— Говоря за „Лакс“. Чували ли сте за него?

Коски кимна.

— „Лакс“ изчезна преди повече от година с целия си екипаж, включително и собственика, исландския минен магнат... — Поколеба се и си спомни: — Фирие, Кристиян Фирие. Боже, половината кораби на бреговата охрана го търсиха месеци наред. Не открихме нищо. Та какво за „Лакс“?

— Стойте върху него — провлече Пит, като остави думите да бъдат добре разбрани. Насочи фенерчето си към пода. — А тази кремирана бъркотия са останките от Кристиян Фирие.

Очите на Коски се разшириха, а цветът се отдръпна от лицето му. Пристъпи и се загледа в ограденото от кръга на фенерчето нещо.

— Господи, сигурен ли сте?

— Да се каже, че е обгорял до неузнаваемост ще бъде твърде малко, но доктор Хънуел е деветдесет процента сигурен за личните принадлежности на Фирие.

— Да, пръстените. Чувал съм за тях.

— Не е много навярно, но е значително повече, отколкото открихме по другите трупове.

— Никога не съм виждал такова нещо — зачуди се Коски. — Просто е невероятно. Кораб с тези размери не би могъл да изчезне безследно за цяла година и после изведнъж да се появи изгорял като въглен в средата на някакъв айсберг.

— По всичко личи, че е станало точно това — измърмори Хънуел.

— Извинявайте, докторе. — Коски погледна Хънуел право в очите. — Аз може и да съм първият, който ще заяви, че не е от вашия отбор, когато става дума за науката за ледените образувания, но съм бил достатъчно дълго из Северния Атлантически океан, за да знам, че айсбергът може да бъде отклонен от теченията, да се върти в кръгове, да стърже по нюфаундлендския бряг до три години — достатъчно дълго за „Лакс“ по някаква малко вероятна случайност да попадне в него като в гробница. Но, извинявайте, тази теория е прекалено неправдоподобна.

— Имате право, капитане — съгласи се Хънуел. — Шансовете такова нещо да се случи са съвсем нищожни, но все пак съществуват. Както знаете, погълнатият от огън кораб изстива в продължение на няколко дни. Ако течението или вятърът са блъснали и задържали корпуса до айсберга, би отнело четиридесет и осем часа или по-малко целият кораб да се окаже под ледената обвивка. Същото може да се види, ако притиснете нажежен до червено ръжен в леден блок. Ръженът ще си пробива път с топене в блока, докато изстине. Когато ледът отново се образува около метала, той ще го заключи в себе си.

— Добре, докторе, тук печелите. Има обаче още един важен фактор, на който никой не е обърнал внимание.

— И кой е той?

— Последният курс на „Лакс“ — с железни нотки заяви Коски.

— Тук няма нищо странно — сви рамене Пит. — Пишеше го във всички вестници. Фирие, екипажът и пътниците му са напуснали Рейкявик на десети април миналата година и са се отправили право

към Ню Йорк. За последен път корабът е видян от танкер на „Стандарт ойл“ на шестстотин мили от нос Феруел, Гренландия. След това никой не е забелязвал „Лакс“, нито е чувал нещо за него.

— Всичко е точно така. — Коски зави с яката ушите си и с мъка се сдържа, за да не затрака със зъби. — Само че срещата е станала близо до петдесетия паралел, далеч от границата на айсбергите.

— Бих искал да ви припомня, капитане — с презрително вдигнати вежди го прекъсна Хънуел, — че собствената ви брегова охрана е открила ни повече, ни по-малко от хиляда и петстотин айсберга под четиридесет и осмия паралел.

— А нека аз ви припомня, докторе — настояваше Коски, — че през въпросната година броят на засечените айсберги под четиридесет и осмия паралел е нула.

Хънуел само сви рамене.

— Би ни било изключително полезно, доктор Хънуел, да ни обясните как айсбергът се появява на място, където не е имало нито един, а после заключва „Лакс“ в обятията си, пренебрегва преобладаващите течения единадесет месеца и половина и се озовава четири градуса по на север, докато всеки друг айсберг в Атлантическия океан се носи на юг със скорост три възела в час.

— Не мога — простичко отвърна Хънуел.

— Не можете? — Лицето на Коски сякаш изтръпна от смайване. Погледна Хънуел, после Пит, после отново Хънуел. — Долни мръсници! — яростно изкрещя той. — Не ме лъжете!

— Изразявате се доста солено, капитане — остро се обади Пит.

— А какво очаквате, по дяволите? И двамата сте високоинтелигентни хора, а се държите като олигофрени. Да вземем доктор Хънуел. Международно известен учен, а дори не може да ми обясни как ледената планина ще се понесе на север срещу течението лабрадор. Вие или сте измамник, докторе, или сте най-тъпият професор на света. Единствената проста истина е, че за този айсберг е също толкова невъзможно да се върне обратно, колкото е невъзможно глетчерът да се изкачва по хълмовете.

— Никой не е свършен — безпомощно сви рамене Хънуел.

— Никакво внимание и никакъв честен отговор, така ли?

— Не става дума за истината — намеси се Пит. — Ние изпълняваме каквото ни е заповядано също като вас. Допреди час

дватамата с Хънуел изпълнявахме точни указания. Резултатът сега е пред вас.

— Аха. И следващата ви задача е да залъгвате мен?

— Въпросът е, че не можем да ви обясним всичко — отвърна Пит. — Почти нищо всъщност. Ще ви кажа какво знаем ние с доктор Хънуел. А след това трябва да направите заключенията си сам.

— Можехте да го направите и по-рано.

— Едва ли — поклати глава Пит. — Като капитан на кораба си вие имате пълна власт. Възможно ви е дори да не обърнете внимание на заповедите на началника си или да ги пренебрегнете, ако според вас това поставя в опасност екипажа и кораба ви. Затова не можех да рискувам. Наложих се да ви хвърлим малко прах в очите и да си осигурим пълната ви помощ. Освен това няхахме право да се доверяваме на никого. Дори сега аз нарушавам тази заповед.

— А ще има ли и още прах в очите?

— Възможно е — усмихна се Пит, — но не за нещо важно. На Хънуел и на мен повече нищо не ни трябва. Обръщаме гръб на тази бъркотия и продължаваме пътя си към Исландия.

— И зарязвате всичко на мен?

— Защо не? Вие и без това се занимавате с изоставени и носещи се останки от кораби. Спомнете мотото си — *Semper paratus*, винаги подготвени, бреговата охрана се притичва първа на помощ и така нататък.

Лицето на Коски се беше изкривило повече от всякога.

— Ще ви помоля да се придържате към фактите и да не злоупотребявате с безвкуските забележки.

— Добре — спокойно се съгласи Пит. — Във версията, която изфабрикувах на „Катауаба“, не всичко беше измислено. Наложих се само да подменя „Лакс“ с „Новгород“. На яхтата на Фирие, разбира се, не е имало секретна електронна екипировка, а и каквито и да е тайни механични уреди. Корабът всъщност превозваше осем първокласни инженери и учени от минната компания на Фирие, които щяха да започнат преговори в Ню Йорк с двама от най-важните предприемачи, доставящ отбранителни съоръжения на правителството ни. Някъде на борда — навярно в тази стая — е имало архив с документи с геологична оценка на океанското дъно. Какво са открили изследователите на Фирие и къде са направени подводните открития,

за нас е още загадка. Данните обаче бяха от голяма важност за мнозина у нас, а отделът по отбраната отчаяно искаше да ги получи. Същото се отнася и за руснаците — те направиха всичко възможно, за да се доберат до тях.

— А това обяснява много неща — обади се Коски.

— Какво именно?

Коски се спогледа многозначително с Доувър.

— Ние бяхме един от корабите, които участваха в издирването на „Лакс“ — това беше първата патрулна задача на „Катауаба“. При всяко наше примигване с очи се оказваше, че пресичаме дирята на руски плавателен съд. Тогава обаче се мислехме за много важни и решихме, че просто искат да видят какви са методите ни за издирване. Сега разбирам, че и те са слухтели за „Лакс“.

— Това обяснява и причините да се намесим в работата ви — добави Доувър. — Десет минути след като вие и доктор Хънуел излетяхте от палубата ни, получихме съобщение от щаба на бреговата охрана, с което ни предупредиха, че около ледените отломъци се навърта и руска подводница. Опитахме се да ви съобщим, но...

— Нищо чудно — прекъсна го Пит. — Беше много важно да поддържахме стриктно радиомълчанието, след като се бяхме насочили към останките от кораба. За всеки случай изключих и радиото. Не можехме нито да предаваме, нито да приемаме.

— След като капитан Коски докладва в щаба, че не сме успели да се свържем с хеликоптера ви — продължи Доувър, — дойде заповед да ви последваме и да действваме като придружители, в случай че от подводницата станат прекалено нахални.

— И как ни открихте? — попита Пит.

— Не бяхме подминали и два айсберга, когато забелязахме жълтия ви вертолет. — Изпъкваше като канарче върху чаршаф.

Пит и Хънуел се спогледаха и се изсмяха.

— Какво е смешното? — полюбопитства Коски.

— Късмет — обикновен, прост, парадоксален късмет — весело отвърна Пит. — Ние прелетяхме над огромен район, преди да открием този плаващ леден палат, а вие сте го намерили пет минути след като сте започнали да го търсите. — После Пит накратко разказа на Коски и Доувър за айсберга примамка и за срещата им с руската подводница.

— Господи — измърмори Доувър. — Да не би да загатвате, че не сме първите, които са идвали тук?

— Доказателствата са очевидни — махна с ръка Пит. — Боята от патрулния самолет е била изстъргана, а Хънуел и аз открихме стъпки в почти всяка от каютите на кораба. Но има и нещо друго, което превръща целия случай от загадъчен в страховит.

— Огънят ли?

— Огънят.

— Безспорно е случаен. Пожари са унищожавали корабите още от времето на първите тръстикови лодки по течението на Нил преди хиляди години.

— А убийства са ставали от още по-отдавна.

— Убийства! — повтори безизразно Коски. — Убийства ли казахте?

— С главно У.

— Освен че тук стихията се е развихрила изключително безпощадно, не забелязах нищо повече от това, което вече съм виждал поне на осем други изгорени кораба по време на службата ми в бреговата охрана — труповете, смрадта, пораженията, всичко. Какво дава основание на почитаемия военновъздушен офицер да мисли, че тук има нещо по-различно?

Пит не обърна внимание на язвителната забележка на Коски.

— Всичко е прекалено свършено. Радиооператорът в радиостаята, двамата механици в машинното отделение, капитанът и помощникът му на мостика, пътниците в каютите им или в салона, дори готвачът в камбуза — всеки е точно на мястото, където би трябвало да бъде. Кажете ми, капитане, вие сте експертът. Какъв трябва да е бил този огън, по дяволите, който ще обхване целия кораб, ще изпече всички като пържени картофи, но никой няма дори да се помръдне да се защити?

Коски замислено подръпна ухото си.

— По коридорите няма и пръснати маркучи. Явно никой не се е опитал да спаси кораба.

— Най-близкият труп до пожарогасителя е на шест метра от него. Членовете на екипажа са действали в разрез с всички закони на човешката природа, щом са решили в последната минута да избягат и да застанат на нормалните си работни места. Изобщо не мога да си

представя готвач, който би предпочел да умре в камбуза си, вместо да потърси начин да се спаси.

— Това не е доказателство за нищо. От паника би могло...

— Какво е необходимо, за да се убедите, капитане — кътник, пораснал на бухалка за бейзбол? Обяснете ми поведението на радиооператора. Той е умрял при апарата си, а все пак е известно, че сигнал за пожар не е излъчван нито от „Лакс“, нито от друг кораб в Северния Атлантик по това време. Изглежда малко странно, че не е могъл да предаде поне три-четири думи за помощ.

— Продължавайте — тихо каза Коски. В острия му поглед бе пламнал интерес.

Пит запали цигара и издуха дълъг облак син дим в студения въздух — изглежда, обмисляше нещо.

— Да поговорим за състоянието на останките от кораба. Вие сам казахте, капитане, че никога не сте виждали толкова зле обгорял корпус. Защо? Не е пренасял експлозивни или запалителни товари; можем да изключим резервоарите с гориво — те наистина са помогнали на огъня да се разпростре, но не в такава степен и не чак до срещуположния край на кораба. Защо всеки квадратен сантиметър е горял толкова силно? Корпусът и надстройката са стоманени. А освен с маркучи и с пожарогасители „Лакс“ е бил снабден и с централна противопожарна инсталация. — Замълча и посочи две изкривени метални съоръжения, които висяха от тавана. — Морските пожари обикновено започват на едно място — в машинното отделение, в склада или другаде из трюма — а после се разпростират от помещение в помещение и са им нужни часове, понякога дни, за да погълнат целия кораб. Обзалагам се на каквато сума поискате, че всеки инспектор по пожарите би изключил възможността за огън, предизвикан от искра, който е унищожил целия кораб за няколко минути и е поставил нов рекорд независимо от това какво или кой го е предизвикал.

— И каква е причината според вас?

— Огнепръскачка — отвърна Пит.

Последва минута на ужасено мълчание.

— Давате ли си сметка какво допускате?

— До най-малката подробност — ожесточено кимна Пит, — до внезапно избухналия прогарящ огън, до злокобното фучене на дюзите

и ужасния пушек от стопената плът. Независимо дали ви се харесва, огнепръскачката е единственият логичен отговор.

Сега всички го слушаха вцепенени. Хънуел започна да се дави, като че ли отново щеше да повърне.

— Това е съвсем странно, немислимо е.

— Целият кораб е странен — равнодушно забеляза Пит.

Хънуел се обърна към Пит.

— Не мога да повярвам, че всички просто са стояли като овце и са се оставили да бъдат превърнати в човешки факли.

— Не виждате ли? — възкликна Пит. — Нашият жесток приятел някак или е упоил, или е отровил пътниците и екипажа. Навярно е поставил масивна доза хлорхидрат в храната и водата им.

— Би могъл и да застреля всички — допусна Доувър.

— Разгледах няколко от останките — поклати глава Пит. — Нямаше никакви куршуми или раздробени кости.

— И когато е оставил отровата да подейства на всички — предпочитам да приема, че са умрели веднага — разнесъл ги е из кораба, а после е минал от помещение в помещение с огнепръскачката... — Коски не довърши изреждането. — Но след това какво? Къде се е дянал убиецът?

— Преди да потърсите отговор за това — уморено се намеси Хънуел, — бих искал някой да бъде любезен да ми обясни откъде изобщо се е взел тук убиецът. Явно не е бил някой от пътниците или екипажа. „Лакс“ е потеглил с петнадесет души и е изгорял с петнадесетте. Логично е да се допусне, че това е работа на хора, дошли от друг кораб.

— Не е било така — обади се Коски. — За всяко прехвърляне от един кораб на друг е необходима предварителна радиовръзка. Дори на „Лакс“ да са прибрали оцелелите от мнимо корабкрушение, капитанът веднага би докладвал за случая. — Коски изведнъж се усмихна. — Доколкото си спомням, в последното си съобщение Фирие бе поискал да му резервират апартамент в надстройката на хотел „Статлър-Хилтън“ в Ню Йорк.

— Горкият нещастник — промълви Доувър. — Ако парите и успеха водят до такъв край, на кого ли са нужни те? — Погледна отново към купчината на пода и бързо извърна глава. — Господи, що за

маниак е този, който е убил петнадесет души току-така? Да ги отрови методично, а после спокойно да ги превърне в пепел с огнепръскачка?

— Не по-различен от маниака, който поставя бомби в самолетите, за да се докопа до парите от застраховката — отвърна Пит. — Човек, на когото му липсва чувството за вина, когато убие себеподобно същество, което вие бихте изпитали, като смачкате муха. Мотивът тук явно е печалбата. Фирие и хората му са направили откритие, което е имало огромна цена. Съединените щати са го искали, руснаците също, но го е отмъкнал някой друг.

— И дали си е струвало? — попита Хънуел с болка в очите.

— Струвало си е за шестнадесетия човек. — Пит се загледа в злокобните останки на пода. — Незнайният натрапник, който е станал причина за смъртта на останалите.

V

Исландия, земята на студа и огъня, на грапавите глетчери и димящите вулкани, островът, възникнал върху червеникавата лава, с прозрачните сини езера, прострени под златистия блясък на слънцето, което грее и посред нощ. Заобиколена от Атлантическия океан и блискава от топлите води на гълфстрийма на юг и леденото Полярно море на север, Исландия се намира точно по средата на правата отсечка, която би свързала Ню Йорк и Москва. Странен остров, който предлага разнообразни гледки и е по-малко студен, отколкото би могло да се допусне от името му — през студения януари температурите са подобни на тези по новоанглийското крайбрежие на Съединените щати. За човек, който я вижда за първи път, Исландия изглежда несравнимо красива.

Пит гледаше как назъбените върхове на острова, покрити със сняг, постепенно нарастват и как блискащата се вода под „Юлисис“ преминава от тъмносиньото на морските дълбини в богато зеленото на крайбрежния сърф. После промени курса и хеликоптерът се спусна отвесно и пое паралелен курс покрай стръмните вулканични скали, които стърчаха от морската повърхност. Прелетяха над малко рибарско село, разположено на полукръглия бряг, чиито покриви отразяваха множество отсенки на червеното и на пастелното зелено — самотен преден пост преди Арктическият кръг.

— Колко е часът? — попита изведнъж Хънуел, който беше задрямал.

— Четири и десет сутринта — отвърна Пит.

— Господи, ако човек погледне слънцето, би решил, че е четири следобед. — Хънуел се прозя шумно и направи неуспешен опит да се протегне в тясната и претъпкана кабина. — В момента бих дал дясната си ръка, ако мога да се озова в меко легло със свежи бели чаршафи.

— Недей затваря вече очи, защото скоро пристигаме.

— Колко ни остава до Рейкявик?

— Още половин час. — Пит замълча и огледа уредите си. — Бих могъл да се насоча към по-прекия път на север, но искам да мина над крайбрежието.

— Шест часа и четиридесет и пет минути, откакто сме тръгнали от „Катауаба“. Не е зле.

— Навярно бихме взели пътя за значително по-малко време, ако не ни тежеше допълнителният резервоар за гориво.

— Без него щяхме да сме някъде по средата на пътя и да се мъчим да преплуваме четиристотинте мили до брега.

Пит се усмихна.

— Винаги бихме могли да изпратим сигнал за помощ до бреговата охрана.

— Ако съдя по настроението, в което беше капитан Коски, когато потегляхме, съмнявам се, че би си направил труда да ни помогне дори да се давехме във вана и той да държеше капачката на канала.

— Въпреки мнението на Коски за мен, бих гласувал да го изберат за адмирал, когато и да предложи кандидатурата си. За мене той си остава много способен моряк.

— Изразяваш възхищението си по странен начин — сухо отбеляза Хънуел. — Освен умната ти дедукция за огнепръскачката — шапка ти свалям за нея между другото — наистина успя да не му кажеш нищичко.

— Казахме му истината и толкова. Всичко останало би било поне наполовина предположения. Единственият факт, който не споменахме, е названието на откритието на Фирие.

— Цирконий. — Хънуел зарея поглед в далечината. — Атомно число четиридесет.

— Аз и без това едва си взех изпита по геология — усмихна се Пит. — Но защо циркония? Какво толкова ценно има у него, че да послужи като основание за масовото убийство?

— Пречистеният цирконий е много важен елемент при конструирането на ядрените реактори, тъй като той или изобщо не поглъща, или приема съвсем малко радиация. Всяка държава по света, която е в състояние да прави свои ядрени изследвания, би дала мило и драго, за да може да го получава в големи количества. Адмирал Сандекър е сигурен, че ако Фирие и хората му наистина са открили богато находище на цирконий, то е било някъде под морската

повърхност, на достатъчно плитко място, за да може да се експлоатира доходно.

Пит се обърна и се загледа от кабината към ултрамариновото синьо, което се простираше на юг почти без вълни. Рибарски кораб, който влачеше цяла верига плоскодънни лодки, излезе в морето. Миниатюрните корпуси се плъзгаха по морето като по стъкло. Гледаше ги, но едва ги виждаше, тъй като в ума му се въртеше мисълта за екзотичния химически елемент, покрит от студените води долу.

— Това е много трудна задача — измърмори той и гласът му едва се чу от бученето на ауспуха. — Проблемите, свързани с разработването на минни находища от морското дъно, са огромни.

— Но не са непреодолими. В компанията на Фирие работят най-добрите специалисти в света по разработка на подводни минни находища. Тъкмо така Кристиян Фирие изгради империята си — като започна да вади диаманти от африканското крайбрежие. — Хънуел говореше почти с възхищение. — Бил е само на осемнадесет години, моряк на стар гръцки товарен кораб, когато избягал от работа в Бейра, малко пристанище по крайбрежието на Мозамбик. Не след дълго прихванал диамантената треска. В онези дни имало значителен добив, но големите синдикати държали контрола върху всички доходоносни оферти. И тук Фирие изпъкнал сред останалите, защото мисленето му било находчиво и продуктивно.

„Щом има диамантени находища по крайбрежието, на два-три километра от брега, разсъждавал той, защо да ги няма и под водата, по континенталния шелф?“ И така всеки ден в продължение на пет месеца той се гмуркал в топлите води на Индийския океан, докато намерил участък от морското дъно, който му се видял обещаващ. Сега номерът бил да изпроси необходимите финанси, за да закупи необходимите му драги^[1]. Фирие пристигнал в Африка без нищо, освен ризата на гърба си. Да проси от богатите бели собственици там означавало само да си загуби времето. Биха му заграбили всичко и той би останал отново с празни ръце.

— Понякога един процент е по-добре, отколкото деветдесет процента от нищо.

— Но не за Кристиян Фирие — защити го Хънуел. — Като на истински исландец принципът му бил непоклатим — разделяй печалбите си, но никога не ги раздавай току-така. Отишъл при

местните чернокожи и им продал собствения си синдикат — с президент и пълномощник Кристиян Фирие, разбира се. След като негрите осигурили пари за шлеп и за драги, Фирие започнал работа по двадесет и четири часа на ден, докато цялото предприятие не задействало с прецизността на компютър в IBM. Петте месеца гмуркане се оказали от полза — драгите почти веднага започнали доставката на висококачествени диаманти. След две години Фирие вече бил собственик на четиридесет милиона долара.

Пит забеляза тъмно петънце в небето на около хиляда метра по-високо и пред „Юлисис“.

— Ти явно добре си изучил историята на Фирие.

— Знам, че звучи странно, но Фирие рядко отделяше повече от две години за който и да е проект. Хората обикновено са склонни да измъкнат всичко възможно от потръгналите операции. Кристиян не е такъв. След като забогатял повече, отколкото изобщо можело да се надява, той прехвърлил целия бизнес на онези, които осигурили първоначално финансите.

— Просто им го оставил?

— Помещенията, инвентарът и преработвателните машини. Разпределил всички дялове от имуществото си между местните акционери, поставил управителен съвет от чернокожи, които можели да работят ефикасно и без него, и взел следващия кораб за Исландия. От малцината белокожи, които се ползват с много добро име в Африка, Кристиян Фирие е на челното място.

Пит видя как самотното тъмно петънце на северното небе се превърна в лъскав реактивен самолет. Приведе се и присви очи, за да не му блести яркото синьо небе. Непознатият беше един от новите английски реактивни модели за делова работа — бързи, надеждни и способни да превозят дванадесет пътници през половината свят, без да спират за презареждане. Пит едва успя да забележи, че непознатият е боядисан в абаносово черно от носа до опашката, когато двете машини се разминаха в противоположни посоки.

— И какъв е следващият удар на Фирие?

— Разработил е магнезиево находище край остров Ванкувър в Британска Колумбия и е прекарал тръбопровод от крайбрежен петролен кладенец в Перу — ето две от заслугите му. Не е уедрявал предприятието си и не е откривал филиали. Кристиян превърна

компанията си в голяма индустрия, специализирана само за подводни геоложки добиви и за нищо друго.

— Имаше ли семейство?

— Не, родителите му са загинали при пожар, когато е бил съвсем малък. Останала му е само сестра близначка. За нея не знам почти нищо. Фирие я пратил в училище по рибовъдство в Швейцария и доколкото може да се вярва на слуховете, после тя станала мисионерка някъде в Нова Гвинея. Явно, богатството на брат ѝ за нея не е значело нищо...

Хънуел така и не довърши изречението си. Залитна настрани към Пит с празен поглед и учудено отворена уста, която не каза нищо. Пит едва можа да види как старият човек кльмна напред отпуснат и, изглежда, мъртъв, тъй като плексигласовият мехур около кабината се разби на хиляди назъбени парченца и се пръсна встрани. Като се завъртя на една страна и прикри лице, за да се предпази от стената леден въздух, Пит за миг изгуби контрол върху хеликоптера. Рязката промяна на аеродинамичния му външен вид накара „Юлисис“ остро да се наклони назад, почти отвесно, и да запрати яростно Пит и загубилия съзнание Хънуел към облегалките им. Тогава Пит забеляза куршумите от картечница, които се забиваха близо до седалките. Неочакваната и непредвидена маневра временно им бе спасила живота — картечарят от задната част на черния реактив явно се е изненадал и е коригирал прицела си твърде късно, като е запратил повечето си изстрели във въздуха.

Тъй като не можеше да изравни скоростта си с хеликоптера, реактивът се издигна нагоре и направи завой на сто и осемдесет градуса за повторна атака. Мръсникът трябва да е направил остър завой на изток, на юг и на запад, преди да ни е нападнал в гръб, бързо изчисли Пит, докато се опитваше да изравни курса на хеликоптера — почти невъзможна задача — с въздушния поток от триста километра в час в очите му. Свали оборотите, като отчаяно се мъчеше да намали невидимата сила, която приковаваше тялото му към седалката.

Черният реактив отново профуча, но този път Пит беше подготвен. Закова „Юлисис“ неподвижно в хоризонтално положение, докато роторите бясно биеха, и започна да го издига право нагоре. Номерът успя. Пилотът на реактива избуча под Пит и не успя да даде на картечаря възможност да стреля. Пит съумя още два пъти да се

отърве от преследвача си, но беше само въпрос на време нападателят да сложи край на бързо изчерпващите му се хитрости.

Пит не се заблуждаваше. Спасение нямаше — битката беше прекалено неравностойна. Резултатът беше седем на нула в полза на гостите и му оставаха само броени секунди от последното полувреме. Мрачна усмивка набръчка ъгълчетата около очите на Пит, когато спусна хеликоптера само на шест метра от водата. Победата беше невъзможна, но имаше малка надежда, безкрайно нищожна надежда, за равен резултат, която се побираше на върха на игла, мислеше си той. Огледа мастиленочерния реактив, докато машината се обръщаше за последното си преминаване. Нямаше какво повече да очаква, освен лудото дрънчане на стоманените куршуми, които щяха да пробият тънкия алуминиев кожух на „Юлисис“. Пит огледа малкия си беззащитен летателен уред и се поколеба, докато реактивът се спусна като някаква птица от бетон право към него.

Стрелецът, проснат по очи на позицията си пред отворената багажна врата, този път подходи по-сигурно. Задържа постоянния си картечен откос, като изчака хеликоптерът естествено да се натъкне на огъня. Когато до смъртоносното заграждение оставаха само десетина метра, Пит се подготви за удара и запрати „Юлисис“ право към атакуващия го самолет, като разби перките му и те прорязаха отвесния стабилизатор на реактива. Пит инстинктивно изключи двигателя, когато турбините му, останали без натоварване от ротора, завиха диво покрай трясъка от разрушения метал. После шумът утихна и в небето остана единствено вятърът, който бучеше в ушите на Пит.

Мярна странния реактив тъкмо преди той да се забие в морето с носа напред. Задните му стабилизатори висяха като счупена ръка. Пит и припадналият Хънуел не бяха много по-добре. Единственото, което можеха да направят, бе да изчакат осакатеният хеликоптер да падне като камък от двадесетинаметровата височина във водите на студения Атлантик. Самият удар се стори на Пит много по-неприятен, отколкото бе очаквал. „Юлисис“ се стовари върху едната си страна сред исландския сърф на дълбочина около два метра и на разстояние не по-голямо от едно футболно игрище от брега. Главата на Пит се огъна настрани и той зърна рамката на вратата, преди да потъне в тъмния водовъртеж. За щастие болезненото съприкосновение с ледената вода го върна към будно, макар и замаяно състояние. Пригади му се силно и

той почувства, че само косъм го дели от решението да изругае „по дяволите“ и да заспи за последен път.

С изкривено от болка лице Пит се освободи от предпазния колан и от презраменните ремъци и пое глътка въздух, преди гребенът на разбиваща се вълна да покрие хеликоптера. После бързо развърза безчувствения Хънуел и повдигна главата му над въртящата се вода. Точно тогава Пит се подхлъзна и загуби равновесие, а голяма пенеста вълна го отхвърли от „Юлисис“ в сърфа. Като все още влачеше Хънуел здраво за яката, той се бореше със силните вълни, които го носеха към брега и многократно го запращаха към неравното каменисто дъно.

Ако Пит някога се бе чудил как ли се дави човек, сега това му беше твърде ясно. Ледената вода жилеше всеки квадратен сантиметър от кожата му като милион пчели. Очите му отказваха да се отворят, а главата си усещаше като цялостна мъчителна болка; ноздрите му бяха изпълнени с вода и бодяха като с нож предния синус, а дробовете си усещаше, сякаш тънките им кожици са потопени в азотна киселина. Накрая, след като заби колене в камъните по дъното, той успя да се изправи и главата му се закрепил в изобилния чист исландски въздух. Закле се съвсем категорично, че ако някога реши да се самоубива, това определено няма да е чрез удавяне.

Залитна по ситните камъчета край брега, като наполовина носеше и наполовина теглеше Хънуел, а двамата приличаха на люшкаци се пияници. На няколко стъпки от края на морето Пит пусна товара си и провери пулса и дишането на доктора — бяха учестени, но равномерни. Тогава забеляза лявата ръка на Хънуел. Беше ужасно разкъсана на лакътя от картечните куршуми. Доколкото бързо можеше с претръпналите си ръце, той свали ризата си, отпра ръкавите и здраво ги стегна около раната, за да спре кръвотечението. Колкото зле и да изглеждаше повърхността на раната, явно нямаше прекъсната артерия, така че той инстинктивно предпочете прекия натиск пред турникета. После подпря Хънуел на голяма скала, привърза ръката как да е към врата му, за да може и чрез повдигането ѝ да намали кръвотечението.

Пит не можеше да направи нищо повече за приятеля си, така че легна на грапавия каменен килим и остави тялото си на волята на нежеланата болка и омразните пристъпи на прилошаване. Отпусна се, доколкото състоянието му позволяваше, затвори очи и закри прекрасната гледка на изпъстреното с облачета арктическо небе.

На Пит му се струваше, че е лежал в дълбоко безсъзнание поне няколко часа, когато далечен звън в дълбините на ума му го стресна. По инстинкт в отговор на стимула очите му се отвориха само двадесет минути след като се бяха затворили. Сцената наоколо беше различна — небето и облаците бяха още там, но имаше нещо пред тях. Очите на Пит трябваше с мъка да докарат на фокус петте деца, застанали около него. По лицата им не личеше страх, докато гледаха Пит и Хънуел.

Пит се надигна на лакът, насили се с мъка да се усмихне и каза:

— Добрутро, юнаци. Станали сте по-рано, а?

Като че бяха репетирали, по-малките деца се обърнаха към най-голямото момче. То се поколеба — явно подбираше думите си, преди да започне:

— Братята, сестрите ми и аз пасяхме кравите на баща ни на поляната над скалите. Видяхме вашия... — Замълча с недоумяващо лице.

— Хеликоптер? — подсказа му Пит.

— Да, това е. — Момчето се оживи. — Хе-ли-коп-тер. Видяхме хеликоптера ви да лежи в океана. — Безупречната му скандинавска кожа леко поруменя. — Срамувам се, че английският ми не е много добър.

— Не — тихо го увери Пит. — Засраменият съм аз. Ти говориш английски като оксфордски професор, а аз не мога да ти кажа и две думи на исландски.

Момчето засия от комплимента и помогна на Пит да се изправи с мъка на крака.

— Наранили сте се, сър. Главата ви кърви.

— Ще оцелея. Приятелят ми е ранен сериозно. Трябва бързо да го откараме в най-близката болница.

— Пратих най-малката ми сестра да извика татко, когато ви намерихме. Той скоро ще докара камиона си.

Точно тогава Хънуел изстена тихо. Пит се наведе над него и обгърна плешивата глава. Възрастният човек беше дошъл в съзнание. Завъртя очи и погледна Пит, после се взря в децата. Дишаше тежко и се опитваше да каже нещо, но думите засядаха в гърлото му. В очите

му имаше някакво странно спокойствие, когато хвана ръката на Пит и с усилие промълви:

— Спасил те Бог...

После потръпна и тихо изстена.

Доктор Хънуел беше мъртъв.

[1] Драга (англ.) — съоръжение, с което се копае дъното на воден басейн; дълбачка. — Бел.пр. ↑

VI

Фермерът и най-голямото му момче отнесоха Хънуел до ленд ровъра. Пит седна отзад и сложи главата на океанографа в скута си. Затвори изцъклените, невиждащи очи и приглади няколкото дълги кичура бяла коса. Повечето деца биха изпитали ужас от смъртта, но момчетата и момичетата около Пит в каросерията на камиона седяха тихо и спокойно и по лицата им се четеше само пълно приемане на единственото сигурно нещо, което очаква всички.

Фермерът, едър и красив, загрубял от работата си мъж, подкара бавно по тесния път до върха на скалите, после през нивите, а след камиона остана малко облаче от червеникав вулканичен прах. След няколко минути спряха пред малка постройка в края на село с бели стопански къщи, над които се издигаше традиционната масивна исландска черква.

Един тъжен човечец с приятни зелени очи, уголемени от дебелите стъкла на очилата му в метални рамки, излезе и се представи като доктор Йонсон. След като огледа Хънуел, той отведе Пит в къщата си, заши и превърза осемсантиметровата рана на главата му и го накара да смени дрехите си със сухи. По-късно, докато Пит вкусваше от силното кафе и шнапса, които лекарят го застави да изпие, влязоха момчето и баща му.

Момчето кимна на Пит и заговори:

— Баща ми ще го приеме за голяма чест, ако би могъл да откара вас и приятеля ви в Рейкявик при положение, че сте тръгнали за там.

Пит се изправи и се загледа за миг в топлите сиви очи на бащата.

— Кажи на баща си, че съм му много признателен, а честта е изцяло моя. — Пит протегна ръка и исландецът здраво я стисна.

Момчето преведе. Баща му просто кимна и после, без да кажат нищо повече, двамата се обърнаха и излязоха.

Пит запали цигара и погледна въпросително доктор Йонсон.

— Странен народ е вашият, докторе. Всички, изглежда, преливат от вътрешна топлина и любезност, докато отвън като че ли

сте лишени от всякакви чувства.

— Ще откриете, че жителите на Рейкявик са по-открити. Тук е провинцията — родили сме се на изолиран и почти гол, но прекрасен остров. Исландците, които живеят далеч от града, не са много словоохотливи; почти успяваме да разберем мислите помежду си, преди да сме ги изrekli. Животът и любовта са обикновено нещо; смъртта е естествено приемано събитие.

— Чудех се защо и децата изглеждат така спокойни, когато седят редом с труп.

— Смъртта за нас е само разделяне, при това видимо. Защото вижте — ръката на лекаря посочи през големия прозорец гробищните камъни в черковния двор, — тези, които са поели преди нас, още са там.

Пит погледа няколко мига надгробните паметници, всеки разположен под свой ъгъл сред зелената мъхната трева. После вниманието му бе привлечено от фермера, който носеше ръчно изработен чамов ковчег към ленд ровъра. Внимателно изчака, докато едрият и мълчалив човек вдигна трупа на Хънуел и го положи в традиционно изработената кутия със силата и нежността, която би проявил млад баща към бебето си.

— Как се казва фермерът? — попита Пит.

— Мундсон, Торнстейн Мундсон. А синът му се казва Бярни.

Пит остана на прозореца, докато ковчегът бе изблъскан бавно в каросерията на камиона. После се обърна.

— Винаги ще се чудя дали доктор Хънуел би останал жив, ако бях постъпил другояче.

— Кой би могъл да знае? Помнете, приятелю, че ако бяхте се родили десет минути по-рано или десет минути по-късно, пътищата ви можеше никога да не се пресекат.

Пит се усмихна.

— Разбирам ви. Но истината е, че животът му беше в ръцете ми, а аз обърках нещата и не го опазих. — Поколеба се, когато в ума му отново изплува сцената. — На брега изгубих съзнание за половин час, след като превързах ръката му. Ако бях останал буден, може би нямаше да умре от кръвоизлива.

— Успокойте съвестта си. Вашият доктор Хънуел не е умрял от загуба на кръв. Причина е шокът от раняването му, шокът от

катастрофата, шокът от попадането в ледената вода. Не, сигурен съм, и аутопсията ще го покаже, че застарялото му сърце е спряло много преди продължаващото кръвотечение. Годините му са били доста, а и сам видях, че не е бил особено жив и подвижен човек.

— Беше учен, океанограф, най-добрият.

— Тогава му завиждам.

Пит погледна селския лекар несигурно.

— Защо казвате това?

— Бил е човек на морето, умрял е край морето, което е обичал, и може би последните му мисли са били спокойни като водата.

— Говореше за Бога — смотолеви Пит.

— Бил е щастлив, а аз чувствам, че също ще бъда щастлив, когато ми дойде времето и ме сложат да почивам там, в черковния двор, само на стотина крачки от мястото, където съм се родил, и сред толкова много от хората, които съм обичал и за които съм се грижил.

— Бих искал и аз да притежавах склонността ви да оставате на едно място, докторе, но някъде в далечното минало имам прародител, който е бил циганин. Наследил съм страстта му за странстване. Три години е рекордът ми да се заседя на едно място.

— Това е интересен въпрос — кой от нас е по-щастливият?

Пит сви рамене.

— Един бог знае. Ушите на двама ни чуват биенето на различни барабанчици.

— В Исландия — подхвърли Йонсон — казваме, че следваме зова на различни рибари.

— Не сте се подчинили на призиванието си, докторе. Трябвало е да станете поет.

— О, но аз съм поет. — Доктор Йонсон се засмя. — Във всяко село обаче има поне по четири-пет. Ще трябва да обиколите много места, за да откриете страна с повече грамотни хора от Исландия. Над пет хиляди книги се продават всяка година на двестата хиляди жители, колкото е населението ни...

Замлъкна, когато вратата се отвори и влязоха двама души. Изглеждаха спокойни, уверени и много делови в полицейските си униформи. Единият кимна на лекаря, а на Пит изведнъж всичко му стана ясно.

— Не беше нужно тайно да викате полицията, доктор Йонсон. Нямам какво да крия от никого.

— Не съм искал да ви обидя, но разкъсванията по ръката на доктор Хънуел са предизвикани явно от огнестрелно оръжие. Лекувал съм достатъчно много пострадали ловджии, за да знам какви са белезите. Законът тук е недвусмислен, както — убеден съм — е и във вашата страна. Трябва да долагам за всички наранявания от куршуми.

На Пит това не му се харесваше особено, но нямаше друг избор. Двата мускулести полицаи пред него едва ли щяха да повярват на разказа му за призрачния черен реактив, който е атакувал и е нашарил „Юлисис“ с куршуми, преди да бъде блъснат във въздуха. Връзката между останките от кораба в айсберга и реактива не беше случайна. Сега беше убеден, че онова, което бе започнало като просто издирване на загубен кораб, се беше превърнало в нежелано замесване в сложна и обширна конспирация. Беше уморен — уморен от лъжи, от цялата проклетата бъркотия. В ума му имаше само една мисъл — Хънуел беше мъртъв и някой трябваше да плати за това.

— Вие ли бяхте пилотът на разбития хеликоптер, сър? — попита единият полицай. — Акцентът безспорно беше британски, както и любезният тон, но обръщението „сър“ изглеждаше пресилено.

— Да — отговори кратко Пит.

Полицаят, изглежда, се стресна от лаконичната реакция на Пит. Беше рус, ноктите му бяха мръсни и носеше униформа, която не покриваше китките и глезените му.

— Вашето име и името на покойния?

— Пит, майор Дърк Пит от Военновъздушните сили на Съединените щати. Човекът в ковчега е доктор Уилям Хънуел от Националната подводна и морска агенция. — На Пит му се видя странно, че нито един от полицаите не си направи труда да запише данните.

— Посоката ви? Несъмнено е била към летището в Кефлавик^[1].

— Не, площадката за хеликоптери в Рейкявик.

В очите на русия полицай блесна учудване. Беше съвсем мимолетно, но Пит го долови. Той се обърна към партньора си, тъмнокос, плещест мъж с очила, и му измърмори нещо на исландски. Завъртя глава към ленд ровъра отвън, намръщи се видимо и отново погледна Пит.

— Бихте ли ми казали откъде потеглихте, сър?

— От Гренландия — не бих могъл да изговоря името на града. Пишеше се с двадесет букви и за американец е съвършено произносимо. Доктор Хънуел и аз бяхме на експедиция по поръчка на правителството и уточнявахме картата на айсбергите по източногренландското течение. Намерението ни беше да продължим към Датския пролив, след като заредим в Рейкявик, а после да потеглим обратно на запад към Гренландия по паралелен курс петдесет мили по̀ на север. За нещастие плановете ни не бяха точни, свършихме горивото и се разбихме край брега. Това е всичко, ако не съм изпуснал някой дребен детайл. — Пит лъжеше, без да знае точно защо. Господи, помисли си, беше започнало да му става навик.

— Къде точно се разбихте?

— Откъде, по дяволите, мога да знам — рязко вдигна глава Пит. — Минете три пресечки след пасицето на кравите и завийте наляво по Бродуей. Хеликоптерът е паркиран между третата и четвъртата вълна. На цвят е жълт, така че не можете да го сбъркате.

— Моля ви, бъдете сериозен, сър. — Пит с радост забеляза, че по лицето на полицаия изведнъж изби червенина. — Трябва да запишем всички подробности, за да ги докладваме на началството си.

— Тогава защо не престанете да увъртате и не ме попитате направо за огнестрелните рани на доктор Хънуел?

Официалното изражение по лицето на полицаия с по-тъмната кожа се замени от досада.

Пит погледна към доктор Йонсон:

— Нали ми казахте, че са дошли тъкмо за това?

— Мое задължение е да помагам на властите. — В гласа на Йонсон се чувстваше колебание.

— Защо не ни разкажете за раните на другаря ви? — запита полицаият с мръсните нокти.

— Носехме пушка за стрелба по полярни мечки — бавно започна Пит. — Случайно произведе изстрел при катастрофата и куршумът засегна доктор Хънуел в лакътя.

Доколкото Пит забелязваше, двамата исландски полицаи изобщо не реагираха на сарказма му. Стояха мълчаливи, гледаха го нетърпеливо и замислено — разсъждаваха, реши Пит, как биха го

укротили, ако им окаже физическа съпротива. Не му се наложи да чака дълго.

— Съжалявам, сър, но сме принудени да ви отведем в управлението за по-нататъшен разговор.

— Единственото място, където ще ви разреши да ме отведете, е американското консулство в Рейкявик. Не съм извършил никакво престъпление срещу исландците, нито съм нарушил някой от законите ви.

— Познавам доста добре законите тук, майор Пит. И на нас не ни харесва да ставаме толкова рано сутринта и да се занимаваме с разследвания. Въпросите са задължителни. Вие не ни дадохте задоволителни отговори, така че трябва да ви заведем в управлението и да продължим, докато не установим какво се е случило. Оттам ще можете да се обадите в консулството си.

— Когато му дойде времето, господин полицай, но първо, бихте ли ми показали служебните си карти.

— Не разбирам. — Полицаят изглежда хладно Пит. — Не ни е нужно да представяме удостоверения за самоличност. Съвсем ясно е какви сме. Доктор Йонсон също може да го потвърди. — Не показва нито документи, нито полицейската си значка. Пролича обаче раздражението му.

— Няма никакво съмнение, че сте тук по служба, господа — заговори доктор Йонсон почти с извинение в гласа си. — Все пак в нашето село обикновено минава сержант Арнарсон. Не мисля, че съм ви виждал тук преди.

— Арнарсон го извикаха спешно в Гриндавик. Помоли ни да го заместим, докато успее да дойде.

— Значи ви прехвърлят на тази територия?

— Не, просто минавахме по пътя си на север, откъдето трябва да приберем един затворник. Спряхме да се обадим и да изпием по едно кафе със сержант Арнарсон. За нещастие, още преди да стане кафето, почти едновременно му се обадиха от тук и от Гриндавик.

— Тогава не би ли било по-добре да задържите майор Пит в селото, докато сержантът пристигне?

— Не, не смятам. Тук не може да се направи нищо повече. — Той погледна Пит. — Извинете, господин майор. Моля ви, не ни се сърдете, че — как го казвате у вас — „ви прибираме“. — Обърна се

към Йонсон. — Мисля, че няма да е зле и вие да дойдете, докторе, да не би майорът да получи усложнения от раната си. Това е само формалност.

Странна формалност, помисли си Пит, при тези обстоятелства. Не можеше обаче да направи кой знае какво, освен да се подчини.

— Но какво ще стане с доктор Хънуел?

— Ще помолим сержант Арнарсон да изпрати за него камион.

Йонсон се усмихна неуверено.

— Извинете, господа, но аз не съм привършил с раните по главата на майора. Трябва да направя още два шева, преди да е готов за път. Ако обичате, майоре. — Изправи се, даде знак на Пит да влезе в кабинета му и затвори вратата зад тях.

— Мислех си, че сте зашили всичко — усмихна му се Пит.

— Тези хора са самозванци — пошепна Йонсон.

Пит не отговори. По лицето му нямаше изненада, когато застана тихо до вратата, опря ухо в нея и се заслуша. Увери се, че оттатък се говори, и се върна при Йонсон.

— Сигурен ли сте?

— Да. Гриндавик не е в района на сержант Арнарсон. Освен това той никога не пие кафе — има алергия и дори не го държи в кухнята си.

— Вашият сержант не е ли висок метър и седемдесет и шест с тегло седемдесет и седем килограма?

— Ръстът е същият, но е пет кила по-лек. Той ми е стар приятел. Преглеждал съм го много пъти. — В очите на Йонсон се четеше недоумение. — Но как можете да опишете човек, когото никога не сте виждали?

— Онзи, който задава въпросите, е облякъл униформата на Арнарсон. Ако я погледнете внимателно, ще видите и следите от сержантските нашивки.

— Не разбирам — прошепна Йонсон. Беше съвсем пребледнял. — Какво става?

— Не разполагам и с половината от отговорите. Шестнадесет, може би деветнадесет души вече са мъртви и убийствата най-вероятно ще продължат. Предполагам, че сержант Арнарсон е последната жертва. Ние двамата сме следващите.

Йонсон изглеждаше смаян, пръстите му се сплитаха и разплитаха в ужас и отчаяние.

— Искате да кажете, че трябва да умра, защото съм видял двама убийци и съм разговарял с тях?

— За съжаление, докторе, вие сте невинен свидетел, който трябва да бъде ликвидиран, тъй като можете да разпознаете лицата им.

— А за вас, майоре, защо са скалпили толкова сложна комбинация да ви убият?

— Доктор Хънуел и аз станахме свидетели на нещо, което не е трябвало да видим.

Йонсон се взря в безизразното лице на Пит.

— Невъзможно ще им бъде да убият двама ни, без да разтревожат селото. Исландия е малка страна. Беглецът не може да избяга далече, нито да се крие дълго време.

— Тези мъже без съмнение са професионалисти, ако става дума за убийства. Някой им плаща и им плаща добре. Само час след като ни убият, те навярно ще си почиват с чаша в ръка в някой самолет с курс за Копенхаген, Лондон или Монреал.

— За професионални убийци изглеждат немарливи.

— Могат да си го позволят. Къде бихме отишли с вас? Колата им и камионът на Мундсон са пред къщата — лесно биха ни пресекли пътя още преди да отворим вратата. — Пит махна към прозореца. — Исландия е открита страна. На осемдесет километра отук надали ще се съберат и десет дървета. Вие сам го казахте. Беглецът не може да избяга далече, нито да се крие дълго време.

Йонсон наведе глава с разбиране, после се усмихна леко.

— Тогава единственият ни изход е да се бием. Ще ми е трудно да отнема нечий живот, след като тридесет години съм се опитвал да спасявам хората.

— Имате ли някакво оръжие?

Йонсон въздъхна дълбоко.

— Не, хобито ми е риболовът, а не ловът. Единствените инструменти, с които разполагам и биха могли да се сметнат за оръжия, са хирургическите.

Пит отиде до белия стоманен шкаф със стъкла, в който бяха грижливо подредени инструментите и лекарствата, и отвори вратичката.

— Имаме едно значително предимство — подхвърли замислено. — Те не знаят, че коварният им план ни е станал ясен. Затова ще им представим хубавата американска игра „Закови опашката“ или „Магарето“.

Две минути по-късно Йонсон отвори вратата на кабинета си и откри седналия на стол Пит, хванал бинтованата си кървяща глава. Йонсон махна на русия мъж, който говореше английски:

— Бихте ли ми помогнали малко? Боя се, че сам няма да се справя.

Човекът вдигна въпросително вежди, после сви рамене към партньора си, който седеше с притворени очи — самонадеяността му явно го бе пренесла на хиляди километри оттук.

Йонсон, като се стараше да не събуди нови подозрения, остави вратата леко открената, но не достатъчно, че да може да се вижда добре какво става в кабинета му.

— Ако бихте могли да задържите с две ръце главата на майора леко наклонена, ще довърша работата си спокойно. Непрекъснато се въртеше и не можах да направя последните шевове както трябва. — Йонсон намигна и заговори на исландски. — Тези американци са като деца, когато започне да ги боли.

Мнимият полицаи се изсмя и побутна лекаря с лакът. После заобиколи Пит, наведе се и притисна главата му между двете си длани.

— Стига, стига, майор Пит, няколко шева не значат нищо. А ако добрият доктор трябваше да ви ампутира...

Всичко свърши за по-малко от четири секунди — и то съвсем тихо. С привидно безразличие и нехайство Пит се протегна и сграбчи китките на русия човек. Изненадата се появи само за миг върху лицето на непознатия, последвана от истински шок, когато Йонсон притисна дебела марля към устата му и със същото движение заби спринцовка във врата му. Шокът отстъпи пред ужаса, той изстена, но никой не го чу, тъй като в същото време Пит силно ругаеше Йонсон за някакъв несъществуващ шев. Очите над бялата марля започнаха да се разфокусират и човекът направи отчаян опит да се отметне назад, но дланите му не помръднаха в стегнатите като менгеме ръце на Пит.

После очите се извъртяха нагоре и той тихо се свлече в обятията на Йонсон.

Пит бързо коленичи, извади служебния револвер от кобура на упоения мъж и тихо пристъпи към вратата. Много бързо и безшумно той вдигна револвера, ритна вратата и го насочи към целта. За миг изпеченият на вид негодник с очилата остана смаян и неподвижен в стола си. После посегна към кобура.

— Не мърдай! — заповяда Пит.

Никой не му обърна внимание и в малката чакалня проехтя изстрел. Мнозина твърдят, че ръката е по-бърза от окото, но малко биха заявили, че ръката е по-бърза от куршума. Пистолетът отлетя от дланта на фалшивия полицай, когато куршумът на Пит се заби в дървената дръжка, като отнесе и един пръст по пътя си. Пит никога в живота си не беше виждал такова смаяно неразбиране и удивена болка, както в погледа на наемния убиец към чукана, където по-рано имаше пръст. Пит се канеше да свали револвера си, но го вдигна и отново го насочи, когато видя изражението на противника си — стиснатите в бяла линийка устни, черната омраза, която струеше от присвитите зад очилата очи.

— Застреляй ме, майоре, бързо, ето тук! — Той се тупна по гърдите със здравата си ръка.

— А, значи говориш английски. Поздравявам те, изобщо не помислих, че разбираш нещо от разговора.

— Застреляй ме! — Думите дълго продължиха да ехтят в малката стая и в ушите на Пит.

— Защо да бързаме? На тебе така или иначе ти стига убийството на сержант Арнарсон, за да те обесят. — Пит издърпа ударника на револвера. — Вероятно не греша в предположението си, че сте го убили?

— Да, сержантът е мъртъв. А сега направи същото с мен. — Очите му бяха студени, в тях нямаше молба.

— Много си нетърпелив да умреш.

Йонсон погледна, но не каза нищо. Напълно объркан, той се мъчеше да схване новите обстоятелства, които бяха в пълен разрез с досегашната му стойностна система. Като лекар не можеше просто да си седи и да гледа как ранен човек кърви силно, без да му помогне.

— Нека се погрижа за ръката му — предложи Йонсон.

— Стойте зад мен и не се местете — спря го Пит. — Когато някой сам иска да умре, той е по-опасен и от заловен плъх.

— Боже, не можете да си стоите там и да злорадствате над болката му — възрази Йонсон.

Пит не му обърна внимание.

— Добре, четириочко, ще се спазаря с теб. Следващият куршум ще мине през сърцето ти, ако ми кажеш името на човека, който ти плаща заплатата.

Животинските очички зад очилата не се отделяха от лицето на Пит. Той поклати мълчаливо глава.

— Това не е война, приятелю. Тук не става дума да предадеш Бога или отечеството си. Лоялността към работодателя едва ли струва колкото живота ти.

— Ще ме убиеш, майоре. Аз ще те накарам да ме убиеш. — Той пристъпи към Пит.

— Ще ти призная нещо — изръмжа Пит. — Последователен мръсник си. — Дръпна спуська и револверът отново изръмжа, а куршумът калибър 38 удари крака на едрия мъж точно над коляното.

На Пит рядко му се бе случвало да види такова изумление в лицето на хората. Наемният убиец бавно се свлече на пода с лява ръка върху разкъсания ляв крак, а дясната лежеше неподвижно на пода сред растящата локва кръв.

— Изглежда, нашият приятел няма какво да ни каже. — Пит отново вдигна ударника.

— Моля ви, не го убивайте — изстена Йонсон. — Животът му не си заслужава бремето върху душата ви. Моля ви, майоре, дайте ми револвера. Той повече нищо няма да направи.

Пит се поколеба, разкъсван между съчувствие и злоба. После бавно подаде оръжието на Йонсон и кимна. Йонсон го пое и постави ръка върху рамото на Пит като при тайно споразумение.

— Сърцето ми се къса, че мои сънародници са в състояние да причинят толкова мъка и болка на другите — отпаднало каза лекарят. — Ще се погрижа за тези двамата и веднага ще се свържа с властите. Вие идете с Мундсон в Рейкявик и си починете. Имате сериозна рана на главата. Това е заповед от лекаря ви.

— Изглежда, има известна спънка за рецептата ви — усмихна се накриво Пит и посочи към входната врата. — Бяхте сто процента прав

за тревогата, която би обхванала селото. — Кимна към пътя, където поне двадесет селяни стояха мълчаливо с всякакви оръжия в ръка — от телескопични пушки до дамски пистолети — насочени към къщата на Йонсон. Мундсон бе опрял пушката си върху сгъвката на ръката и беше стъпил здраво върху второто стъпало към входа, а синът му Бярни стоеше наблизко, стиснал стара пушка маузер.

Пит вдигна двете си ръце, така че да се виждат отвсякъде.

— Мисля, че дойде моментът, докторе, да споменете нещо хубаво за мен. Тези мили ваши съграждани не са наясно кои са добрите тук и кои лошите.

Йонсон подмина Пит и говори няколко минути на исландски. Когато завърши, пушките започнаха да се спускат една по една, а някои от селяните си тръгнаха към къщи, докато неколцина останаха на пътя да видят какво ще се случи по-нататък.

Йонсон протегна ръка и Пит я стисна.

— От сърце се надявам, че ще успеете да откриете човека, отговорен за тези ужасни и безсмислени убийства — пожела му Йонсон. — Но ако го намерите, животът ви ще бъде в опасност. Вие не сте убиец. Ако бяхте, онези двамата щяха да лежат мъртви в дома ми. И се страхувам, че грижата за вашия живот ще ви коства скъпо. Умолявам ви, приятелю, не се колебайте, когато дойде моментът. Пожелавам ви щастие и да ви пази Господ.

Пит махна за последен път на доктор Йонсон, обърна се и тръгна по стъпалата към пътя. Бярни му отвори пасажерската врата на лендровъра. Седалката беше твърда и облегалката убиваше, но Пит изобщо не го забеляза — цялото му тяло беше изтръпнало. Седна, а Мундсон запали двигателя и потегли по гладкото тясно шосе към Рейкявик. Пит лесно би могъл да заспи мъртвешки, но някъде дълбоко в подсъзнанието му още блещукаше една искра. Нещо, което бе видял, нещо, което бе чул, нещо неразлично не позволяваше на ума му да се отпусне и да си почине. Беше като песен, която не можеше да си спомни и чието заглавие беше на върха на езика му. Накрая се отказа и задряма.

[1] Пристанищен град в Исландия, в близост до който се намира американска военна база. — Бел.пр. ↑

VII

Пит отново и отново, вече не помнеше за кой път, се мъчеше да се повдигне от дъното на разбунтувалото се море и да се измъкне на брега заедно с Хънуел. Отново и отново превързваше ръката на океанографа, след което се спускаше мрак. Всеки път, когато случките се появяваха в ума му като кадри от филм, той отчаяно се мъчеше да задържи смислените моменти, но се виждаше принуден да отстъпи пред безспорния факт, че нищо не може да се промени в миналото. Беше кошмар, мислеше си той неясно, докато се опитваше да се отърве от покрития с кръв бряг. Събра всичките си сили и с огромен труд успя да отвори очи, като очакваше да види празна спалня. Спалня имаше, но не беше празна.

— Добрутро, Дърк — поздрави го тих глас. — Почти бях загубила надежда, че някога ще се събудиш.

Пит вдигна поглед към засмените кафяви очи на стройно момиче, което бе седнало на стол до долния край на леглото.

— Последното птиче с жълт клюн, което кацна на перваза ми, ни най-малко не приличаше на теб — усмихна се той.

Тя се засмя, засмяха се и кафявите очи. Прибра дългите кичури лъскава светлокестенява коса зад ушите си. После се изправи и отиде до горния край на леглото с движение, което би могло да се оприличи само на живак, спускащ се по лъкатушеща стъклена тръбичка. Носеше червена вълнена рокля, която прилепваше към изящната ѝ фигура с тънка талия; ръбът стигаше до изваяните ѝ колене. Не беше точно прекрасна в екзотичния смисъл, нито беше предизвикателно сексапилна, но беше хубава — дяволски хубава — с жива привлекателност, която стапяше сърцето на всеки мъж, когото срещнеше.

Докосна бинта на главата му и усмивката отстъпи пред майчинска загриженост:

— Доста си изпатил, много ли те боли?

— Само когато стоя на глава.

Пит знаеше защо тя е искрено разтревожена; познаваше я. Казваше се Тиди Ройъл, а закачливата ѝ външност заблуждаваше. Можеше да пише по сто и двадесет думи в минута на машина в продължение на осем часа, без да се помести, а стенографираше малко по-бързо. Това бяха най-важните причини да работи като лична секретарка на адмирал Джеймс Сандекър — или поне той така постоянно твърдеше.

Пит приседна и надникна под завивките да види облечен ли е с нещо. Беше, но съвсем оскъдно — единствено с чифт спортни гащета.

— Щом ти си тук, това значи само едно — че и адмиралът е наоколо.

— Взехме самолет за Исландия петнадесет минути след като той получи съобщението ти по радиото от консулството. Много е разстроен от смъртта на доктор Хънуел. Адмирал Сандекър обвинява себе си.

— Аз съм първи на опашката — заяви Пит. — Бях там преди него.

— И той се опасяваше, че ще се чувстваш така. — Тиди се опитваше да говори спокойно, но не успяваше. — Съвестта ти се тормози от вина и навярно се опитваш в ума си да подредиш нещата другояче.

— Адмиралът сигурно се е претоварил от усилията си да усеща всичко от разстояние.

— О, не — възрази тя. — Не говоря за адмирала.

Пит се намръщи въпросително.

— Някакъв доктор Йонсон от едно малко село на север се е обадил в консулството и е дал точни указания за възстановяването ти.

— Възстановяване, глупости! — отсече Пит. — Коего ме навежда на мисълта — ти какво, по дяволите, правиш в спалнята ми?

Тя изглеждаше обидена.

— Дойдох по свое желание.

— По свое желание?

— Да поседя до теб, докато спиш — добави. — Доктор Йонсон настоя. При тебе е имало служител от консулството всяка минута, откакто си заспал снощи.

— Колко е часът?

— Малко след десет — сутринта, бих могла да уточня.

— Боже, загубил съм почти четиринадесет часа. Какво е станало с дрехите ми?

— Според мен са ги хвърлили. Не ставах и за парцали. Ще трябва да поискаш на заем други от някой от консулството.

— В такъв случай защо не ми намериш нещо всекидневно, докато аз взема един душ и се обръсна? — Той я изгледа с най-страшния си поглед и добави: — Добре, скъпа, обърни се към стената.

Тя остана с лице към леглото.

— Винаги съм се чудила как ли изглеждаш, когато се събуждаш сутрин.

Той беше наполовина станал, когато три неща се случиха едновременно — пред очите му изведнъж заплуваха три Тидита, стаята се люшна като гумена, а главата започна да го боли с всички болки на света.

Тиди делово пристъпи и го улови за дясната ръка отново с майчински загрижено лице.

— Моля те, Дърк, главата ти не е готова още за ставане.

— Нищо, няма нищо. Просто се изправих много бързо. — Той отново се надигна и залитна в ръцете ѝ. — От теб няма да стане добра медицинска сестра, Тиди. Много се привързваш към пациентите си.

Задържа се за нея, докато трите ѝ образа се сляха, а стаята застана неподвижна; само болката в главата му не искаше да намалее.

— Ти си единственият пациент, към когото бих искала да се привържа, Дърк. — Тя продължи да го държи здраво и не понечи да махне ръцете му. — Но ти, изглежда, никога не ме забелязваш. Влизаш при мен в празен асансьор и въобще не ме виждаш. Понякога се съмнявам дали изобщо знаеш, че съществувам.

— О, добре знам, че съществуваш. — Той се отблъсна и тръгна бавно към банята, като се въздържаше да не я погледне, докато говореше. — Мерките ти са: ръст метър и седемдесет, тегло шестдесет и един килограма, деветдесет и един сантиметра обиколка на бедрата, удивителна талия — само петдесет и осем сантиметра, бюст навярно също деветдесет и един сантиметра и среден размер. Общо взето, фигура, чието място е в средата на списание „Плейбой“. Имаш също светлокестенява коса, която огражда напрегнато умно лице с искрящи кафяви очи, оперено носле, съвършена уста с две лунички отстрани, които се показват само когато се усмихваш. О, почти забравих. Имаш

две бенки зад лявото ухо и в момента сърцето ти бие приблизително със сто и пет удара в минута.

Тя замръзна като смаяна победителка в телевизионно състезание и за миг не успя да каже нищо. Вдигна ръка и докосна двете бенки.

— Божичко! Не мога да повярвам на ушите си. Не може да бъде. Ти ме харесваш... аз наистина те интересувам.

— Не се увличай. — Пит се поколеба при вратата на банята и я погледна. — За мен си много привлекателна, което е нормално отношение за мъж към хубаво момиче, но не съм влюбен в теб.

— Никога... никога не си ми го показал. Дори не си ме канил на среща.

— Извинявай, Тиди. Ти си личната секретарка на адмирала. Мое правило е да не се забавлявам прекалено близо до него. — Пит отново се наведе към рамката на вратата за опора. — Уважавам този старец — за мен той е много повече от приятел или шеф. Не искам да създавам усложнения зад гърба му.

— Ясно — смирено промълви тя. — Но аз наистина не мислех, че си скромният герой, който жертва героинята заради една пишеща машина.

— И ти не си точно типът на отблъснатата девственица, която търси спасение в манастир.

— Нужно ли е да ставаме злобни?

— Не — одобри бележката й Пит. — Защо не ми потърсиш нови дрехи като добро момиче? Да видим дали си могла да запомниш мерките ми, както аз знам твоите.

Тиди не отвърна нищо — остана така с отчаян и любопитен вид. Накрая тръсна глава, както жените показват раздражението си, и излезе.

Точно след два часа, облечен в спортни панталони и риза, които му бяха удивително по мярка, Пит седна пред бюрото на адмирал Джеймс Сандекър. Адмиралът изглеждаше уморен и по-възрастен от годините си. Червената му коса беше разрошена и струпана в безформена грива, бодливите му бузи и брадичка показваха, че не се е бръснал поне от два дни. Държеше разсеяно в дясната си ръка една от масивните си пури, взираше се в дългия цилиндър, но я остави в

пепелника, без да я запали. Изръмжа нещо в смисъл, че се радва да види Пит жив и все още в добра форма. После уморените, кървясали очи напрегнато се вторачиха в Пит.

— Това е достатъчно за встъпление. Сега ми разкажи всичко поред, Дърк.

Пит не му разказа, а заяви:

— Прекарах последния час в писане на подробен доклад за онова, което се случи, откакто Хънуел и аз излетяхме от хеликоптерната площадка на Националната подводна и морска агенция при летището „Дълес интернешънъл“ до довеждането ни в консулството от фермера и сина му. Включих и някои свои мнения и наблюдения. Доколкото ви познавам, господин адмирал, осмелявам се да предположа, че сте го прочели поне два пъти. Нямам какво да добавя. Всичко, което бих могъл да направя сега, е да отговоря на някои ваши въпроси.

Минималната част от лицето на Сандекър, която бе в състояние да изрази нещо, показва интерес, ако не и направо любопитство от скандалния и неуставен отговор на Пит. Изправи се с целия си ръст от метър и седемдесет и два сантиметра, откри синия си костюм, който плачеше за гладене, и се взря в Пит — любим похват, когато е готов за реч.

— Едно прочитане ми беше напълно достатъчно, майоре. — Този път нямаше „Дърк“. — Ако ми трябваша саркастични забележки, щях да си наема практикуващи комици, за да съм сигурен, че работата им ще е професионална. Мога да разбера, че си бил притесняван от бреговата охрана и от руснаците, че целият си замръзнал на един айсберг, докато си оглеждал изпепелени трупове, да не говорим, че са стреляли по теб и си катастрофирал в Атлантическия океан, а в ръцете ти е умрял човек — и всичко само седемдесет и два часа след като те измъкнах от хубавия топъл калифорнийски бряг. Но това не ти дава неограничените права да се държиш нагло с по-старши от теб.

— Извинявам се за неуважението, сър. — Изрече думите, но не и с подходящия тон. — Ако съм прозвучал малко сприхаво, то е, защото подушвам нещо нагласено. Имам отчетливото чувство, че ме запратихте в доста сложен лабиринт без помощта на пътна карта.

— Така ли? — Гъстите рижи вежди се повдигнаха с няколко милиметра.

— Най-напред Хънуел и аз се озовахме в доста незавидна позиция, когато успяхме да излъжем бреговата охрана да ни заеме най-добрия си лек катер за презареждане, или поне аз си мислех, че е така. Не и Хънуел. На него му беше ясно, че всички подробности са уредени предварително. Убеден бях, че следващият ни адрес ще е в затворническата килия, когато капитан Коски се обади в щаба на бреговата охрана да потвърдят присъствието ни. Тогава наблюдавах Хънуел — той си разглеждаше картите, като че ли нищо не се беше случило. Нито ръката му потрепна, нито челото му се изпоти. Всичко му беше съвсем ясно, тъй като знаеше, че вие сте се погрижили за операцията, преди да отлетим от „Дълес“.

— Не е съвсем така. — Сандекър взе пурата си, запали я и изгледа Пит проникателно. — Капитанът е очаквал някакво съоръжение за ранно откриване на урагани във Флорида. А вие вече бяхте преминали Нова Скотия, когато успях да се свържа с него. — Той издуха огромен облак дим към тавана. — Продължавай, моля те.

Пит се облегна в стола си.

— На един айсберг забелязват неясните, почти неразличими контури на кораб. Бреговата охрана няма никакво понятие чий е той. И все пак минават четири дни без каквото и да е разследване. „Катауаба“ е само на няколко часа път оттам, но изобщо не им се съобщава за случая. Защо? Някой в столицата с власт, голяма власт, е наредил пълно мълчание, ето защо.

Сандекър въртеше пурата си.

— Предполагам, че имаш представа за какво говориш, майоре?

— По дяволите, не... сър — отвърна Пит. — Без необходимите факти това са само предположения. Но вие и Хънуел не сте разчитали на догадки. За вас не е имало ни най-малко съмнение, че онези останки са били на „Лакс“, кораб, регистриран като изчезнал вече повече от година. Разполагали сте с абсолютно доказателство. Не знам как и откъде сте го получили, но сте го имали. — Ярките зелени очи на Пит се впиха в Сандекър. — От този момент кристалното ми кълбо започна да помътнява. Аз самият се учудих, но Хънуел беше истински поразен, когато се оказа, че „Лакс“ е прогорял така пълно. Този фактор отсъстваше от сценария, нали, господин адмирал? Всъщност всичко, в това число и майсторски изпипаният ви план, започна да отива по дяволите. Срещу вас беше започнал да работи някой, когото не бяхте

очаквали. Някой с ресурси, каквито вие или правителствените агенции, с които си сътрудничите, не бихте могли да предвидите. Тогава сте се объркали. Дори руснаците са се заблудили. Изправен сте срещу противник с остър ум, господин адмирал. А посланието му към вас е изписано с ярки неоновы букви — той не смята да си играе за сладоледа или тортата в тържества за рождени дни. Способен е да убива, както екстерминаторът унищожава термитите. Играта, както беше представена на мен, е за цирконий. Това не ми се струва убедително. Приятелчетата ни може да убият един-двама заради богатството, но не и да прибегнат до такова масово изстребление. Хънуел ви беше близък в продължение на много години, господин адмирал, а на мен само за няколко дни и аз го загубих. Отговарях за него, но се провалих. Приносите му за обществото надхвърлят всичко, което някога ще мога да извърша. По-добре аз да бях загинал на исландския бряг вместо него.

Сандекър изобщо не реагира на думите му. Немигащите му очи останаха впити в Пит и когато се премести зад бюрото и започна да почуква с пръстите на дясната си ръка върху стъклото отгоре. После се изправи, заобиколи писалището и постави ръце върху раменете на Пит.

— Глупости! — тихо, но твърдо отсече той. — Цяло чудо е, че и двамата сте стигнали до брега. Никой събирач на облози по света не би си помислил да подкрепи шансовете на невъоръжен хеликоптер в битка срещу оборудван с картечница реактивен самолет. Виновният съм аз. Нещо ми подсказваше, че ще стане тъкмо това, но не бях достатъчно умен, за да предвидя всичко. Не съм зложил живота ти, без да се е налагало. Ти беше най-добрият човек, с когото разполагах за тази деликатна шофьорска работа. Веднага след като пристигнехте с Хънуел в Рейкявик, смятах да те кача на първия обратен самолет за Калифорния. — Спря и погледна часовника си. — Има разузнавателен самолет на Военновъздушните сили, който след час и шест минути потегля за Тайлър Фийлд, Ню Джърси. Като пристигнеш там, можеш да направиш връзка със Западното крайбрежие.

— Не, благодаря, господин адмирал. — Пит се надигна от стола си и отиде до прозореца, под който се простираха острите, огрени от слънцето покриви на града. — Чувал съм, че исландките са прекрасни по своя хладен начин. Бих искал да се убедя сам в това.

— Мога и да ти заповядам.

— Няма смисъл, сър. Разбирам добре намеренията ви и благодаря за тях. Първото покушение срещу живота на Хънуел и моя успя само наполовина. Вторият опит беше много тънко изработен и хитър и беше предназначен само за мен. А третият ще бъде шедьовър. Бих искал да се навъртам наоколо и да видя как точно ще стане.

— Прощавай, Дърк. — Сандекър отново възприе приятелското обръщение. — Нямам намерение да захвърля живота ти само с махване на ръката. Преди да застана на гроба ти, ще те заключа и ще те изправя пред полевия съд за съзнателни щети върху държавна собственост.

Пит се усмихна.

— И аз се канех да поговоря с вас за някои уставни въпроси, господин адмирал. — Пресече стаята и спокойно приседна на ръба на бюрото. — През последната година и половина съвестно изпълнявах всички указания от вашия кабинет. Не съм подлагал на съмнение нито едно от тях. Дошъл е обаче моментът, както се казва, да изясним някои неща. Номер едно — ако беше възможно, а то не е, вие да ме изправите пред полеви съд, много се съмнявам, че военновъздушните сили ще погледнат с добро око как един от техните офицери е принуден да отговаря пред военноморски съд. Второ и най-важното — Националната подводна и морска агенция не е натоварена с командването на флота. Затова вие не сте мой командващ офицер. Вие сте просто шефът ми — нито повече, нито по-малко. И ако неподчинението ми е предизвикателство към вас и към флотските традиции, не ви остава нищо друго, освен да ме уволните. Така стоят нещата, господин адмирал, и ние двамата добре го знаем.

Няколко секунди изминаха, без Сандекър да направи какъвто и да е коментар, само в очите му се появи странен блясък. После отметна глава и избухна в смях — дълбок, отекващ смях, който изпълни стаята от мокета до тавана.

— Господи! Ако има нещо по-лошо от наглия Дърк Пит, надявам се то да хване сифилис и да гори в ада. — Върна се на стола зад бюрото и седна със скръстени зад главата ръце. — Добре, Дърк, ще те сложа на първа линия, но ще си длъжен да играеш по правилата, без разни собствени приумици. Съгласен ли си?

— Вие сте шефът.

Сандекър видимо посърна.

— Добре, от уважение към... ммм, по-старшия от теб, повтори ми цялата история от самото начало. Прочетох написаното, но сега искам да го чуя и с ушите си право от главния участник. — Погледна към Пит с лице, което не допускаше друго мнение. — Да започнем ли?

Сандекър изслуша Пит и повтори:

— „Спасил те Бог“, това ли бяха думите му?

— Каза само това. И умря. Надявах се, че доктор Хънуел ще ми даде някаква представа за местонахождението на „Лакс“ от изчезването му до попадането в айсберга, но той не ми предложи нищо, освен историческа справка за Кристиан Фирие и една лекция за циркония.

— Изпълнил е указанията си. Не исках и ти да се замесваш.

— Това беше преди два дни. Сега съм замесен до уши. — Пит се наведе над бюрото. — Кажете ми какво става, хитра стара лисицо. Каква е истината?

Сандекър се захили.

— Заради тебе ще приема това като комплимент. — Издърпа едно от долните чекмеджета и подпря крака на него. — Надявам се, че ти е ясно какво си навличаш на главата.

— Нямам ни най-малка представа, но все пак ми кажете.

— Добре тогава. — Сандекър се облегна във въртящия се стол и дръпна няколко пъти от пурата си. — Ето какво е станало досега — от мозайката липсват прекалено много парчета, за да си изградим дори и петдесетпроцентова представа за цялата картина. Преди година и половина учените на Фирие успешно завършиха проектите и конструираха ядрена подводна сонда, която можеше да различи между петнадесет и двадесет различни минерални елемента на океанското дъно. Сондата действаше, като за кратко поставяше елементите в контакт с неутрони, които се отделяха от лабораторно произведен елемент на име целтиний-279. Активирани от тези неутрони, елементите от океанското дъно отделяха гама-лъчи, които след това бяха подложени на анализ и оценка от миниатюрен детектор в самата сонда. По време на тестовете покрай Исландия сондата откри минерални находища на манган, злато, никел, титан и цирконий — цирконият беше в огромни и нечувани дотогава количества.

— Струва ми се, че разбирам. Без сондата този цирконий никога не може да бъде намерен отново. — Пит се замисли. — Целта тогава не е самият рядък елемент, а най-вече сондата.

— Да, сондата открива огромни и неограничени възможности пред подводната минна дейност. Притежателят ѝ няма да стане главната фигура в света, разбира се, но работата ѝ пряко ще размести частните финансови империи и ще се отрази изключително благоприятно за хазната на всяка страна, чийто континентален шелф изобилства от минерали.

Пит помълча известно време.

— Господи, струвало ли си е това всичките убийства?

Сандекър се поколеба.

— Всичко зависи от степента, в която някой се е нуждаел от нея. Иначе има хора, които не биха убили и за цялото злато на света, а други с готовност биха прерязали всяко гърло за цената на един обед.

— Във Вашингтон ми казахте, че Фирие и научният му екип са тръгнали към САЩ с намерението да започнат преговори с предприемачи, свързани с отбранителната ни промишленост. Предполагам, че това е било една от необходимите малки лъжи.

Сандекър се усмихна:

— Да, спестих ти част от подробностите. Фирие имаше уговорена среща с президента, на когото щеше да подари сондата. — Погледна Пит и обясни по-подробно: — Аз бях първият, на когото Фирие довери, че опитите със сондата са излезли успешни. Не знам как ти го е описал Хънуел, но Фирие беше пророк, внимателен човек, който не би настъпил мравка или цвете. Знаеше добрините, които сондата би донесла на човечеството, но знаеше и как би могла да послужи на безскрупулните печалбари, ако попадне в ръцете им, така че реши да я предаде на нацията, за която беше сигурен, че ще я използва за печалба, но и за благотворителност... Речникът ми за благородните подбуди се изчерпа. Би трябвало обаче да се признае заслуженото и на филантропите по земята — те честно се стремят да помогнат на нас, неблагодарната паплач. — Лицето му доби измъчен вид. — Какъв позор все пак. Кристиян Фирие щеше да е жив и здрав и в този миг, ако беше покварен и себичен.

Пит се усмихна разбиращо. Беше добре известно, че адмирал Сандекър въпреки войнствения си външен вид беше дълбоко хуманен

по душа и трудно успяваше да прикрие отвращението и омразата си към вечно гладните индустриалци — затова и сравнително рядко го канеха като гост на тържествени вечери в доброто общество.

— А не е ли възможно — попита Пит — американските инженери да произведат наша собствена сонда?

— Да, всъщност вече сме произвели и наша, но в сравнение със сондата на Фирие тя има способностите на велосипеда пред състезателната кола. Неговите хора са постигнали успех, който ги е поставил с десет години напред пред онова, което в момента разработваме и ние, и руснаците.

— Имате ли някаква представа кой е откраднал сондата?

Сандекър поклати глава.

— Нямам представа. Явно е била добре финансирана организация. Освен това ние си играем на сляпа баба в блато.

— Чужда страна би разполагала с необходимите ресурси да...

— Можеш да забравиш тези прогнози — прекъсна го Сандекър. — Националната разузнавателна агенция е убедена, че тук не е замесено чуждо правителство. Дори китайците биха се замислили, преди да убият двадесетина души заради един невинен неразрушителен научен инструмент. Не, мотивът тук трябва да е личен. Но за какво, освен за материални придобивки им е нужно — сви рамене той, — не можем дори да гадаем.

— Добре, значи загадъчната организация разполага със сондата и е в състояние да открие големи находища на океанското дъно. Как ще ги измъкне оттам?

— Няма как — отвърна Сандекър. — За това са нужни сложни технически съоръжения.

— Но това звучи безсмислено. Сондата е вече в ръцете им повече от година — какво добро им е донесла?

— Бъди спокоен — на тях сондата им е свършила работа — сериозно отвърна Сандекър. — Изследвали са всеки квадратен метър от континенталния шелф по цялото крайбрежие на Северна и Южна Америка. И са използвали „Лакс“ за целта.

Пит го изгледа любопитно.

— „Лакс“? Не разбирам.

Сандекър проследи полета на една прашинка до кошчето за смет.

— Спомняш ли си доктор Лен Матаджич и помощника му Джек О'Райли?

Пит се намръщи, за да се сети.

— Спуснах им продукти по въздуха преди три месеца, когато се бяха установили на един плаващ леден къс в залива Бафин. Доктор Матаджич изучаваше теченията на дълбочина по-голяма от три хиляди метра и се опитваше да докаже любимата си теория, че дълбоките слоеве топла вода са в състояние да разтопят и полюса, ако само един процент от тях се обърне нагоре.

— Кога за последен път си чул за тях?

Пит сви рамене.

— Присъединих се в Калифорния към проекта за океанската лаборатория веднага щом те се заеха с домакинството. Защо питате мен? Вие изготвихте плановете за експедицията им.

— Да, плановете за експедицията им са мои — бавно повтори Сандекър. Потърка с кокалчето на показалеца окото си, после събра ръце и ги скръсти. — Матаджич и О'Райли са мъртви. Самолетът, с който се връщаха от ледения къс, се разби в морето. Не открихме никакви следи.

— Странно, не съм чул за това. Сигурно е станало тия дни.

Сандекър запали отново пурата си.

— Вчера се навърши точно един месец.

Пит го погледна изумен.

— Но защо е цялата тази потайност? Нищо не се появи нито по телевизията, нито в печата. Като ваш директор по специалните проекти трябваше да бъда от първите, на които да се съобщи.

— Само още един човек освен мене знае за смъртта им — радиооператорът, който е приел последното им съобщение. Не дадох гласност на случая, тъй като смятам да ги върна от водния им гроб.

— Съжалявам, господин адмирал — промърмори Пит. — Напълно изпуснах нишката на мисълта ви.

— Добре тогава — насила започна Сандекър. — Преди пет седмици получих съобщение от Матаджич. Изглежда, О'Райли, докато обикалял, е забелязал риболовен траулер, спрял до северния край на ледения им къс. Тъй като не е агресивен по природа, той се върнал в базата и съобщил на Матаджич. Двамата с мъка се замъкнали обратно и посетили приятелски рибарите, за да видят имат ли нужда от помощ.

Странна група, бил казал Матаджич. Корабът плавал под исландски флаг, но поне половината от моряците били араби, а останалите — сбирщина поне от шест различни страни, в това число и Съединените щати. Изглежда, в дизеловия им двигател се бил стопил някакъв лагер. Вместо да бъдат люшкани от течението по време на поправката, решили да привържат траулера за ледения къс и да оставят екипажа да се разтъпче.

— В това няма нищо подозрително — забеляза Пит.

— Капитанът и екипажът поканили Матаджич и О'Райли на вечеря на борда — продължи Сандекър. — Тази любезност им се сторила напълно невинна в момента. По-късно се оказало, че е явен опит да избягнат подозренията им. Съвсем случайно резултатът се оказал обратен.

— И нашите двама учени са станали свидетели на нещо, което не е трябвало да видят.

— Сам се досети. Преди няколко години Кристиан Фирие поканил доктор Хънуел и доктор Матаджич на вечеря в яхтата си. Вътрешността на траулера, разбира се, била променена, но щом Матаджич влязъл в главния салон, веднага познал, че корабът е „Лакс“. Ако си беше замълчал, с О'Райли можеха да са живи и днес. За нещастие той невинно попитал защо гордият и разкошен „Лакс“, който си спомнял, е трябвало да бъде превърнат в обикновен риболовен траулер. Въпросът бил искрен, но довел до жестоки последствия.

— Можели са да ги убият още тогава, като прикрепят тежести за телата им и ги хвърлят в морето — никой нищо не би разбрал.

— Едно нещо е да пропадне цял кораб с екипажа си. Вестниците забравиха за „Лакс“ само седмица след изчезването му. Но двама изследователи от правителствена опитна станция — тук работата е друга. Вестниците биха опявали и биха пресилвали нещата около изоставената в леда станция с години. Не, ако се е налагало Матаджич и О'Райли да бъдат ликвидирани, е трябвало да се потърси по-малко очевиден начин.

— Като да се свали невъоръжен самолет без каквито и да е свидетели.

— Изглежда, това е предпочитаният метод — измърмори Сандекър. — Чак когато нашите двама учени се върнали в базовия си лагер, в главата на Матаджич се появили съмнения. Капитанът на

траулера му обяснил, че просто този кораб бил съвсем идентичен с „Лакс“ на Фирие. Това било напълно възможно, разсъждавал Матаджич. Но ако корабът се използвал като риболовен траулер, къде била рибата? Липсвал дори специфичният ѝ мирис. Взел радиото и се свърза с мен в агенцията. Разказа ми историята заедно с подозренията си и ми предложи бреговата охрана да направи рутинна проверка на траулера. Наредих им да изчакат, докато им изпратя продоволствен самолет, с който да се върнат час по-скоро във Вашингтон и да ми докладват подробно. — Сандекър отново изгърси пурата си в кошчето за смет с мрачно изражение на лицето. — Вече бях закъснял. Капитанът на траулера сигурно е прихванал съобщението на Матаджич. Пилотът е стигнал до ледения къс и ги е прибрал. След това и тримата изчезнаха.

Сандекър извади от вътрешния си джоб старо смачкано парче хартия.

— Това е последното съобщение на Матаджич.

Пит взе листчето и го разгъна на масата. Пишеше: *ПОМОЩ! ПОМОЩ! МРЪСНИКЪТ НИ НАПАДА. ЧЕРЕН. ЕДИНИЯТ ДВИГАТЕЛ НИ Е...* Думите изведнъж прекъсваха.

— Отново се появява черният реактив.

— Точно така. Освен с единствения свидетел вън от играта капитанът е трябвало да се справи още с бреговата охрана, която той е очаквал да се появи всеки момент.

Пит погледна Сандекър замислено.

— Но бреговата охрана не се е появила. Никой не ги е поканил. Трябва да ми обясните подробно защо, при положение че трима от хората на агенцията са били убити като безпризорен добитък от странстващи касапи.

— Тогава и аз не бях съвсем наясно. — Двусмислиците не бяха присъщи на Сандекър. Обикновено той беше решителен и пряк като светкавица. — Предполагам, че не исках отговорните гадове да получат удовлетворение от успеха на работата си — мислех си, че е най-добре да ги оставя да се чудят. Признавам, че това е като ловене на листа в ураган, но има някаква малка вероятност да предприемат нещо непредвидено, да допуснат грешка, която ще ни даде бегла представа за самоличността им, ако някога реша да възкреся духовете на Матаджич и О'Райли.

— Как се оправихте с екипа за търсене?

— Съобщих на всички издирвателни и спасителни групи от северните войски, че от самолет на Националната подводна и морска агенция е изпаднала важна екипировка, която плава някъде безстопанствена. Дадох им курса, по който би трябвало да се движи нашият самолет, и изчаках да видя какво ще ми съобщят. Нямаше съобщение. — Сандекър размаха пурата си в израз на безпомощност. — Напразно чаках и съобщение за траулер, който досущ прилича на „Лакс“. Той също се бе изтрил.

— И затова сте били напълно уверен, че в айсберга се намира именно „Лакс“.

— Да кажем, че съм бил осемдесет процента сигурен — уточни Сандекър. — Направих и паралелна проверка с всички пристанищни власти между Буенос Айрес и Гус бей, Лабрадор. Дванадесет пристанища бяха записали пристигането и отпътуването на исландски риболовен траулер, който напълно съвпада с описанието на „Лакс“ при новата му надстройка. Ако това има някакво значение, той се е движел под името „Суртсей“. Суртсей между другото значи подводница на исландски.

— Ясно. — Пит потърси в джоба си цигари, но после се досети, че носи чужди дрехи. — Риболовен кораб от Севера едва ли би се отклонил толкова на юг. Работата с подводната сонда е най-правдоподобното обяснение.

— Стана също, като че отнякъде ни подариха бременен заек — изръмжа Сандекър. — Всяко решение ни оставя с ново котило необясними загадки.

— Поддържате ли контакт с капитан Коски?

— Да. „Катауаба“ ще охранява останките от кораба, докато екип от специалисти ги прегледа основно. Всъщност получих съобщение от тях тъкмо преди да успееш да се измъкнеш от леглото. За три от трупите твърдят с положителност, че са от екипажа на Фирие. Останалите са прекалено обгорени, за да се разпознаят.

— Като в някой разказ за духове от Едгар Алан По. Фирие, хората му и „Лакс“ изчезват в морето. Близо година по-късно „Лакс“ се появява при една от нашите изследователски станции с различен екипаж. Но скоро след това същият кораб се превръща в изгорен корпус, погребан в айсберг заедно с останките на Фирие и

първоначалния екипаж. Колкото повече се задълбавам, толкова повече се проклинам, че не се съгласих да взема самолет на ВВС за Тайлър Фийлд.

— Аз те предупредих.

Пит успя да се усмихне кисело и леко докосна бинта на главата си.

— Някой ден може и да ми омръзне за всичко аз да бъда доброволец.

— Ти навярно си най-щастливият тип на света — засмя се Сандекър. — Да оживееш след два опита за покушение в една и съща сутрин.

— Коего ме подсеща да попитам: как са моите двама приятели полицаи?

— Разпитват ги. Но без да прибегнем към методите на гестапо, сериозно се съмнявам дали ще успеем да научим от тях дори имената, ранга и серийния им номер. Настояват, че ще ги убият така или иначе, така че защо да ни предлагат сведения.

— Кой извършва разпита?

— Агенти от националното разузнаване от нашата база в Кефлавик. Исландското правителство ни сътрудничи във всички отношения — Фирие все пак им беше нещо като национален герой. Интересуват се не по-малко от нас от съдбата на сондата и на „Лакс“. — Сандекър замълча, за да махне парченце тютюн от езика си. — Ако се чудиш защо Националната подводна и морска агенция се е забъркала в това, вместо да стои настрана и да чака резултатите от Националната разузнавателна агенция и нейната армия от супершпиони, отговорът е, или би трябвало да кажа беше, Хънуел. Той си кореспондираше месеци наред с научните работници при Фирие, като им предлагаше знанията си заради успеха на сондата. Тъкмо Хънуел има най-голям принос в разработването на целтиний-279. Единствено той имаше груба представа за външния вид на сондата и единствено той можеше безопасно да я разглоби.

— С това, разбира се, се обяснява защо Хънуел трябваше да е първият, стъпил на борда на останките от кораба.

— Да, целтиният в пречистения си вид е много нестабилен елемент. При подходящи условия може да експлодира със сила, равна на петдесеттонна фосфатна бомба, но с едно важно различие. При

целтиния експлозията е с много малка скорост, като превръща всичко, което се случи на пътя ѝ, в пепел. Освен това, за разлика от повечето обикновени експлозивни, налягането при разширяването му остава доста ниско, горе-долу като при вятър със скорост сто километра в час. Би могъл да се разпростре и да стопи, но не и да разбие парче стъкло.

— Тогава теорията ми за огнехвъргачката е била пълен провал. Именно сондата е избухнала и е превърнала „Лакс“ мигновено в клада.

Сандекър се усмихна.

— Не си бил особено далече от истината.

— Но това значи, че сондата е унищожена.

Сандекър кимна, а усмивката му бързо се стопи.

— Свършено е с всичко — убийствата, сондата, търсенията на подводни съкровища от убийците отидоха на вятъра — ужасна, ужасна загуба.

— Възможно е организацията, която стои зад това, да разполага с чертежи и планове на сондата.

— Повече от вероятно е. — Замълча и продължи почти разсеяно. — Но няма да им свършат никаква работа. Хънуел беше единственият човек на света, който знаеше процедурата за добиване на целтиний-279. Както често казваше, тя била така проста, че той я помнел наизуст.

— Глупац — измърмори Пит. — Убили са единствения ключ за конструиране на нова сонда. Но защо? Хънуел не би могъл да бъде сериозна заплаха за тях, освен ако не откриеше в останките на кораба нещо, което би ни отвело до организацията и ръководството ѝ.

— Нямам и най-малка представа — безпомощно сви рамене Сандекър. — Както и нямам никаква представа кои са невидимите хора, които са изстъргали червената боя от айсберга.

— Бих искал да знам накъде да направя следващата си крачка — въздъхна Пит.

— Аз съм се погрижил за тази дреболия вместо теб.

Пот го погледна недоверчиво.

— Надявам се това да не е още една от вашите любими услуги.

— Ти сам ми говореше, че искаш да видиш дали наистина исландките са прекрасни по своя хладен начин.

— Вие променят темата. — Пит погледна адмирала право в очите. — Хайде нека се досетя. Ще ме представите на някоя набита

исландска правителствена чиновничка със стоманен поглед, която ще ме накара да седя половината нощ и да отговарям на същите изтъркани въпроси, които вече обсъдихме. Съжалявам, господин адмирал, не съм в състояние да издържа.

Сандекър присви очи и въздъхна.

— Както искаш. Момичето, което имах предвид, не е набито, няма стоманен поглед, нито пък е правителствена чиновничка. По някаква случайност тя е най-прекрасната жена на север от шестдесет и четвъртия паралел и мога да добавя, най-богатата.

— О, така ли? — оживи се изведнъж Пит. — И как се казва?

— Кирсти — отвърна Сандекър с лукава усмивка. — Кирсти Фирие, близначката на Кристиян Фирие.

VIII

Ако ресторант „Снори“ в Рейкявик можеше да се вдигне и да се премести в някой от по-известните с епикурейските си нрави световни градове, той несъмнено щеше да пожъне заслужените овации. Единствената му голяма зала с открити кухни и пръстени фурни само на няколко метра от салона беше проектирана във викингската традиция. Облицованите с луксозна ламперия стени, гравираните врати и трегери създаваха съвършена атмосфера за неофициални, но все пак елегантни вечери. Менюто можеше да задоволи и най-придирчивия гастроним, а покрай една цяла стена се простираше бюфет, върху който бяха наредени над двеста различни местни блюда.

Пит огледа многолюдния салон. Масите бяха заети от засмени, приказливи исландци и техните стройни, прекрасни жени. Стоеше там и се мъчеше да възприеме сцената, ноздрите му се радваха на богатите аромати, когато метрдотелът дойде и му заговори на исландски. Пит поклати глава и посочи адмирал Сандекър и Тиди Ройъл, които се бяха разположили удобно на маса близо до бара. Тръгна към тях.

Сандекър посочи на Пит стола срещу Тиди и със същото движение направи знак на минаващия сервитьор.

— Закъсна десет минути.

— Съжалявам — вдигна рамене Пит. — Разходих се в градините Тярнаргардур и разгледах някои забележителности.

— Изглежда си намерил и много добър мъжки моден магазин — с възхищение забеляза Тиди. Умните ѝ кафяви очи се задържаха върху вълненото му поло, кадифеното сако с жилетка и карираните шотландски панталони.

— Омръзна ми да се обличам с чужди дрехи — усмихна се той.

Сандекър вдигна глава към сервитьора.

— Още две от същото. — Обърна се към Пит. — Ти какво ще вземеш, Дърк?

— Какво пиете двамата с Тиди?

— Холандски джин — шнапс, ако предпочиташ. Изглежда, местните жители много го обичат.

Пит сви устни.

— Не, благодаря. Ще взема привичното си уиски с лед.

Сервитьорът кимна и се отдалечи.

— Къде е вълнуващото създание, за което чух толкова много неща? — попита Пит.

— Госпожица Фирие ще дойде всеки момент — увери го Сандекър.

— Тъкмо преди да ни нападнат, Хънуел спомена, че сестрата на Фирие била мисионерка в Нова Гвинея.

— Да, за нея се знае много малко. Всъщност малцина дори подозираха, че съществува, докато не се разбра, че е единствената наследница на Фирие. После ето че се появи в компанията и пое ръководството ѝ, като че ли цял живот се е занимавала с това. Само че недей да даваш воля на креватните мисли в съзнанието си. Тя е много умна — също какъвто беше брат ѝ.

— Тогава защо е нужно да се запознаваме? Предупреждавате ме долу ръцете, а същевременно ми внушавате, че трябва да играя ролята на прелъстител. Стани ѝ приятен, но не прекалено приятен. Не сте попаднали на подходящия човек, господин адмирал. Аз първи ще си призная, че не съм от класата на Рок Хъдсън^[1] и Пол Нюман, но имам един лош навик, когато става дума за тичане подир фустите — придирчив съм. Не съм готов да се втурна след всяко момиче край себе си, особено някое, което е огледален образ на брат си, прекарало е половината си живот като мисионерка, а сега ръководи гигантска корпорация с огън и меч.

— Намирам всичко това за отвратително — отдръпна се Тиди с вежди, вдигнати високо над огромните ѝ кафяви очи. — Националната подводна и морска агенция би трябвало да се занимава с научното изследване на океана. А в този разговор не виждам нищо свързано с науката.

Сандекър я изгледа предупредително — изражение, което явно му се удаваше много добре.

— Секретарките трябва да се виждат, но не и да се чуват.

Тиди бе спасена от по-нататъшно мъмрене благодарение на навременното появяване на сервитьора с напитките. Той ги разположи

изискано на масата и се оттегли.

Сандекър изчака сервитьорът да се отдалечи през няколко маси, преди да се обърне отново към Пит.

— Почти четиридесет процента от проектите на агенцията ни са подготвени и предвидени за минна обработка на морското дъно. Русия ни е задминала значително в програмите за работа по повърхността — техниката на риболовния й флот превишава всичко, с което ние разполагаме. Но тя е изостанала чувствително в разработката на подводната апаратура — жизненоважна за всяко подводно минно проучване. Там е силата ни. Искаме да запазим преимуществото си. Страната ни се нуждае от ресурсите, но компанията Фирие притежава технологичните познания. С Кристиян Фирие поддържахме добри и дружески работни връзки. Сега, след като той е част от историята, не бих искал да видя резултатите от усилията ни провалени тъкмо когато сме стигнали пред прага на реалната победа. Говорих с госпожица Фирие. Тя изведнъж стана много неопределена — твърди, че искала да направи преоценка на програмите на фирмата си, които я свързват с нашата страна.

— Споменахте, че е умна — забеляза Пит. — Може би е решила да предложи услугите си срещу по-добро заплащане. Никъде не е казано, че трябва да споделя великодушието на брат си.

— По дяволите — ядоса се Сандекър. — Всичко е възможно. Може да мрази Америка.

— Няма да е единствената.

— Ако е така, трябва да има ясна причина и ние сме длъжни да я открием.

— От лявата страна на сцената се появява Дърк Пит.

— Точно така, но без никакви дяволии. Снемам те временно от задълженията ти към тихоокеанската лаборатория и те назначавам тук. Забрави за превъплъщенията си в таен агент, докато се занимаваш с това. Остави на Националната разузнавателна агенция грижите за интригите и за мъртъвците. Ще действаш в рамките на официалните си функции като директор по специалните проекти към Националната подводна и морска агенция. Нищо повече, нито по-малко. Ако попаднеш на каквито и да е сведения за онези, които са убили Фирие, Хънуел и Матаджич, трябва да ги предадеш на съответните хора.

— На кого именно?

Сандекър сви рамене.

— Не знам. От разузнавателната агенция не ми споменаха нищо, преди да тръгна от Вашингтон.

— Чудесно, ще трябва да дам обява на цяла страница в местния вестник — мрачно обеща Пит.

— Не бих ти го препоръчал — спря го Сандекър. Отпи голяма глътка от чашата си и направи кисела гримаса. — Господи, какво толкова му харесват на това? — Сега отпи от чашата с вода. — Трябва да бъда във Вашингтон в другиден. Така че ще имам достатъчно време да разчистя пътя за тебе.

— С, ммм, госпожица Фирие?

— С компанията „Фирие“. Създадох програма за взаимни специализации. Вземам със себе си в Щатите един от водещите им инженери, който ще наблюдава и ще изучава нашите технологии, докато ти ще останеш тук и ще докладваш за техните. Най-важната ти задача ще бъде да възстановиш близките ни връзки с управата на компанията, с които някога се гордеехме.

— Щом тази Фирие е била толкова хладна с вас и с агенцията, защо се е съгласила за срещата ни тази вечер?

— От учтивост. Доктор Хънуел и брат ѝ бяха много добри приятели. Смъртта му и твоят смел, макар и неуспешен опит да спасиш живота му са повлияли на женската ѝ чувствителност. Накратко, тя сама настоя да се срещне с теб.

— Започва да звучи като кръстоска между Екатерина Велика и някоя добра самарянка — язвително подхвърли Тиди.

— Горя от нетърпение да се изправя лице в лице с новия си шеф — заяви Пит.

Сандекър кимна.

— Ще го направиш след точно пет секунди — тя току-що влезе.

Пит се обърна, каквото направиха и всички останали мъже в ресторанта. Тя стоеше във фойето, много висока и много руса, като фантазия на женската прелест, невероятно красива, сякаш заловена в съвършена поза от обектива на моден фотограф. Изваяната ѝ фигура бе покрита от дълга кадифена виолетова рокля с национална бродерия по ръкавите и покрай долния ръб. Забеляза помахването на Сандекър и тръгна към масата, като вървеше с изящните еластични движения на балерина и нещо повече от увереността на родения атлет. Всички

останали жени в ресторанта вече бяха започнали да я гледат с инстинктивна завист.

Пит изрита стола си, изправи се и впи поглед в лицето ѝ, докато приближаваше. Заинтригува го тенът ѝ. Деликатно чистият загар изглеждаше някак чужд за исландките, дори за онези, които бяха прекарвали значителна част от живота си във вътрешността на Нова Гвинея. Комбинираният ефект беше поразителен. Русата коса, безгрижният спокоен израз с преднамерено небрежния вид, тъмновиолетовите очи в тон с цвета на роклята ѝ — всичко малко приличаше на онова, което Пит си беше представял, най-меко казано.

— Скъпа госпожице Фирие, поласкан съм от възможността да обядвате с нас. — Адмирал Сандекър пое ръката ѝ и я целуна. После се обърна към Тиди, която бе надянала маската на благоразположението. — Нека ви представя секретарката си, госпожица Тиди Ройъл.

Двете жени си размениха учтиви, но по типично женски начин хладни поздрави.

После Сандекър се обърна към Пит.

— А това е майор Дърк Пит, истинската движеща сила зад проектите на агенцията ми.

— Значи това е храбрият джентълмен, за когото ми разказвахте толкова много, адмирале. — Гласът ѝ прозвуча малко дрезгаво и ужасно сексапилно. — Искрено съжалявам за трагичната смърт на доктор Хънуел. Брат ми много го ценеше.

— Ние също съжаляваме — добави Пит.

Последва пауза, докато двамата се оглеждаха, Кирсти Фирие с известна пресметливост в очите си и с нещо повече от приятелски интерес, Пит с аналитично мъжко възхищение.

Той първи наруши мълчанието.

— Ако стоя тук така загледан, госпожице Фирие, то е, защото адмирал Сандекър пропусна да ми каже, че главата на компанията „Фирие“ има толкова мистични очи.

— И друг път мъжете са ми правили комплименти, майор Пит, но вие сте първият, който описва очите ми като мистични.

— От чисто научно гледище — обясни Пит — очите са врати, зад които човек крие тайните си.

— И кои са дълбоките тъмни сенки, които виждате спотаени в душата ми?

Пит се засмя.

— Джентълменът никога няма да разкрие личните помисли на дамата. — Предложи ѝ цигара, но тя отказа. — Наистина, има нещо общо между очите ни.

— Очите на госпожица Фирие са тъмносини — забеляза Тиди, — а твоите са зелени. Какво общо би могло изобщо да има помежду им?

— Очите на госпожица Фирие, като моите, имат лъчи, които се разпростират от зеницата към ирисите — обясни Пит. — Понякога ги наричат искри. — Той спря, за да запали цигарата си. — От най-авторитетни места знам, че искрите са признак на психическа сила.

— Вие ясновидец ли сте? — попита Кирсти.

— Признавам, че в това отношение съм пълен провал — отвърна Пит. — Винаги губя на покер, защото не успявам да отгатна картите или мислите на противника си. А вие какво ще кажете, госпожице Фирие, умеете ли да отгатвате бъдещето?

През очите ѝ премина сянка.

— Знам съдбата си, затова съм в състояние да я контролирам.

Тъмните засмени очи на Пит не издадоха нищо, когато той се отдаде на духа на вечното преследване. Наведе се през масата, докато между очите им останаха само няколко сантиметра — зеленото се взираше във виолетовото.

— Да разбирам ли, че обикновено получавате онова, което искате?

— Да! — В гласа ѝ не прозвуча и капка колебание.

— Тогава да предположим следното: аз ви казвам, че при никакви обстоятелства няма да се опитам да правя любов с вас.

— Знам какво очаквате да отговоря, майоре. — Лицето ѝ бе обладано от израз на дръзка решителност. — Но ако аз наистина ви желяех и настоявах за вниманието ви, бих започнала буквално да играя за вас. Не, рядко се безпокоя за неща, които не искам. Изцяло бих пренебрегнала празния ви отказ.

Пит продължи, сякаш не усещаше електричеството във въздуха.

— Госпожице Фирие, нямах представа, че сте толкова пиленце.

Тя го погледна с неразбиране:

— Пиленце?

— Това е един от изразите за човек, който не иска да рискува — обясни Тиди с език като бръснач, покрит с няколко слоя захар.

Адмирал Сандекър прочисти гърлото си. Замисли се какво ли би станало, ако разговорът продължеше така.

— Не виждам никаква причина старец като мен да седи тук и да слуша целия ви приятен разговор, докато умира от глад. Особено при положение, че само на десетина крачки от мен се намират няколко квадратни метра, отрупани с прекрасна на вид храна и молят за вниманието ни.

— Разбира се, позволете ми да ви представя блюдата от нашия местен бюфет — предложи Кирсти. — Надявам се вкусът на майор Пит към храната да е по-нормален от апетита му за жените.

— Убихте ме! — възкликна Пит. Стана и издърпа стола на Кирсти. — От сега нататък всяко мое движение ще бъде образец за съдържаност.

Различните видове риба, изглежда, нямаха край. Пит преброи над двадесет вида съомга и почти петнадесет треска. Всички се върнаха на масата с претрупани чинии.

— Виждам, че ви е харесало нашето пушено месо от акула, майоре. — Очите на Кирсти се смееха.

— Слушал съм много за обработката му — отвърна Пит. — Сега най-последно имам възможност да го опитам.

Усмивката в прекрасните ѝ очи отстъпи пред изненадата, след като той изяде няколко хапки.

— Сигурен ли сте, че ви е ясно как се приготвя?

— Разбира се — кимна той. — Онези акули, които се ловят в студени води, не могат да се ядат пресни, затова се режат на ивици и се заравят в пясъка край брега за двадесет и шест дни, а после се сушат на вятъра.

— Яде се сурово, не знаехте ли? — настояваше Кирсти.

— Че как иначе? — Пит пхна още един резен в устата си.

— Не си губете времето, като се опитвате да го изненадате, госпожице Фирие. — Сандекър изгледа кисело акулското месо. — Деликатесите са хоби на Дърк. А специалността му е рибата и той е международен експерт по приготвянето ѝ.

— Всъщност е доста добра — успя да смотолеви Пит между две хапки. — Все пак за мене малайският ѝ вариант е с по-приятен вкус. Там опушват месото, като преди това го увиват във водораслото ехидна. Така се получава малко по-сладък вкус от исландския вариант.

— Американците обикновено си поръчват котлет или пиле — подхвърли Кирсти. — Вие сте първият, когото виждам да предпочита риба.

— Не напълно — призна Пит. — Както повечето ми сънародници, предпочитам, ако трябва да хапна набързо, да си поръчам двоен хамбургер, пържени картопки и шоколадов кейк.

Кирсти погледна Пит и му се усмихна:

— Започвам да мисля, че стомахът ви е от желязо.

Пит сви рамене.

— В Сан Франсиско имам един чичо, който е истински бонвиван. Доколкото мога, се опитвам да съм като него.

По време на останалите блюда разговорът беше твърде пестелив — всички се наслаждаваха на приятелската атмосфера и добрата храна. След два часа, когато им поднесоха сладолед с ягоди фламбе, специално измислени от Пит и сговорчивия готвач, Кирсти започна да се извинява, че трябва да си тръгне по-рано.

— Надявам се, че няма да ме сметнете за груба, адмирал Сандекър, но за съжаление се налага след малко да напусна компанията ви, както и тази на госпожица Ройъл и майор Пит. Годеникът ми настоя да ме заведе на поетична вечер днес и тъй като съм просто жена, ми беше трудно да не се съглася. — Погледна към Тиди съзаклятнически. — Сигурна съм, че госпожица Ройъл може да ми влезе в положението.

Тиди веднага пое романтичния намек.

— Завиждам ви, госпожице Фирие. В наши дни човек рядко може да си намери годеник, който да обича поезията.

Усмивката на адмирал Сандекър изрази поздравленията му.

— Най-искрено ви пожелавам щастие, госпожице Фирие. Нямах никаква представа, че сте се сгодили. Кой е щастливецът?

Адмиралът умее изключително добре да запазва самообладание, помисли си Пит. Знаеше, че старецът е поразен до подметките на обувките си. Новото развитие щеше да наложи и нов подход — Пит вече се чудеше какво ли представлява конкуренцията.

— Рондхайм, Оскар Рондхайм — съобщи Кирсти. — Брат ми ни запозна с писмо. Оскар и аз си разменихме снимки и си кореспондирахме в продължение на две години, преди накрая да се срещнем.

Сандекър се вторачи в нея.

— Чакайте малко — бавно я спря той. — Мисля, че съм чувал за него. Той не е ли собственикът на международната верига от консервни предприятия? Компанията Рондхайм? Риболовен флот, огромен колкото испанската армада? Или си мисля за друг Рондхайм?

— Не, същият е — потвърди Кирсти. — Изпълнителните му бюра са тук, в Рейкявик.

— Риболовните му кораби са сини и имат червен флаг с албатрос, нали? — попита Пит.

Кирсти кимна.

— Албатросът за Оскар е символ на успех. Познавате ли корабите му?

— Случвало ми се е да летя над тях — отвърна Пит.

Разбира се, че Пит познаваше корабите и символа им. Също като всички рибари от всички страни на север от четиридесетия паралел. Риболовният флот на Рондхайм беше известен с масовото излавяне на всичката риба в района, което граничеше с пълното ѝ изстребление, с отмякването на мрежите на останалите рибари и с пускането на отличителните червени мрежи в териториалните граници на други страни. Албатросът на Рондхайм се ползваше със същото уважение като нацистката свастика.

— Ако се слоят компанията „Фирие“ и индустриите „Рондхайм“ ще се получи изключително мощна империя — бавно пророни Сандекър, като че ли претегляше последствията.

В ума на Пит се въртяха подобни мисли. Изведнъж те бяха прекъснати, когато Кирсти помахаше с ръка:

— Той дойде. Ето го.

Обърнаха се и проследиха погледа на Кирсти до висок, изискан на вид мъж със снежнобяла коса, който крачеше енергично към тях. Беше доста млад, под четиридесетте, лицето му беше волево и набраздено от годините, прекарани под морските бури и соления въздух. Хладните му синьо-сиви очи бяха разположени над силен тесен нос и над уста, която изглеждаше добродушна и топла, макар

Пит да си мислеше — и с право — че бързо би могла да се стегне и да се превърне в агресивна линия по време на деловата работа. Пит реши да го причисли към възможните лукави и опасни противници. Обеща си никога да не застава с гръб към него.

Рондхайм спря пред масата, а равните му бели зъби блеснаха в сърдечна на вид усмивка.

— Кирсти, скъпа. Колко прекрасна изглеждаш тази вечер. — После нежно я прегърна.

Пит изчака да види на кого ще се спрат след това синьо-сивите очи — на него или на адмирала.

Не беше познал. Рондхайм се обърна към Тиди.

— А... и коя е тази прекрасна млада дама?

— Секретарката на адмирал Сандекър. Госпожица Тиди Ройъл — съобщи Кирсти. — Да ви представя Оскар Рондхайм.

— Госпожице Ройъл. — Той леко се поклони. — Очарован съм от интересните ви очи.

Пит трябваше да притисне салфетката към устата си, за да сподави смеха.

— Мисля, че дойде моят ред.

Тиди захихика, а Сандекър се присъедини със сърдечния си смях, който накара хората от съседните маси да ги забележат. Пит задържа погледа си на Кирсти. Заинтересува го уплашеното, близко до паниката изражение, което пробягна по лицето ѝ, преди с усилие да се усмихне леко и да заприлича на веселите хора около себе си.

Рондхайм изобщо не разбра за какво става дума. Остана така, с объркан поглед и гневно стиснати устни — човек не трябваше да е особено проникателен, за да разбере, че не е свикнал да му се присмиват.

— Нещо забавно ли казах? — попита той.

— Това, изглежда, е нощта за поднасяне комплименти на жените в самите им очи — възкликна Пит.

Кирсти обясни на Рондхайм, а после набързо представи Сандекър.

— Наистина ми е приятно да се запозная с вас, адмирале. — Хладният поглед отново се беше върнал в очите на Рондхайм. — Репутацията ви на моряк и океанограф е добре позната в морските среди.

— Вашата репутация също е много широко известна в морските среди, господин Рондхайм. — Адмиралът стисна ръката на Рондхайм и се обърна към Пит. — Майор Дърк Пит, специалният ми директор по проектите.

Рондхайм замълча за миг, като огледа хладно и професионално човека пред себе си, преди да протегне ръка:

— Майор Пит.

— Приятно ми е. — Пит стисна зъби, когато ръката на Рондхайм се склочи около неговата като менгеме. Макар че изпита желание да отвърне, остави дланта си отпусната. — За бога, господин Рондхайм, вие сте много силен човек.

— Съжалявам, майоре. — Рондхайм се намръщи с изненада и отвращение и дръпна ръката си, като че ли бе пронизана от електрически ток. — При мене работят всякакви хора и когато не съм на риболовен кораб, понякога забравям да се държа като джентълмен.

— Какво говорите, господин Рондхайм, няма нужда да се извинявате. Обожавам мъжествените хора. — Пит изпъна ръка и изви пръстите си. — А и няма нищо, щом все още мога да държа четката.

— Рисувате ли, майоре? — попита Кирсти.

— Да, предимно пейзажи. Приятно ми е да рисувам и цветя. В цветята има нещо, което издига душата, не мислите ли?

Кирсти любопитно погледна Пит.

— Бих се радвала някой път да погледам как работите.

— За съжаление всичките ми платна са във Вашингтон. Приятно би ми било обаче да ви подаря скиците си от Исландия, докато съм тук. — Пит женствено опря пръст в устните си. — Акварели, да, така се казват. Правя серия от акварели. Навярно бихте могли да си ги окачите в кабинета.

— Много сте мил, но не бих могла да приема...

— Глупости — спря я Пит. — Крайбрежието ви е великолепно. Изпитвам огромно удоволствие, когато успея да уловя противоборството между силите на морето и камъка, които си дават среща сред естественото избликване на светлина и цвят.

Кирсти се усмихна учтиво.

— Щом настоявате, но трябва да ми разрешите да направя нещо за вас в отплата.

— Моля само за една услуга — за кораб. За да отразя крайбрежието ви добре, трябва да го скицирам откъм морето. Не ми е необходимо кой знае какво. Всяка малка моторница ще ми свърши работа.

— Обадете се на началника на пристана ми, майоре. Той ще ви е приготвил моторница. — Поколеба се за миг, а Рондхайм възвиси туловище зад нея и сложи ръка върху шията и рамото ѝ. — Корабите ни са на пристан дванадесет.

— Хайде, скъпа — подкани я тихо Рондхайм, като откри белите си зъби. — Макс ще ни чете от новата си антология тази вечер. Не бива да закъсняваме. — Ръката му я притисна и тя притвори очи.

— Надявам се, че ще ни извините.

— Да, разбира се — кимна Сандекър. — Прекарахме два много приятни часа. Благодаря ви, че бяхте с нас, госпожице Фирие.

Преди някой да успее да добави нещо, Рондхайм пъкна длан през ръката на Кирсти и я поведе към изхода. Още щом минаха през входната врата, Сандекър хвърли салфетката си на масата.

— Добре, Дърк, сега може би ще ни обясниш малкия си спектакъл.

— Какъв малък спектакъл? — невинно попита Пит.

— Обожавам мъжествените хора — изимитира го Сандекър. — Какво значи проклетото ти хомосексуално държание — това имам предвид. Оставаше само да започнеш да фъфлиш.

Пит облегна лакти със свършено сериозно лице.

— Има ситуации, когато определено е от полза да те подценят. Тази беше една от тях.

— Рондхайм?

— Именно. Той е причината Фирие изведнъж да не е склонна да си сътрудничи със Съединените щати и с Националната подводна и морска агенция. Този човек не е глупак. След като се ожени за Кирсти Фирие, контролът върху две от най-големите частни корпорации в света ще премине под един покрив. Възможностите му ще станат огромни. Исландия и правителството ѝ са твърде малки и твърде зависими от бъдещия картел Фирие — Рондхайм, за да окажат дори формална съпротива срещу завземане, подкрепено с много пари. После ще бъдат завзети Фароските острови и Гренландия, което ще постави в

ръцете на Рондхайм целия Северен Атлантически океан. А след това човек може само да гадае накъде ще се насочат амбициите му.

Сандекър поклати глава.

— Предположенията ти отиват твърде далеч. Кирсти Фирие никога не би се замесила в международната игра за власт.

— Тук тя няма да има избор — отсече Пит. — В браковете имуществото се поема от доминиращата личност.

— Влюбената жена е сляпа. Това ли е мисълта ти?

— Не — отвърна Пит. — Не смятам, че връзката им се опира на любов.

— Сега пък стана експерт по сърдечните въпроси — подигравателно забеляза Сандекър.

— Нямам такива претенции — усмихна се Пит, — сред нас се намира експерт, който има вродена интуиция за тия неща. — Обърна се към Тиди: — Искаш ли да ни дадеш женската си преценка, скъпа?

Тиди кимна:

— Тя е ужасно изплашена от него.

Сандекър я изгледа внимателно.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто това, което казах — настоя твърдо Тиди. — Госпожица Фирие се плашеше до смърт от господин Рондхайм. Не забелязахте ли как той я хвана за шията? Сигурна съм, че през следващата седмица тя ще се появява само с високи яки, докато не изчезнат белезите.

— А сигурна ли си, че не си ги измисляш и не преувеличаваш?

Тиди поклати глава.

— Тя едва се сдържа да не изпищи.

Очите на Сандекър изведнъж се изпълниха с враждебност.

— Какъв противен мръсник. — Погледна Пит право в очите: — И ти ли мислиш така?

— Да.

Това увеличи гнева на Сандекър.

— Тогава защо, по дяволите, не го спря?

— Не бих могъл — отвърна Пит. — Така бих навлязъл в друга роля. Рондхайм има всички основания да смята, че съм педераст. И аз искам да продължи да мисли така.

— Надявам се да имаш поне смътна представа за действията си — мрачно измърмори Сандекър. — Както и да е, за съжаление успя да

се поставиш на тясно с тия глупости, че си художник. А аз знам от опит, че не можеш да нарисуваш и права линия. Естественото избликване на светлина и цвят — господи!

— Няма да е нужно да рисувам. Тиди ще оправи това заради мен. Виждал съм някои от рисунките ѝ. Доста добри са.

— Аз правя само абстрактни картини — заяви Тиди с измъчено изражение на хубавото си лице. — Никога не съм рисувала пейзажи.

— Излъжи тогава — делово я посъветва Пит. — Направи абстрактен пейзаж. Нашата цел не е да се представяме пред уредника на Лувъра.

— Но нямам никакви материали — проплака Тиди. — Освен това адмиралът и аз се връщаме във Вашингтон вдругиден.

— Току-що отмениха полета ви. — Пит се обърна към Сандекър: — Така ли е, господин адмирал?

Сандекър скръсти ръце и остана замислен няколко секунди.

— Като се вземе предвид какво научихме в последните пет минути, мисля, че най-добре е да останем още няколко дни.

— Промяната на климата ще ви се отрази добре — допусна Пит. — Може дори да излезете на риболов.

Сандекър се вгледа в лицето на Пит.

— Подражания на педерастко поведение, уроци по рисуване, риболовни експедиции. Ще развеселиш ли стареца, като ми обясниш какво се върти в тоя изобретателен твой ум?

Пит вдигна чашата с вода и я изпи наведнъж.

— Черен самолет — прошепна. — Черен самолет, който почива под смъртен воден саван.

[1] Рок Хъдсън — известен американски филмов актьор (род. 1924 г.), участвал в множество екшъни и комедии. — Бел.пр. ↑

IX

Откриха пристан дванадесет към десет часа сутринта и бяха пропуснати през бариерата от висок и мургав пазач на компанията „Фирие“. Сандекър си беше сложил стари смачкани дрехи, увиснала мръсна шапка и носеше рибарска чанта и въдица. Тиди беше със спортни панталони и плетена блуза, наметната с мъжка винत्याга. Държеше под едната си ръка скицник, а под другата квадратна чанта; двете си длани топлеше в джобовете на винत्याга. Пазачът изгледа продължително Пит, който се мъкнеше последен по кея с почти женствена походка. Ако Сандекър и Тиди приличаха на двама рибари, Пит се носеше като майската кралица. Беше обут с червени велурени ботинки и раирани цветни дочени панталони, така стегнати, че шевовете им всеки момент щяха да се сцепят. Опънатият му лилав пуловер беше препасан с петсантиметров пъстър колан, под яката си имаше жълта кърпа. Очите му мигаха бързо зад чифт широки тъмни очила, а главата му беше покрита от плетена шапка с пискюли. Пазачът зяпна.

— Здравсти, сладур — усмихна му се дяволито Пит. — Готов ли ни е корабът?

Пазачът остана зяпнал, очите му не можеха да възприемат привидението, в което се вираха.

— Хайде, хайде — настоя Пит. — Госпожица Фирие беше любезна да ни предостави един от корабите си. Кой е той? — Пит гледаше втренчено чатала на пазача.

Пазачът се оживи като ритнат, а зашеметеното му изражение бързо се замени от явно отвращение. Без да продума, той ги преведе по кея, спря след тридесетина метра и им посочи блестящ десетметров катер от модела „Крис крафт“.

Пит скочи на борда и изчезна надолу. След минута се върна на кея.

— Не, не, този изобщо не става. Прекалено е обикновен, прекалено показен. За да се твори както трябва, на човек му е нужна

творческа атмосфера. — Погледна към другата страна на кея. — Ето там, какво ще кажеш за оня?

Преди пазачът да успее да си отвори устата, Пит пресече кея и скочи на палубата на тринадесетметров рибарски кораб. Огледа го набързо, после подаде глава през един от люковете.

— Този е чудесен. Има характер, невероятна своеобразност. Ще вземем него.

Пазачът се поколеба. Накрая помръдна рамене, което би могло да означава безразличие, кимна и ги остави, като тръгна обратно по кея към входа. Често поглеждаше назад към Пит и клатеше глава.

Когато се беше отдалечил достатъчно, Тиди попита:

— Защо ни е тази мръсна стара черупка? Защо не вземем хубавата яхта?

— Дърк знае какво прави. — Сандекър остави въдицата и рибарската чанта на захабените дъски на палубата и погледна Пит: — Има ли ехолот?

— Флеминг шест на десет, от най-добрите. Свъръхчувствителни честоти за откриване на риба на различна дълбочина. — Пит посочи към тесния коридор. — Имаме късмет с това корабче. Нека ви посоча машинното отделение, адмирале.

— Искаш да кажеш, че пренебрегнахме прекрасния „Крис крафт“ само защото няма ехолот? — разочаровано попита Тиди.

— Точно така — отвърна Пит. — Ехолотът ни е единствената надежда да открием черния самолет.

Пит се обърна и преведе Сандекър през коридора към машинното отделение. Застоялият въздух и влажният мирис на масло и трюмна вода изпълниха ноздрите им и затрудниха дишането след резкия преход от кристалночистия въздух горе. Миришеше и на нещо друго. Сандекър погледна Пит въпросително.

— Пари от мазут?

Пит кимна.

— Да огледаме двигателя.

Дизеловият мотор е най-добрият двигател за придвижване на малки кораби, особено на риболовните. Тежък, нискооборотен, но евтин за поддръжка и надежден, той се използва при почти всички работни съдове в морето, които не разчитат на платна, а в случая и при това корабче. Тук имаше два блестящи двигателя „Стърлинг“ от по 420

конски сили с изчезващи към трюма трансмисии, които като двама заспали гиганти само чакаха контактният ключ да ги поведе към дръзки действия.

— За какво, по дяволите, ѝ е нужна такава мощ на тази жалка гемия? — тихо попита Сандекър.

— Освен ако не греша — измърмори Пит, — пазачът се обърка.

— Какво искаш да кажеш?

— На един рафт в главната кабина открих вимпел с изображение на албатрос върху него.

Пит прокара длан по един от входящите клапани на стърлинга — беше достатъчно чист, за да мине и на технически преглед.

— Този кораб принадлежи на Рондхайм, не на Фирие.

Сандекър се замисли за миг.

— Госпожица Фирие ни прати да видим началника на пристана ѝ. По някакви неизвестни причини него го нямаше и пристанът беше оставен на този странен тип с пожълтели от тютюн мустаци. Да се чуди човек дали не е било нарочно.

— Не мисля, че е било — реши Пит. — Рондхайм без съмнение ще ни държи под око, но не сме му дали основания да подозира действията ни — поне засега. Пазачът просто сбърка. Сигурно не са му били дадени изрични разпореждания и той е решил, че ни е позволено да изберем всеки кораб от пристана, така че първоначално естествено ни показва най-добрия. Не сме говорили нищо, с което да подскажем, че бихме избрали този бисер.

— А защо ли е оставен тук? Рондхайм едва ли страда от липса на място в доковете.

— Няма значение — махна с ръка Пит и широко се усмихна. — След като ключовете за запалване са в контакта, предлагам да тръгваме и да се махаме, преди пазачът да е променил решението си.

Адмиралът нямаше нужда от повече убеждаване. Когато станеше дума да се използват нечестни средства, за да се постигне почтена — според него — цел, можеше да бъде безкрайно коварен. Като нагласи смачканата си шапка, той не закъсня да даде първото нареждане на новия си пост.

— Отвържете въжетата, майоре. Горя от нетърпение да видя на какво са способни тия стърлинги.

Точно след една минута пазачът се показва на кея, размахал ръце като луд. Но беше вече късно. Пит се изправи на мостика, помахва весело, последван от Сандекър, щастлив като дете с новата си играчка, форсира двигателите и изведе измамното на вид корабче от пристанището на Рейкявик.

Корабът се казваше „Гримси“ и намиращата се само на метър и половина от носа малка квадратна кабинка около щурвала създаваше впечатление, че се движи в обратната посока от оная, която е имал предвид строителят ѝ, като е разполагал кърмата. Беше много стар плавателен съд, което личеше и от допотопния компас, поставен до щурвала. Махагоновите греди на палубата бяха излъскани от употреба, миришеха силно на море, но все още бяха устойчиви и здрави. На пристана беше изглеждал като старо и тромаво корито заради широкия си къс корпус, но когато двата мощни стърлинга забучаха през ауспусите си, носът се вдигна над водата и корабът заприлича на устремена срещу вятъра чайка. Той като че ли се радваше на спокойното си и леко плаване.

Сандекър намали газта съвсем малко над свободен ход и поведе „Гримси“ в бавна и спокойна обиколка около пристанището на Рейкявик. Ако се съдеше по гордата усмивка върху лицето му, адмиралът сякаш се намираще на мостика на боен крайцер. Чувстваше се в свои води и се радваше на всяка минута от курса. На любопитния наблюдател пътниците му биха се сторили обикновени туристи на разходка — Тиди се печеше и насочваше фотоапарата си накъдето ѝ хрумне, а Пит драскаше съсредоточено върху скицника. Преди да излязат от пристанището, бяха спрели при една лодка със стръв и си бяха взели две кофи с херинга. После, след оживен разговор с някои от рибарите, се бяха отправили в морето.

Веднага щом заобиколиха един скалист нос и пристанището се изгуби зад гърба им, Сандекър даде газ и постепенно „Гримси“ стигна скорост 30 възела. Беше наистина странна гледка да се наблюдава как тромавият корпус се носи над вълните като хидроплан в състезание за златната купа. Вълните започнаха да се разтапят пред тях, когато „Гримси“ увеличи скоростта и остави зад себе си клокочещо езеро.

Пит откри една карта на крайбрежието и я разтвори на рафтчето до Сандекър.

— Някъде тук е — чукна той с молива си по картата. — На двадесет мили югоизточно от Кефлавик.

Сандекър кимна.

— Час и половина, не повече. При тази скорост. Погледни. Останали са още пет сантиметра до края на жлебовете на лостовете за газта.

— Времето изглежда чудесно. Дано се задържи така.

— Няма облаци отникъде. В южните части на Исландия обикновено е спокойно по това време на годината. Най-лошото, което можем да очакваме, е да попаднем на малко мъгла. Обикновено тя пада в късния следобед.

Пит седна, подпря крака на вратичката и се загледа в каменистия бряг.

— Поне няма защо да се тревожим за гориво.

— Какво показват уредите?

— Две трети от резервоара са пълни.

Умът на Сандекър работеше като сметачна машина.

— Идеално е за нас. И няма защо да пестим, след като Рондхайм ще плаща сметката. — Със самодоволно и весело изражение той бутна лостовете до края.

„Гримси“ седна на кърмата си и пое през синьото набръчкано море, като носът му разделяше две гигантски завеси от пяна. Не може да се каже, че изчислението на Сандекър за времето беше особено точно. Тиди внимателно се изкачваше по стълбата откъм салона, като крепеше поднос с три чаши кафе, когато адмиралът пришпори стърлингите. Внезапното ускорение беше съвсем неочаквано за нея — подносът излетя във въздуха, а тя изчезна в салона като издърпана назад от невидима ръка. Нито Пит, нито Сандекър станаха свидетели на водевилното ѝ падане.

Тридесет секунди след това тя отново се появи в кабинката при щурвала с отметната от гняв глава, с провиснала на клечки мокра коса и изцапана от кафето блуза.

— Адмирал Джеймс Сандекър — извика тя и пискливият ѝ глас заглуши рева на стърлингите, — когато се върнем в хотела, можете да

добавите във вашата сметка цената на нова блуза и разхода за посещение при фризьор.

Сандекър и Пит изгледаха Тиди с пълно неразбиране.

— Можех да се попаря и сега да съм в болница — продължи Тиди. — Ако искате да изпълнявам ролята на стюардеса при това пътуване, предлагам да проявите малко повече уважение. — С тези думи тя се завъртя и изчезна в салона.

Сандекър склочи вежди.

— Какво, по дяволите, беше това?

Пит сви рамене.

— Жените рядко ти обясняват.

— Прекалено млада е за критическа възраст — измърмори Сандекър. — Трябва да ѝ е дошъл цикълът.

— Каквото и да е, ще ви струва нова блуза и една фризура. — Пит в ума си поздравяваше Тиди за пресметливата ѝ агресивност.

На Тиди ѝ отне десет минути да приготви нов малък чайник с кафе. Като се съобразяваше с наклона при кърмата на „Гримси“, докато корабът се издигаше и спускаше при движението на вълните, тя направи лично постижение в сърчността си, като успя да стигне до кабинката, без да е разляла и капка от трите чаши, които упорито стискаше. Пит не можа да скрие усмивката си — той отпиваше от кафето и гледаше тъмносинята вода под старото корабче. Но когато се замисли за Хънуел, за Фирие, за Матаджич, за О’Райли, вече не му беше весело.

Не се усмихваше и докато наблюдаваше как играе писецът, който отбелязваше на милиметрова хартия показанията на ехолота за морското дъно. То сега беше на четиридесет метра. А не се усмихваше, защото някъде долу в дълбините имаше самолет с мъртъв екипаж и той трябваше да го намери. Ако му провървеше, ехолотът щеше да отбележи необичайна издатина по дъното.

Определи разположението на скалите и продължи да се надява.

— Сигурен ли си за курса при търсенето? — попита го Сандекър.

— Двадесет процента съм сигурен и за осемдесет само предполагам — отвърна Пит. — Бих могъл да променя съотношението, ако знаех къде точно е „Юлисис“.

— Съжалявам, вчера нямаше кой да ме осведоми какво си намислил. Аз отправих официална молба за спасителни действия само няколко часа след катастрофата ти. Спасителното поделение на Военновъздушните сили в Кефлавик е изтеглило машината от водата с един от огромните си хеликоптери. Трябва да им признаеш заслуженото. Бива си ги.

— Тази припряност ще ни излезе скъпо — измърмори Пит.

Сандекър замълча, за да промени малко курса.

— Провери ли леководолазния костюм?

— Да, всичко е наред. Напомнете ми да почерпя хората от консулството, когато се върнем. Да се преоблекат и да се престорят на рибари с лодка за стръв за толкова кратко време е добре свършена работа. За всеки, който би ги наблюдавал с бинокъл от морето, срещата с тях би изглеждала съвсем невинна. Прехвърлянето на леководолазните костюми стана така ловко и незабелязано, че аз самият едва го видях, след като бях само на три метра от тях.

— Не ми харесва замисълът. Това гмуркане крие опасности, а опасностите водят до смърт. Искам да ти напомня, че не пращам хората си на работа, която обикновено не бих им позволил, и не ги карам да се гмуркат без необходимите предпазни мерки. — Сандекър прехвърли тежестта си от единия крак на другия. Действаше против собствените си правила и притеснението ясно личеше по лицето му. — Какво се надяваш да намериш долу, освен разбития самолет и подпухналите трупове? Откъде знаеш, че някой вече не ни е изпреварил?

— Има известна вероятност у някой от труповете да открия удостоверение за самоличност, което да ни отведе към човека зад цялата тази обърквана загадка. Дори само тази възможност оправдава опита ни да открием останките. Още по-важен е самият самолет. Отличителните му знаци и символи са скрити под черната боя и по него не се различава нищо, освен силуета. Този самолет, господин адмирал, е единствената ни реална улика към убийците на Хънуел и Матаджич. Има нещо, което черната боя не може да покрие — това е серийният номер на двигателя или поне на отливката върху турбината под кожата. Ако открием самолета и установим цифрите, няма да ни е трудно да стигнем до производителя, да проследим на кой самолет е поставен двигателя, а след това и собственика му. — Пит се поколеба

за миг и намести ехолота. — А отговорът ми на втория ви въпрос е „няма начин“.

— Изглеждаш така дяволски сигурен в себе си — измърмори Сандекър. — Колкото и да мразя онзи мръсник, убиеца, трябва да му призная, че действа умно. Би могъл вече да е намерил липсващия си самолет и да е убеден, че останките няма да го издадат.

— Вярно е, би могъл да извърши оглед по повърхността, но този път — за първи път — ние имаме предимство. Никой не беше свидетел на нападението. Децата, които откриха Хънуел и мене на брега, казаха, че са се заинтересували едва след като са видели „Юлисис“ да се спуска към сърфа, а не преди това. А и фактът, че приятелите ни убийци не са ни видели сметката, когато им е било най-удобно, вместо да пристигнат в къщата на лекаря много след това, показва, че не са били наблюдатели от сушата. Или накратко, аз съм единственият оцелял, който е наясно къде да търси...

Пит изведнъж млъкна, а погледът му се прикова върху писеца и милиметровата хартия. Черните линии започнаха да се издигат над едно малко възвишение и да очертават хълмче с височина три-четири метра над гладкото песъчливо морско дъно.

— Мисля, че го открихме — спокойно съобщи той. — Направете кръг към пристанището и задръжте курс едно-осем-пет, господин адмирал.

Сандекър завъртя штурвала и направи завой на юг от двеста и седемдесет градуса, като накара „Гримси“ да се залюлее от вълните на собствената си дияря. Този път на писеца му трябваше повече време, но пак отбеляза височина от четири метра, преди да падне на нулата.

— Каква е дълбочината? — попита Сандекър.

— Четиридесет и четири метра — отвърна Пит. — Ако съдя по показанията, току-що го подминахме напъряко.

След няколко минути „Гримси“ вече бе закотвен над показаното от ехолота място. Брегът се намираще почти на километър и половина, а там големите скали сивееха вертикално и се виждаха по-отчетливо от всякога под северното небе. В същия миг се появи слаб бриз и накъдри повърхността на вълните. Беше първо предупреждение — сигнал за предстоящо разваляне на времето. Пит усети, че заедно с бриза и някакво предчувствие кара вратът му да настръхне. За първи път

започна да се чуди какво ли щеше да открие под студените води на Атлантика.

Х

Ясното и безоблачно синьо небе остави слънцето да прежуля и Пит се почувства в черния си неопренов леководолазен костюм като в прилепнала до кожата сауна, докато проверяваше регулатора за подаване на въздух. Би предпочел по-нов модел, но просяците нямат право да избират. Реши, че все пак е имал късмет, защото се намери млад служител в консулството, който обичаше подводния спорт и разполагаше с екипировката. Прикрепи регулатора към дюзата на едната кислородна бутилка. Беше успял да намери само две единични. Стигаха му за петнадесетминутно гмуркане, макар това да беше малко време за дълбочина над четиридесет метра. Единствената му утеха беше, че няма да стои достатъчно дълго долу, за да се тревожи за декомпенсацията след това.

Последното, което видя на „Гримси“, преди да го обгърнат синьо-зелените води, беше адмирал Сандекър, който сънено крепеше въдица с двете си ръце, и Тиди, облечена с неговите чудати дрехи, с прихваната от плетената шапка кестенява коса, която внимателно разглеждаше исландския бряг. Прикрит от всеки, който би могъл да го види от скалите, Пит се спусна покрай стената зад щурвала и се превърна в част от огромния океан. Тялото му беше напрегнато. Не можеше да си позволи грешки без партньор при гмуркането.

Ледената вода, която преряза потното му тяло, едва не го накара да припадне. Като използваше въжетото на котвата за указател на посоката, той започна спускането, като оставяше само ленивите мехури да се въртят и да се издигат след него. Колкото повече се спускаше, толкова светлината намаляваше и видимостта се скъсяваше. Провери двата си жизненоважни уреда. Инструментът за дълбочина показваше двадесет и седем метра, а подводният му часовник — две минути, откакто бе във водата.

Дъното постепенно се появи пред погледа му. Автоматично преглътна за трети път, за да облекчи тъпанчетата си, и го поразил цветът на пясъка — съвсем черен. За разлика от повечето места по

света, където пясъкът по дъното е бял, исландската вулканична дейност тук бе оставила килим от меки абаносови зрънца. Забави движенията си, запленил от странната картина — тъмния килим под огромното покривало от синьо-зелена вода. Имаше видимост около единадесет метра — доста добре за тази дълбочина.

Инстинктивно се извъртя на триста и шестдесет градуса. Не се виждаше нищо. Погледна нагоре и смътно различи някаква сянка над себе си. Беше малка група риба треска, която се спускаше към дъното за любимото си ядене от скариди и раци. Погледа за малко бавното им плъзгане отгоре, плоските им тела с цвят на черна маслина, изпъстрени със стотици кафяви точки. Жалко, че адмиралът не може да хване една от тях, помисли си. И най-дребната тежеше поне тринадесет килограма.

Пит заплува в разширяващи се кръгове около въжетото на котвата — очертаваше следа в пясъка отдолу, за да знае къде се намира. Под водата често му се струваше, че вижда фантастични картини — страхът помагаше предметите да придобият огромни размери. На петата си обиколка забеляза някакво тъмно очертание през синята мъгла. Бързо размаха плавници и се приближи към него. След тридесет секунди надеждите му се разбиха и изчезнаха. Оказа се силуетът на голяма назъбена скала, стърчаща от дъното като забравен и набръчкан насред пустинята аванпост. Той без усилия се плъзна покрай огладените ѝ от теченията стени, като се мъчеше да овладее замъгленото си от бързото спускане съзнание. Ехолотът едва ли беше засякъл това, мислеше си. Краят беше прекалено кос, за да прилича на корпуса на самолет.

После видя нещо върху пясъка само метър-два по-далеч. Черната боя по отчупената и изкривена врата така се сливаше с черния пясък, че едва я забеляза. Доплува до нея и се отдръпна изненадан, когато един голям омар набързо напусна новия си дом. По вътрешната облицовка нямаше никакви отличителни знаци. Пит трябваше вече да действа много бързо. Самолетът сигурно беше наблизил, но му се налагаше да отвори клапана за резервния въздух, което му оставяше възможност само за няколко минути дишане, а това едва му стигаше да стигне до повърхността.

Не му отне много време да го открие. Самолетът лежеше по корем, беше счупен на две в резултат от удара. Дишането му стана по-

трудно и явно трябваше да отвори клапана. Издърпа го и пое нагоре. Водният таван над главата му бавно ставаше по-светъл, докато той го приближаваше заедно с мехурите си. На десет метра спря и се огледа за кила на „Гримси“ — трябваше да се покаже, без да го забележат от брега. Корабът седеше като дебела патица с прибори към корема крака и се поклащаше пиянски заедно с вълните. Беше се обърнал на сто и осемдесет градуса и сега дясната му страна беше към брега.

Издърпа се на палубата и като свали кислородните бутилки, изпъзля до кабината при щурвала. Сандекър, без да вдига глава, бавно закрепил въдицата си на перилото и също така бавно дойде и се приведе в отвора на вратата.

— Надявам се да си имал повече късмет от мен.

— Намира се на тридесет метра от дясната ни страна — докладва Пит. — Не ми остана време да огледам вътрешността — въздухът ми съвсем свърши.

— По-добре свали този костюм и изпий чаша кафе. И лицето ти е посиняло като вятърна мелница върху сервиз за хранене.

— Дръжте кафето топло. Ще си отдъхна, щом свърша работата, за която сме дошли. — Пит се отправи към вратата.

Сандекър го изглежда строго:

— Няма да ходиш никъде в следващия половин час. Има достатъчно време. Още е рано. Безсмислено е да се пренапрягаш. Като всички гмуркачи знаеш последствията от повторното гмуркане. Да се потапяш отново, преди да е минал половин час, е чиста лудост. — Замълча, за да бъдат осмислени думите му. — Виждал си хора, които са пицели като одрани от агонизиращата болка. Виждал си онези, които са оживели, но са останали парализирани. Дори да можеш да летиш с тая гемия, не бих успял да те откарам до Рейкявик за по-малко от два часа. Прибави още два за пътуване до Лондон и до най-близката камера за декомпресия. Няма начин, приятелю. Слез долу и си почини. Ще ти кажа, когато дойде време да се гмуркаш отново.

— Няма да споря, господин адмирал, печелите. — Пит смъкна ципа на леководолазния си костюм. — Все пак мисля, че е по-разумно да се покаже на палубата, така че и тримата да се виждаме.

— Кой ще гледа? Брегът е пуст, а не сме срещали друг кораб, откакто сме излезли от пристанището.

— Брегът не е пуст. Имаме си един наблюдател.

Сандекър се обърна и погледна покрай водата към скалите.

— Може и да остарявам, но още не ми трябват очила. Да пукна, ако виждам нещо.

— Вдясно зад оная скала, която стърчи от самата вода.

— Нищо не забелязвам от толкова далече. — Той присви очи и погледна странично към мястото. — Ако взема бинокъла, ще е същото като надникване през ключалка, където откриваш чуждо око. Защо си толкова сигурен?

— Имаше отражение. Слънцето блесна върху нещо за миг. Трябва да е било бинокъл.

— Нека зяпат. Ако някой ни попита, ще обясним, че на Тиди ѝ е било лошо и е лежала на койката долу.

— Това извинение ще свърши работа — усмихна се Пит. — Доколкото в тая дивотия не могат да отличат Тиди от мен.

Сандекър се засмя.

— През бинокъл и от разстояние километър и половина дори собствената ти майка не би могла да види разликата.

— Не съм сигурен как бих приел това аз.

Сандекър се обърна и се взря в очите на Пит, а смехът му премина в суха усмивка.

— Хич не се опитвай. Само слез долу. Време е за дрямка. Ще ти пратя Тиди с чаша кафе. И без никакви щуротии. Знам как ти става слаб ангелът след тежко гмуркане.

Призрачна жълтеникава светлина се процеждаше през люка, когато Сандекър раздруса Пит. Събуди се бавно, със замъглено съзнание; от дрямката беше станал по-сънен, отколкото след осемчасово спане. Пит усети, че вълните са намалели — „Гримси“ едва се поклащаше. Нямаше и следа от вятър. Въздухът беше влажен и тежък.

— Промяна във времето ли, господин адмирал?

— Валмо мъгла — идва от юг.

— Кога се появи?

— Има петнадесет, може би двадесет минути.

— Нямаме много време.

— Достатъчно... за едно бързо гмуркане.

След няколко минути Пит отново бе облякъл костюма и се спусна във водата. Отново беше в света, където няма звуци, няма вятър, където въздухът е непознат. Издуха уши и зарита силно с плавниците със студени и изтръпнали мускули, с още замаян от съня мозък.

Плуваше тихо и без усилия, като закачен за жица през голяма течна капка. Носеше се през по-тъмни цветове, синьо-зеленото сега беше станало сиво. Плуваше без чувство за посока, като се изключеше инстинктът му и белезите по дъното, които бе запомнил. Тогава го откри.

Сърцето му задумка като тъпан, когато доближи предпазливо самолета, защото от опит знаеше, че влезе ли в усуканите останки, всяко движение ще представлява заплаха.

Стигна разбития отвор в корпуса на два метра от крилата, където го поздрави малка розова рибка, не по-дълга от петнадесет сантиметра. Оранжево-червените ѝ люспи контрастираха с тъмния фон и светеха в полумрака като миниатюрно коледно дърво. Тя се загледа за миг в Пит и закръжи пред маската му, докато той влизаше в самолета.

Веднага щом очите му свикнаха с мрака, видя бъркотията от седалки, откачени от нитовете си по пода и носещи се под тавана дървени кутии. Замъкна две от кутиите до отвора, изблъска ги навън и погледна как се издигат към повърхността. После откри ръкавица, в чийто отвор още имаше човешка ръка. Тялото, свързано със зеленикавата ръка, беше завряно между седалките в долния ъгъл на главната кабина. Пит издърпа трупа и претърси дрехите му. Трябва да е онзи, който стреляше с картечницата от вратата, реши Пит. Главата не беше привлекателна картина — беше разплескана до полутечна паста, а сивото вещество и отломките от черепа, обвити с червени нишки, се люлееха от течението. В джобовете на раздрания черен гащеризон нямаше нищо, освен отвертка.

Пит сложи отвертката под колана си, после донякъде с плуване, донякъде с плъзгане се премести в кабината на пилота. Като се изключеше разбитото предно стъкло пред втория пилот, сърцето на самолета изглеждаше празно и незасегнато. Но после по мехурчетата откри друг труп в единия ъгъл.

Мъртвият пилот носеше същия черен гащеризон. Бързият оглед не доведе до нищо — джобовете бяха празни. Розовата рибка доплува

край Пит и започна да гризе изскочилото дясно око на пилота. Тежко задъхан, Пит избута тялото нагоре и встрани. Пребори се с желанието да повърне в маската и изчака, докато овладее дишането си. Погледна подводния си часовник. Беше прекарал долу само девет минути, а не деветдесет, както му се струваше. Оставаше му обаче малко време. Бързо огледа рафтчето, като търсеше някакъв дневник или формуляр, каквото и да е с текст по него. Кабината добре пазеше тайните си. Нямаше никакъв документ. Дори към радиото не бяха залепени позивните на самолета.

Беше като излизане от матката, като раждане наново, когато се измъкна от самолета. Откритата вода сега беше станала по-тъмна, отколкото на влизане. След като провери опашката, се премести към десния двигател. Там нямаше надежда — почти целият беше потънал в тинята на дъното. Потръгна му с левия двигател. Не само стигна лесно до него, но кожухът му беше отчупен и турбините стояха открити за оглед. Но съдбата явно не беше на негова страна. Откри мястото, където трябваше да се намира разпознавателната табела. Нямаше я. Стърчаха само четирите медни винта, които някога я бяха придържали.

Пит ядосано удари юмрук в отливката. Нямаше смисъл да търси повече. Явно всички отличителни знаци — по инструментите, електроинсталацията и останалите механични принадлежности на самолета — щяха да се окажат изтрити. Той прокле ума, който стоеше зад това. Изглеждаше немислимо човек да прецени и да направи планове за всички възможни злополуки. Въпреки почти ледената вода под маската му се появиха капчици пот. Умът му работеше безцелно, поставяше си въпроси и им отговаряше, но не стигаше до решение. Без да мисли, почти несъзнателно той проследи движенията на розовата рибка. Беше го последвала от кабината и сега се въртеше около сребрист предмет на около метър от носа на самолета. Пит задържа поглед върху рибката почти тридесет секунди, без да усеща нищо, освен отделящите се от него мехури, след което накрая реагира и разпозна в дългата сребърна туба хидравличния ресор на предното колело.

Бързо се прехвърли там и огледа цилиндъра внимателно. Ударът го беше откъснал от подпората му и го бе запратил заедно с гумата и колелото чак там. И тук положението беше същото — серийният номер на производителя беше изпилен от алуминиевия кожух. После, тъкмо

когато се канеше да поеме нагоре, хвърли последен поглед надолу. В края на кожата, където хидравличните тръбички се бяха отделили от свързката си, Пит забеляза малък знак, две грубо издълбани в метала букви — SC. Като смъкна отвертката от колана си, постави нейните инициали до другите. Буквите DP бяха същите като тези SC.

Добре. Нямаше смисъл да се мотае повече тук, помисли си. Въздухът се дишаше все по-трудно — белег, че кислородът в бутилката му намалява. Издърпа клапана на резервата и се отправи нагоре. Розовата рибка го следваше, така че той се обърна, препречи с ръка пътя ѝ, а после запрати морското същество зад една скала. Пит се усмихна и кимна. Игривият му компаньон трябваше да си потърси нов приятел.

Обърна се по гръб на дълбочина петнадесет метра и погледна право нагоре, където трябваше да е повърхността, защото искаше да се ориентира спрямо „Гримси“. Светлината беше еднаква отвсякъде, само издигащите се мехурчета показваха къде е неговата природна среда. Там бавно започна да просветлява, но все още беше много по-тъмно, отколкото при спускането му от „Гримси“. Нетърпеливата глава на Пит се показа от водата и бе погълната от дебелилото наметало на мъглата. Господи, помисли си, невъзможно щеше да е да намери кораба в тая супа. Да се отправи към брега беше в най-добрия случай все едно да заложи едно към четири.

Пит свали кислородните бутилки, вързани към вече откопчания му колан с тежести, и пусна всичко към дъното. Сега можеше да плува спокойно благодарение на гумения си костюм за гмуркане. Остана притихнал, като едва дишаше, и се заслуша за някакъв звук през гъстото сиво одеяло. В началото чуваше само как водата се плиска около тялото му. После ушите му доловиха слаб дрезгав глас... глас, който пееше монотонно някаква детска песничка. Пит сложи длани до ушите си, като усили звука и определи откъде идва. Заплува с икономичен бруст и като измина петнадесетина метра, спря. Фалшивото пеене се чуваше по-силно. След пет минути докосна дясната страна на „Гримси“ и се издърпа на борда.

— Добре ли си поплува? — попита го Сандекър, като че ли си бяха говорили допреди малко.

— Не беше приятно, а едва ли е и полезно. — Пит разкопча горницето на костюма и разкри косматите си гърди. Захили се на

адмирала. — Смешно нещо. Мога да се закълна, че чух сирена за мъгла.

— Не е било сирена, а баритонът от някогашния квартет на военното училище в Анаполис, випуск 1939.

— Никога гласът ви не е бил толкова добър, господин адмирал. — Пит погледна Сандекър в очите. — Благодаря.

Сандекър се усмихна.

— Недей да благодариш на мене. Благодаря на Тиди. На нея й се наложи да изпее десет куплета.

В същия момент тя изплува от мъглата и го прегърна.

— Благодаря на Бога, че се завърна. — Притисна се към него, намокри се цялата, а косата й се разроши.

— Хубаво е човек да знае, че са мислили за него.

Тиди отстъпи назад.

— Да сме мислили? Това е твърде меко казано. Адмирал Сандекър и аз бяхме направо разстроени.

— Говорете само за себе си, госпожице Ройъл — строго подхвърли Сандекър.

— Не сте ме заблудили и за секунда, господин адмирал. И вие бяхте разтревожен.

— Загрижен е думата — поправи я Сандекър. — Приемам го като лична обида, когато някой от хората ми се остави да бъде убит. — Обърна се към Пит: — Откри ли нещо полезно?

— Два трупа и почти нищо друго. Някой е хвърлил много труд, за да махне всички опознавателни знаци от самолета. Всеки сериен номер върху всеки уред е бил изличен още преди злополуката. Единственият знак бяха две букви, издълбани върху хидравличния цилиндър за предното колело. — Той с благодарност прие хавлията от Тиди. — Кутиите, които изпратих нагоре. Прибрахте ли ги?

— Не беше лесно — призна Сандекър. — Изплуваха на петнадесет метра от нас. След двадесет опита — не съм размахвал прът от години — успях да ги хвана и да ги придърпам.

— Отворихте ли ги? — попита Пит.

— Да. В тях има миниатюрни модели на сгради... като кукленски къщи.

Пит вдигна глава.

— Кукленски къщи? Искате да кажете триизмерни архитектурни модели?

— Наричай ги както ти харесва. — Сандекър сгръ, за да изхвърли угарката си зад борда. — Много фина изработка. Детайлите на всяка от тях са поразителни. Могат дори да се разделят на етажите, за да се огледа вътрешността.

— Нека ги видя.

— Отнесохме ги в салона — обясни Сандекър. — Там би могъл също да сложиш сухи дрехи и да излееш чаша горещо кафе в стомаха си.

Тиди се върна, вече преоблечена с блуза и спортни панталони. Деликатно се обърна с гръб, когато Пит започна да сваля леководолазния костюм, преди да си сложи пъстрите, причудливи дрехи.

Той ѝ се усмихна, докато тя се бе надвесила над печката в салона.

— Поддържала си дрехите ми топли — закачи я.

— Хомосексуалните ти атрибути ли? — Тиди се обърна и го изгледа, а лицето ѝ леко се изчерви. — Шегуваш ли се? Ти си поне двадесет сантиметра по-висок и тежиш към тридесет кила повече. Буквално плувах из проклетите дрехи. Като че ли бях влязла в палатка. Студеният вятър се носеше по краката ми, по шията и ръцете като ураган.

— Искрено се надявам да не ти се е повредило нещо важно.

— Ако намекваш за бъдещия ми полов живот, боя се за най-лошото.

— Моите съболезнования, госпожице Ройъл. — Тонът на Сандекър не беше особено убедителен.

Той качи кутиите на масата и вдигна капаците.

— Добре, ето го пълния комплект, включително с мебелите и пердетата.

Погледна в първата кутия.

— Изглежда, нищо не им е станало от водата.

— Бяха херметически затворени — обясни Сандекър. — И всяка кутия е била така здрава, че от удара не ѝ е станало нищо.

Да се каже, че моделите представляваха просто шедеври на микроскопичното изкуство, би било крайно недостатъчно. Адмиралът

имаше право. Детайлите бяха удивителни. Всяка тухла, всеки перваз бяха съвсем точни по мащаб и разположение. Нищо не беше забравено. Картините по стените бяха съвсем верни по цвят и оформление. Дори дамаските на мебелите изглеждаха като фабрични. Телефоните по бюрата имаха слушалки, които можеха да се местят, и бяха свързани чрез жици със стените. Като връх на всичко рулата тоалетна хартия в баните можеха да се намотават и размотават. Първият модел на сграда се състоеше от четири етажа и мазе. Пит внимателно вдигаше етажите един по един, изучаваше съдържанието и внимателно ги връщаше. После разгледа втория модел.

— Тази сграда я знам — прошепна Пит.

Сандекър вдигна глава.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Тя е розова. Човек трудно забравя постройка, изградена от розов мрамор. Беше преди около шест години, когато влязох сред тези стени. Баща ми работеше в икономическа надзорна комисия към президента и трябваше да се срещне с финансовите министри на някои латиноамерикански страни. Взех си тридесетдневна отпускат от Военновъздушните сили и станах негов пилот и секретар по време на пътуването. Да, спомням си я много добре, особено една екзотична черноока малка секретарка...

— Спести ни любовните лирични отклонения — нетърпеливо го прекъсна Сандекър. — Къде се намира?

— В Ел Салвадор^[1]. Моделът е съвършен миниатюрен двойник на капитолия в Доминиканската република. — Посочи първата кутия. — Ако съдя по дизайна, другият модел също е правителствена сграда на някоя страна в Южна или Централна Америка.

— Чудесно — без ентузиазъм се съгласи Сандекър. — Попаднали сме на някакъв тип, който събира миниатюрни капитолии.

— Не ни показва кой знае какво. — Пит прие от Тиди чашата кафе и замислено отпи от него. — Освен че черният реактив е изпълнявал две задачи.

Сандекър срещна погледа му.

— Искаш да кажеш, че е носил нанякъде тези модели, когато е сменил курса си, за да свали тебе и Хънуел?

— Точно така. Някой от риболовните траулери на Рондхайм навярно е забелязал как хеликоптерът ни приближава към Исландия, и

е отклонил реактива по радиото, за да ни причака, когато приближим брега.

— Защо Рондхайм? Не виждам нищо вещественно, което да го свързва с всичко това.

— Посочих го наслуки — сви рамене Пит. — Признавам. Освен това аз самият не съм убеден, че той може да има нещо общо. Рондхайм прилича на камериера от старите криминални филми. Всяко косвено доказателство и всяко съмнение води към него и го превръща в най-очевидния заподозрян. Но накрая се оказва, че дружелюбният ни камериер е прикрит полицай, а престъпникът е най-невзрачният тип.

— Някак не мога да си представя Рондхайм като прикрит полицай. — Сандекър прекоси кабината и си доля в чашата кафе. — Но ми е достатъчно неприятен, за да ми се иска по някакъв начин да стои зад смъртта на Фирие и Хънуел, така че да можем да се насочим към него и да го изобличим.

— Няма да е лесно. Позициите му са твърде солидни.

— Ако питате мене — намеси се Тиди, — вие двамата заговорничите срещу него, защото има такова влияние над госпожица Фирие.

Пит се изсмя.

— За да ревнуваш, трябва първо да обичаш.

Сандекър ѝ се ухили:

— Започна да ви се показва змийското езиче, госпожице.

— Не го правя от злоба. На мене ми харесва Кирсти Фирие.

— Предполагам, че ти харесва и Оскар Рондхайм — предположи Пит.

— Не бих харесвала тая змия дори да беше генерал от армията на спасението — тръсна глава тя. — Но трябва да му се признае заслуженото. Сложил е Кирсти и компанията „Фирие“ в малкия си джоб.

— Защо? Отговори ми на това! — замислено каза Пит. — Как може Кирсти да го обича, след като се ужасява от него?

Тиди поклати глава.

— Не знам. Все още виждам болката в очите ѝ, когато той стисна шията ѝ.

— Може тя да е мазохистка, а Рондхайм садистът? — предположи Сандекър.

— Ако Рондхайм стои зад тези ужасни убийства, трябва да предадете всичко, което знаете, на съответните власти — умолително каза Тиди. — А ако упорствате да се ровите в това нещо, и двамата ще бъдете убити.

Пит се престори на натъжен.

— Срамота, господин адмирал. Собствената ви секретарка така да подценява любимите си хора. — Изглежда печално Тиди. — Защо си такава?

Сандекър въздъхна.

— В наши дни е почти невъзможно да намериш предан подчинен.

— Предан ли? — Тиди ги изглежда, като че ли бяха полудели. — Кое друго момиче ще се остави да го лашкат през половината свят в неудобни военни товарни самолети, ще мръзне в смрадливи стари корабчета посред северния Атлантик и ще се подлага на непрестанни унижения заради жалката заплата, която получавам? Ако това не е преданост, бих искала да знам тогава какво е тя според вас, незачитащите нищо мъже?

— Глупост! Така я наричам аз. — Сандекър сложи двете си ръце на раменете ѝ и я погледна топло в очите. — Повярвай ми, Тиди, много ценя твоето приятелство и грижите ти за мен. Убеден съм, че Дърк също така те цени. Но трябва да ме разбереш — близък мой приятел и трима от хората ми са убити, направено е посегателство и срещу Дърк. Не съм от тези, които ще се скрият под леглото и ще повикат ченгетата. За бога, цялата тази бъркотия е предизвикана от неизвестни хора. Когато открием кои са те — тогава и само тогава — ще отстъпя и ще ги оставя на закона и на правозащитниците. Разбираш ли?

Изненадата от внезапната привързаност към нея, проявена от Сандекър, явно бе развълнувала Тиди, защото в очите ѝ се появиха едри сълзи. Опря глава на гърдите на адмирала.

— Чувствам се такава маймуна — измърмори тя. — Винаги си отварям устата, когато е най-малко подходящо. Следващия път, когато направя така, по-добре напъхайте парцал в нея.

— На това можеш да разчиташ — каза ѝ той по-внимателно, отколкото Пит някога го беше чувал да говори. Сандекър задържа Тиди още цяла минута, преди да я пусне. — Добре, хайде да вдигаме котва и

да потегляме към Рейкявик. — Обичайният му дрезгав тон се беше върнал. — С удоволствие ще изпия един горещ пунш.

Пит изведнъж стана напрегнат, вдигна ръка и отиде до вратата на кабината. Звукът се чуваше глухо, но настоятелно. През одеялото мъгла долиташе постоянно бучене — шум на мотор, който работи на много големи обороти.

[1] Град в едноименна местност в Чили, известна с минните си находища на мед. — Бел.пр. ↑

XI

— Чувате ли, господин адмирал?

— Чувам. — Сандекър се беше озовал до рамото му. — На около три мили е и се приближава бързо. — Съсредоточи се за няколко секунди. — Според мен идва право срещу нас.

Пит кимна.

— Идва точно отсреща. — Взря се в мъглата, без да вижда нищо. — Звучи странно, като воя на самолетен двигател. Сигурно имат радар. Никой щурман, и с птичи мозък да е, не би се понесъл с пълна скорост в такова време.

— Тогава знаят, че сме тук — прошепна Тиди като че ли някой зад перилото можеше да я чуе.

— Да, знаят, че сме тук — съгласи се Пит. — Освен ако не правя голяма грешка, запътили са се да ни разпитат. Всеки незаинтересован непознат плавателен съд би се задържал на по-голямо разстояние още когато различи показанията ни на радара. А този направо се носи към нас. Предлагам да ги поразвлечем малко.

— Като три заека, които искат да си поиграят с глутница вълци — горчиво каза Сандекър. — Те ще са десет пъти повече от нас и... — добави тихо той — безспорно ще са въоръжени до зъбите. Най-добрият ни шанс са стърлингите. Тръгнем ли, за посетителите ще бъде толкова лесно да ни хванат, колкото за кокер шпаньола да настигне ловджийско куче в жегата.

— Не се надявайте на това, господин адмирал. Ако знаят, че сме тук, ще им е ясно и какъв кораб имаме, както и каква е скоростта му. Дори да решат да ни гонят, явно разполагат с машина, която ще надмине „Гримси“. Залагам на предположението, че сме в ръцете им.

— Кораб с подводни криле. Така ли мислиш? — бавно попита Сандекър.

— Точно така — отвърна Пит. — Което значи, че максималната им скорост ще е някъде между четиридесет и пет, петдесет възела.

— Не е добре — промълви Сандекър.

— Не е и толкова лошо — отвърна Пит. — Имаме поне две преимущества. — Той бързо изложи плана си.

Тиди, която седеше на пейката, усети, че тялото ѝ изтръпва, а лицето ѝ под грима придобива мъртвешка бледност. Не можеше да повярва на ушите си. Разтрепери се и дори гласът ѝ стана несигурен.

— Не би... не би могъл да мислиш наистина това.

— Ако не го мисля — процеди Пит, — ще се окажем в бедствено положение. — Замълча, погледна преbledнялото ѝ, неразбиращо лице и нервно пробягващите по плетената блуза длани.

— Но ти си замислил хладнокръвно убийство. — За миг устните ѝ се раздвижиха, без да се чуе звук, но после събра силите си: — Не можеш да убиваш хората без предупреждение. Невинни хора, които дори не познаваш!

— Стига толкова — рязко я прекъсна Сандекър. — Нямаме време да обясняваме фактите от живота на една уплашена жена. — Погледна я разбиращо, но гласът му остана твърд. — Моля те, слез долу и се закрий с нещо, което ще спре куршумите. — Завъртя се към Пит. — Вземи противопожарната брадва и прережи котвата. Дай ми знак, когато искаш пълна скорост.

Пит избута Тиди към салона.

— Никога недей да спориш с капитана на кораба. — Тупна я отзад. — И не се бой. Ако диваците са добри, няма какво да те тревожи.

Беше вдигнал брадвата във въздуха, когато стърлингите заработиха. „Добре е, че не трябва да плащаме щетите“, измърмори на себе си и замахна силно с брадвата към перилото, като запрати тридесетсантиметровото въже и прикачената за него котва завинаги на дъното.

Невидимият кораб вече почти ги връхлиташе, като ревът на двигателите му затихна, когато кормчията намали скоростта в готовност да мине покрай „Гримси“. От мястото на носа, където беше легнал, стиснал дръжката на брадвата, Пит чу как кърмата плесна във вълните, след като по-ниската скорост накара подводните криле да потънат по-дълбоко. Повдигна се внимателно, като присви очи и напразно се помъчи да различи през гъстата мъгла някакво движение. Пространството около носа беше почти тъмно. Нямаше видимост повече от пет метра.

После забеляза лявата част на смътен корпус. Едва различи няколко неясни силуета, застанали на предната палуба, като зад тях явно светеше кабината на щурвала. Беше като кораб привидение с екипаж от неясни призраци. Голямото сиво очертание се надигна заплашително и се надвеси над „Гримси“ — непознатият беше дълъг почти тридесет метра, допусна Пит. Вече виждаше ясно и останалите — надвесени мълчаливо над фалшборда, приведени, сякаш се готвеха за скок. Автоматичните пушки в ръцете им му обясниха всичко съвсем ясно.

Спокойно и точно, на не повече от два метра и половина от дулата, Пит направи три неща едновременно. Удари брадвата странично по шпила, знакът за Сандекър. Със същия замах запрата брадвата през въздуха и видя острието ѝ да се забива в гърдите на силуета, който вече скачаше на палубата на „Гримси“. Срецнаха се във въздуха и грозен вик долетя от гърлото на човека, когато той и брадвата се стовариха заедно до перилото. Увисна там за миг, като безкръвните нокти на едната му ръка стискаха дървото, а после падна в сивата вода. Още преди морето да се е затворило над главата му, Пит се бе изхвърлил върху лъскавите греди на палубата, а „Гримси“ скочи напред като подплашена импала, подгонен от залп, който помете палубата и кабинката на щурвала, преди старият кораб да изчезне в мъглата.

Като пълзеше под куршумите, Пит се измъкна назад до прага на кабинката. Подът беше покрит със стъкло и дървесни отломки.

— Някакви попадения? — спокойно попита Сандекър, като гласът му едва надвиваше воя от ауспусите на стърлингите.

— В мене дупки няма. Вие как сте?

— Мръсникът се беше прицелил в главата ми. Като добавиш към това факта, че бях успял да се направя висок само деветдесет сантиметра, комбинацията беше добра. — Обърна се и се замисли. — Стори ми се, че чух писък тъкмо преди цялата дандания.

Пит се захили.

— Няма да ви лъжа. Предизвика го малката ми брадва.

Сандекър поклати глава.

— Изкарал съм тридесет години във флота и за първи път ми се случва човек от екипажа да трябва да отблъсне абордаж.

— Проблемът сега е как да избегнем повторното изпълнение.

— Няма да е лесно. Ние плаваме на сляпо. В проклетия им радар се вижда всяко наше движение. Най-страшното е, ако ни блъснат. С десет-двадесет възела по-голяма скорост те имат предимство в тази игра на сляпа баба. Ако щурманът им изобщо има акъл, ще ни задмине с по-високата си скорост, после ще направи завой от деветдесет градуса и ще ни удари право в средата.

Пит помисли за миг.

— Да се надяваме, че щурманът им не е левак.

Сандекър се намръщи.

— Не те разбирам.

— Леваците са малцинство. По-голям е процентът на хората, които си служат с дясната ръка. Когато корабът на подводни криле започне отново да ни връхлита с нос на по-малко от четиристотин метра зад задника ни, в тази секунда щурманът инстинктивно трябва да наклони надясно, преди да ни удари и да ни разбие. А това ни дава възможност да използваме едно от двете си предимства.

Сандекър го изгледа.

— Аз не мога да измисля и едно, камо ли две.

— Корабът на подводни криле зависи от скоростта си, за да го държат нагоре. Подводните криле се движат през водата също както крилето на самолета се движат във въздуха. Голямото му преимущество е скоростта, но големият му недостатък е маневреността. Казано по-просто, този кораб изобщо не може да се завърти.

— А ние можем. Това ли е?

— „Гримси“ може да направи два кръга вместо техния един.

Сандекър вдигна ръце от щурвала и сплете пръсти.

— Звучи чудесно, само че не знаем кога ще започнат завоя си.

Пит въздъхна.

— Ще слушаме.

Сандекър го погледна.

— Да си спрем двигателите?

Пит кимна. Когато Сандекър върна ръцете си на щурвала, кокалчетата му побеляха, а устните му се стегнаха.

— Ти ми предлагаш някакъв дяволски хазарт. Достатъчно е само стартерът на един от стърлингите да засече, за да се превърнем в лесна мишена. — Кимна към салона. — А мислиш ли изобщо за нея?

— Мисля за всички ни. Дали ще стоим, или ще побегнем — това така или иначе ни е шансът. Залог от последния долар на комарджията, наречете го както искате, но колкото и малко вероятна да е, това е възможността ни.

Сандекър огледа внимателно високия мъж, застанал до вратата. Видя, че очите му са решителни, а брадичката непоколебима.

— Спомена за две възможности?

— Другата е изненадата — тихо каза Пит. — Ние знаем какво ще направят те. Имат радар, но не могат с него да прочетат в умовете ни. Това е втората и най-важна възможност — неочакваният ход.

Пит погледна отново часовника си. Един и тридесет, още беше рано следобед. Сандекър беше изключил двигателите и Пит с мъка успяваше да се държи буден — внезапната тишина и спокойствието на мъглата притъпяваха съзнанието му. Слънцето отгоре беше избледнял бял диск, който ставаше по-ярък и потъмняваше в зависимост от слоя мъгла. Дишаше бавно и равномерно, за да не позволи влагата и студът да проникнат в дробовете му. Трепереше в дрехите си, които се бяха навлажнили от капчиците вода. Седеше на предния люк и чакаше от ушите му да изчезне воят на стърлингите и да го замени шумът от двигателя на кораба с подводни криле. Не му се наложи да чака дълго. Скоро долови стабилният грохот на хидроплана, който изглеждаше още по-силен от пукането в ауспусите му.

Този път всичко трябваше да бъде съвършено. Втори такъв случай нямаше да има. Радарният оператор на другия кораб навярно вече отчиташе, че сигналът на екрана му е престанал да се движи и е спрял на място. Докато уведомише командира си и вземеха решение, щеше да е прекалено късно за промяна в курса. По-високата скорост на хидроплана щеше да насочи носа му върху „Гримси“.

Пит провери за десети път наредените контейнери до себе си. Това сигурно беше най-мизерният арсенал на света, помисли си. Единият беше измъкнатият от Тиди четирилитров стъклен буркан от салона. Другите три бяха стари и ръждиви тенекии за газ, които Пит беше намерил в сандък на машинното отделение. Освен съдържанието им и платнените фитили, които стърчаха от капаците, четирите съда имаха малко общо помежду си.

Хидропланът вече беше близо — много близо. Пит се обърна към кабината и извика:

— Сега!

После запали фитила на стъкления буркан със запалката си и се стегна за внезапното ускорение, което се молеше да усети.

Сандекър натисна стартера. Двата стърлинг по 420 конски сили изкашляха един-два пъти и запалиха с рев. Той извъртя щурвала вдясно и даде пълна газ. „Гримси“ пое по водата като състезателен кон със стрела, забита в задника. Адмиралът мрачно държеше щурвала и почти очакваше да се сблъскат с носа на хидроплана. После изведнъж едно от ребрата на щурвала се отчупи и се блъсна в компаса и той се досети, че кабината я обстрелваха. Все още не виждаше нищо, но знаеше, че екипажът на хидроплана стреля на сляпо през мъглата, воден единствено от командите на радарния оператор.

Напрежението на Пит беше невъобразимо. Погледът му сновеше от стената мъгла пред носа към буркана в ръката му. Пламъкът на фитила вече се приближаваше опасно към гърлото, в което беше потопен, и бензина отдолу. Пет секунди, не повече, и трябваше да запрати буркана зад борда. Започна да брои. Пет отминаха. Шест, седем. Вдигна ръка. Осем. Тогава хидропланът изскочи от мъглата срещу тях и мина на не повече от три метра от перилото на „Гримси“. Пит метна буркана.

Следващата секунда остана запечатана в паметта на Пит до края на живота му. Ужасяващ образ на висок русокос човек, хванат за перилото, който в шок и недоумение гледаше смъртоносното нещо, хвърчащо през влажния въздух към него. После бурканът се разби в стената отзад и той изчезна сред експлозията на издигналия се ярък огън. Пит не видя повече нищо. Двата кораба се бяха разминали и хидропланът се бе загубил.

А и нямаше време да мисли. Бързо запали фитила на една от тенекиите, когато Сандекър зави на сто и осемдесет градуса по дирите на хидроплана. И той се беше забавил. Пулсиращият жълто-червен блясък се виждаше добре през сивата мъгла. Адмиралът се насочи право нагам. Сега стоеше съвсем изправен. Беше сигурно, че който и да бе стрелял към „Гримси“ преди тридесет секунди, сега не би стоял на пламтящата палуба с надеждата да надупчи старото корито. Нито

пък хидропланът можеше да блъсне каквото и да е, преди огънят да бъде изгасен.

— Удари ги пак — извика той на Пит през строшения прозорец на кабината. — Дай им на мръсниците да опитат от собственото си лекарство.

Пит не можа да отговори. Едва успя да хвърли горящата тенекия, преди Сандекър отново да завърти щурвала към носа на хидроплана за трета поредна атака. Още два пъти обърнаха в мъглата и още два пъти Пит запрати назъбените обгарящи тенекии, докато изчерпа арсенала си.

Тогава „Гримси“ бе застигнат от ударната вълна, която събори Пит на палубата и изкърти останалото стъкло от кабината на Сандекър. Хидропланът беше избухнал с вулканичен рев на огън и горящи отломки и веднага се бе превърнал целият в горящ пъкъл от край до край.

Ехото се върна от скалите на брега и отново отлетя към тях, когато Пит накрая успя да се изправи колебливо на крака и огледа невярващо хидроплана. Онова, което навремето е било великолепен кораб, сега гореше безнадеждно до самата ватерлиния. С клатушкане отиде до кабината — загубил временно равновесие от бученето в ушите и лекото сътресение — докато Сандекър забавяше „Гримси“ и го насочваше към пламтящите развалини.

— Виждаш ли някой оцелял? — попита Сандекър. От леко срязаната му буза струеше кръв.

Пит поклати глава.

— Получиха си го — заяви той равнодушно. — Дори някой от екипажа да успее да стигне жив до водата, ще е умрял от студ, преди да го намерим в тая бъркотия.

Тиди влезе в кабината, като придържаше с една ръка червеникаволилав белег на челото си и с изражение на пълно неведение.

— Какво... какво стана?

— Не бяха резервоарите за гориво — отвърна Сандекър. — В това поне съм сигурен.

— Съгласен съм — мрачно кимна Пит. — На борда трябва да е имало експлозивни, на които е попаднала последната ми саморъчна запалителна бомба.

— Доста неразумно от тяхна страна. — В гласа на Сандекър се чувстваше почти радост. — Неочакван ход каза ти и беше прав. На тъпите гадини никога не им е хрумвало, че заклещените мишки могат да се бият като тигри.

— Поне малко оправихме резултата. — На Пит би трябвало да му е криво, но съвестта не го безпокоеше. Отмъщение — той и Сандекър бяха действали в стремеж за самозащита и заради отмъщението. Бяха направили вноска, за да си върнат за смъртта на Хънуел и останалите, но до окончателното заплащане оставаше още много. Странно, мислеше си, колко лесно е да убиваш хора, които не познаваш. „Страхувам се, че грижата за живота ще ви коства скъпо“, му беше казал доктор Йонсон. „Умолявам ви, приятелю, не се колебайте, когато дойде моментът.“ Пит изпитваше мрачно задоволство. Моментът беше дошъл и той не се бе поколебал. Нямахше време дори да помисли за болката и смъртта, които беше причинил. Запита се дали това подсъзнателно приемане на убийството на напълно непознати не правеше войните по-приемливи за човешката раса.

Приглушеният глас на Тиди прекъсна мислите му.

— Те всички са мъртви. Всички са мъртви. — Започна да хълца с ръце, притиснати към лицето, и с треперещо тяло. — Вие ги убихте, хладнокръвно ги изгорихте.

— Много те моля, любезна госпожице — студено я спря Пит. — Отвори си очите! Добре се огледай наоколо. Тези дупки в дървенията не са направени от кълвачи. Ако трябва да цитирам, мога да се позова на всеки каубойски филм — те извадиха пистолет първи и ние нямахме избор, шерифе; залогът беше те или ние. Сбъркала си със сценария, мила. Добрите сме ние. Тяхното намерение беше да ни убият хладнокръвно.

Тя отново вдигна глава към слабото му решително лице, видя пълните с разбиране зелени очи и изведнъж се засрами.

— Нали ви казах и на двамата? Предупредих ви да ми запушите устата следващия път, когато ме хване истерията и започна да приказвам.

Пит посрещна погледа ѝ.

— С адмирала така или иначе сме те изтърпели досега. Докато ни сервираш редовно кафето, няма да се оплачем на началството.

Тя се надигна на пръсти и нежно целуна Пит с обляно от сълзи лице.

— Двете кафета вече са на път. — Изтри очи с пръсти.

— И си оплакни лицето — усмихна ѝ се той. — Гримът от очите ти вече се е запътил към брадичката.

Тя послушно се обърна и тръгна към салона. Пит погледна Сандекър и му смигна. Адмиралът му кимна в израз на мъжко съгласие и отново се вторачи в горящия кораб.

Кърмата на хидроплана вече беше във водата и целият бързо потъваше. Морето се затвори над планширите, глътна пламъците, парата се събра в облак и кораба вече го нямаше. След секунди само бълбукаща каша, неразличими останки и мръсна пяна бележеха единствено мястото на гроба. Сякаш корабът беше само мъгляв кошмар, изчезнал с края на нощта.

Пит напрегна воля и върна мислите си към реалността.

— Няма смисъл повече да се мотаем тук. Предлагам да се отправим обратно към Рейкявик колкото можем по-бързо през тази мъгла. Ще бъде по-добре за всички, ако сме по-далеч от този район, преди времето да се е прояснило.

Сандекър погледна часовника си. Беше един и четиридесет и пет. Цялата драма се беше разиграла само за петнадесет минути.

— Мисълта за горещия пунш ми изглежда все по-съблазнителна — призна си той. — Ти стой при ехолота. Когато дъното се издигне над тридесет метра, поне ще знаем, че се приближаваме към брега.

След три часа и на двадесет мили югозападно от Рейкявик заобиколиха края на полуострова на Кефлавик и излязоха от мъглата. Вечното на вид исландско слънце ги поздрави с искрящото си великолепие. Самолет на „Пан Американ“ излетя от международното летище на Кефлавик, извиси се над тях и направи широк кръг на изток към Лондон, като блестящата му алуминиева повърхност отразяваше яркото небесно светило. Пит го изгледа замечтано и му се прииска той да е в кабината и да гони облаците, вместо да стои на палубата на старото корито.

Сандекър прекъсна мислите му.

— Не мога дори да ти опиша колко съжалявам, че връщаме кораба на Рондхайм в такъв окаян вид. — Хитра дяволита усмивка пробяга по лицето му.

— Загрижеността ти е трогателна — насмешливо отвърна Пит.

— По дяволите, Рондхайм може да си го позволи. — Сандекър свали едната си ръка от щурвала и махна към разбитата кабина. — Малко маджун, малко боя, нови стъкла и всичко ще стане както преди.

— Рондхайм може и да се изсмее за щетите на „Гримси“, но няма да се затъркаля по пода от смях, когато разбере за съдбата на хидроплана и екипажа му.

Сандекър се обърна към Пит.

— Но как би могъл да свържеш Рондхайм с хидроплана?

— Връзката е корабът, върху който се намираме.

— Това не е достатъчно — припряно вметна Сандекър.

Пит седна на пейката до спасителните пояси и запали цигара.

— Рондхайм познава много добре правилата за котката и мишката. Планът му беше отличен, но пренебрегна възможността едно към хиляда, че ще задигнем неговото корабче. Ние се чудехме защо „Гримси“ е привързан на пристана на Фирие... Намирал се е там, за да ни проследи. Малко след като вдигнем котва и тръгнем из пристанището с луксозната яхта, екипажът му щеше да се появи на пристанището и да се отправи по петите ни с жалкия съд. Започнем ли да се държим подозрително в морето, не би имало начин да се отървем от тях. Яхтата навярно е в състояние да развие двадесет възела. А вече се убедихме, че „Гримси“ се справя и с четиридесет.

— Изражението по някои лица трябва да е било забавна гледка — усмихна се Сандекър.

— Без съмнение за известно време е имало паника — съгласи се Пит, — докато Рондхайм е успял да измисли друг вариант. Трябва да му се признае, умен мръсник е. И е бил по-подозрителен към действията ни, отколкото предполагахме. Все пак не е бил напълно сигурен какво сме намислили. Решаващият момент е дошъл, когато случайно попаднахме на този кораб. А след като шокът е отминал, погрешно е допуснал, че сме разбрали плановете му и нарочно го залъгаме. Но тогава вече е знаел накъде сме тръгнали.

— Към черния самолет — съгласи се Сандекър. — И е смятал да ни даде за храна на рибите, след като му покажем точното местоположение, нали?

Пит поклати глава.

— Не мисля, че от самото начало е смятал да ни ликвидира. Бяхме го заблудили с рибарските си принадлежности. Предполагал е, че ще се опитаме да открием останките от повърхността, а после ще се върнем за подводната работа.

— И какво го е накарало да промени мнението си?

— Сведенията от наблюдателя му на брега.

— А той откъде се е взел там?

— Пристигнал е от Рейкявик с кола. — Пит дръпна дълбоко от цигарата и задържа дима, преди да го издуха, после продължи: — Да ни следи от въздуха за него не е било проблем, но при спускането на исландската мъгла е можел да ни изгуби, затова просто е наредил на своя човек да отиде до полуострова на Кефлавик и да ни чака там. Ние не закъсняхме и наблюдателят ни е последвал по крайбрежния път, като е спрял, когато сме хвърлили котва. Всичко му се е струвало нормално през бинокъла, но — също като Рондхайм — и ние приехме много неща за сигурни, а пренебрегнахме нещо дребно.

— Не може да бъде — възрази Сандекър. — Взехме всички предпазни мерки. Който и да ни е наблюдавал, би имал нужда от най-мощния телескоп, за да познае, че Тиди се е предрешила в твоите дрехи.

— Така е. Но ако слънцето е осветило мехурите ми, когато са излизали на повърхността, всеки би могъл да ги забележи с какъвто и да е бинокъл.

— По дяволите! — изруга Сандекър. — Вярно е, че едва се забелязват отблизо, но отдалече при спокойно море и подходящ ъгъл на слънцето... — Поколеба се.

— Наблюдателят тогава се е свързал с Рондхайм — най-вероятно е имал радиотелефон в колата си — и му е казал, че сме започнали да се гмуркаме към останките. Рондхайм се е оказал в безизходица. Трябвало е да бъдем спрени, преди да открием нещо жизненоважно за играта му. Трябвало е да намери кораб, способен да развива скоростта на „Гримси“, та и по-голяма. Тогава се появява хидропланът.

— А жизненоважното нещо? — обади се Сандекър.

— Вече знаем, че не са били самолетът или екипажът му. От тях са били отнети всички разпознавателни знаци. Остава товарът.

— Моделите?

— Моделите — повтори Пит. — Те не са изработени само като хоби. Служат за определена цел.

— И как, по дяволите, смяташ да откриеш за какво са предназначени?

— Просто е — хитро се захили Пит. — Рондхайм ще ни каже. Ще ги оставим при момчетата от консулството в лодката със стръв, а после ще доплаваме до пристана „Фирие“ като че ли нищо не се е случвало. Рондхайм ще изгаря от нетърпение да разбере дали сме открили нещо. Разчитам, че ще направи прибързана стъпка. И тогава ние ще го сръчкаме, където боли най-много.

XII

Беше четири часът, когато се привързаха към пристана „Фирие“. Кеят беше пуст, началникът и пазачът очевидно ги нямаше наоколо. Но това не можеше да заблуди Пит и Сандекър. Те знаеха, че всяко тяхно движение се наблюдава, откакто „Гримси“ беше заобиколил пристанищния вълнолом.

Преди да напусне окаяното и нащърбено корабче заедно с Тиди и Сандекър, Пит остави една бележка при щурвала.

Съжалявам за бъркотията. Нападна ни ято червеношиести вредители. Впишете ремонта на наша сметка.

Подписа я *Адмирал Джеймс Сандекър*.

След двадесет минути се намираха в консулството. Младите служители, които бяха се справили толкова майсторски с ролята на професионални продавачи на стръв, ги бяха изпреварили с пет минути и вече бяха заключили двата модела в касата на консула. Сандекър им благодари от сърце и им обеща да замени леководолазната екипировка, която Пит бе принуден да пусне на дъното, с най-добрата, произвеждана в САЩ.

Пит набързо взе душ, преоблече се и пое с такси към летището в Кефлавик.

Наетото черно волво скоро напусна чистия от мъгла красив град и навлезе в тесен асфалтов пояс покрай крайбрежието. Вдясно се простираше Атлантикът и в момента водите му бяха сини като егейското обкръжение на гръцките острови. Вягърът духаше откъм морето и той усещаше мириса от малката флотилия риболовни лодки, които се прибираха към пристанището, надигани от неуморните вълни. Отляво се простираха зелени поля, в които ниви се редуваха с ливади с пасящи крави и прочутите дългогриви исландски понита.

Докато минаваше през красивата околност, Пит се замисли за викингите, тези мръсни и здраво пиещи биячи, които бяха опустошили всеки цивилизован бряг, на който им бе стъпил кракът. Романтиката, преувеличаването и разкрасяването обаче ги бяха съпътствали през вековете. Бяха пристигнали и в Исландия, бяха процъфтели, а след това изчезнали. Но традициите на древните скандинавци не бяха забравени в тази страна, където корави, загрубели от морето мъже излизаха всеки ден през бурите и в мъглата да прибират рибата, която хранеше нацията и нейната икономика.

Мислите на Пит скоро бяха върнати в реалността от гласа на шофьора на таксито, тъй като вече навлизаха в летището.

— При главната сграда ли искате да ви оставя, сър?

— Не, при хангарите за поддръжка.

Шофьорът се замисли за миг.

— Съжалявам, сър. Те се намират в самия край на аерогарата, където обикновените граждани нямат достъп. При пистите се допускат само служебни автомобили.

Нещо в акцента на шофьора заинтригува Пит. После се сети какво е. Чувстваше се безспорна среднозападна американска напевност.

— Да опитаме все пак, а?

Шофьорът сви рамене, изтегли колата до вратата към пистите и спря при знака на висок, слаб, сивокос човек в синя униформа, който излезе от строга бяла барака, каквато, изглежда, имаше при всички входни врати. Той приятелски допря пръсти до козирката на фуражката си. Пит свали прозореца и му показа служебната си карта от Военновъздушните сили.

— Майор Дърк Пит — представи се той официално. — Изпълнявам важна задача на американското правителство и ми трябва достъп до търговския хангар, където се държат самолетите с полети без разписание.

Пазачът го гледаше безучастно, докато Пит приказваше, после се усмихна глуповато и сви рамене.

Шофьорът излезе от колата.

— Той не разбира английски, господин майор. Позволете ми да превода.

Без да изчака потвърждение, шофьорът сложи ръка на рамото на пазача и внимателно го поведе обратно към вратата, като му говореше бързо на исландски и ръкомахаше оживено. Това беше първата възможност за Пит да го огледа добре.

Шофьорът беше среден на ръст, малко под метър и осемдесет, на двадесет и шест-седем години, с обичайната комбинация от сламена коса и светла кожа. Ако Пит го беше срещнал на улицата, би го приел за млад бизнесмен, завършил университета преди три години, който гори от желание да се прояви в банката на тъста си.

Накрая двамата мъже се засмяха и си стиснаха ръцете. После шофьорът се върна зад кормилото и смигна на Пит, а все още усмихнатият пазач им отвори вратата и им махна да влизат.

Пит забеляза:

— Изглежда, имате подход към хората от охраната.

— Необходимо е за работата. Шофьорът на такси не струва пет пари, ако не може да склони някой пазач или полицаи на затворена улица да го пусне да мине.

— Явно сте му хванали цаката.

— Старая се... Трябва ли ви определен хангар, сър? Има няколко — по един за всяка от големите компании.

— Търся общата поддръжка за транзитни самолети извън графика.

Слънцето се отрази от бялата циментова писта и принуди Пит да си сложи тъмните очила. Няколко огромни реактивни самолета бяха наредени един до друг и носеха отличителните знаци на TWA^[1], „Пан Американ“, SAS^[2], исландските авиолинии и BOAC^[3]. Екипи облечени в бяло механици се бяха пъхнали под кожусите на двигателите или пълзяха по крилата с маркучи за гориво. От другата страна на пистата, поне на три километра, Пит видя самолет на Военновъздушните сили на САЩ, който очевидно бе подложен на същата процедура.

— Пристигнахме — съобщи шофьорът на таксито. — Ако желаете, мога да поема функциите на ваш преводач.

— Няма да има нужда. Не изключвайте таксиметъра. Ще се върна скоро.

Пит излезе и мина през страничната врата на хангара — безлична огромна сграда, която заемаше площ от почти осем декара.

Пет малки частни самолета бяха пръснати вътре като група зрители в празна аудитория. Вниманието на Пит обаче бе привлечено от шестия. Беше стар тримоторен форд от модела, който обикновено наричаха „Тенекиената гъска“. Корпусът и трите мотора бяха покрити с ръждиво алуминиево фолио, разкъсано пред кабината, а другаде същото нескопосно с жици и скоби. За страничен наблюдател машината изглеждаше прекалено несигурна за какъвто и да е полет, та дори и просто да отдели колела от пистата. Но за старите пилоти беше съвсем друго. Смятаха я за изключително надеждна във въздуха. Пит поглади страничните ѝ плоскости, помисли си, че би се радвал да полети някой ден пробно с нея, после се запъти към канцелариите в дъното на хангара.

Отвори една врата, озова се в нещо като комбинация от помещение за лични вещи и стая за отдих и сбърчи нос от тежкия мирис на пот, цигарен дим и кафе. С изключение на мириса на кафе, въздухът подчертано напомняше за спарената атмосфера в училищен гимнастически салон. Остана неподвижен за миг и огледа петимата мъже, събрани около голяма керамична еспресо машина в европейски стил. Те се смееха добродушно на явно току-що разказана смешка. Всички носеха бели гащеризони, някои от които бяха безупречно чисти, а други с големи петна от машинно масло. Пит спокойно се отправи към групата и се усмихна.

— Извинете, господа, някой от вас говори ли английски?

Дългокосият рошав механик, най-близо до еспресо машината, вдигна глава и изломоти:

— Да, аз говоря американски, ако върши работа.

— Това е чудесно — засмя се Пит. — Търся човек с инициали SC. Сигурно е специалист по хидравликата.

Механикът го изгледа притеснено.

— Кой се интересува?

Пит се принуди да се усмихне дружелюбно и отново показва служебната си карта.

— Пит, майор Дърк Пит.

Механикът остана неподвижен цели пет секунди, без каквото и да е изражение освен леко разширените зеници. После безпомощно вдигна ръце и ги отпусна.

— Добре, пред вас съм, господин майор. Знаех си, че е прекалено хубаво, за да трае дълго. — Гласът звучеше като от недрата на щата Оклахома.

Сега беше ред на Пит да приеме ледено изражение.

— И какво беше прекалено хубавото?

— Страничните ми занимания — мрачно изръмжа той. — Работата по хидравлични системи за частни въздушни компании в свободното ми време. — Той отчаяно се загледа в чашата си. — И си знаех, че е срещу САЩ. Такива са правилата на Военновъздушните сили, но заплащането беше много добро. Сигурно сега ще трябва да се простя с нашивките си.

Пит го изгледа.

— Не са ми известни разпореждания във ВВС, които да забраняват на сержантите, а и на офицерите да припечелят нещо в извънработно време.

— Няма нищо общо с правилата на самите ВВС, господин майор. Такива са указанията за базата в Кефлавик, дадени от полковник Нейджъл, нашия командващ. Според него трябва да работим само за нашата ескадрила и в свободното си време, а не да помагаме на частниците. Мисля, че се опитва да се докара пред шефовете в Пентагона. Пък и вие самият нямаше да сте тук, ако не ги знаехте тия неща.

— Достатъчно — остро го спря Пит. Огледа останалите четирима, а после отново военновъздушния механик. Погледът му стана студен. — При разговор с по-старши трябва да стоите прав, сержант.

— Не е нужно да ви се подмазвам, майоре. Не сте с униформа...

Останалото трая само две секунди. Пит спокойно се наведе, сграбчи предните два крака на стола, просна механика по гръб и постави стъпалото си върху гърлото му с едно движение. Другите четирима застинаха изумени за няколко секунди.

После се съвзеха и заобиколиха заплашително Пит.

— Успокой си приятелчетата или ще ти счупя врата — заплаши го Пит, приятно усмихнат.

Механикът, който не можеше да говори заради притисналия гръкляна му ток, бясно размаха двете си ръце. Мъжете се спряха и

направиха крачка назад не толкова заради приглушените стонове на приятеля си, колкото заради ледената усмивка върху лицето на Пит.

— Така ви искам — подхвърли Пит. Обърна се, погледна безпомощния механик и повдигна крака си съвсем малко, колкото да му позволи да говори.

— Кажи си сега името, чина и серийния номер. Да ги чуя!

— Сам... Сам Кашман — задавено отвърна той. — Сержант. ВВС 19385628.

— Не беше толкова трудно, нали, Сам? — Пит се наведе и помогна на Кашман да се изправи.

— Извинявайте, сър. Помислих си, че след като така или иначе ще ме изправите пред полевия съд...

— Не си помислил каквото трябва — прекъсна го Пит. — Следващия път си мълчи. Призна вината си, без да е необходимо.

— Ще ме уволните ли?

— Първо, пет пари не давам за страничните ти занимания. А след като не съм на работа във военновъздушната база в Кефлавик, не ме интересуват и нарежданията — а те са съвсем тъпи — на вашия полковник Нейджъл. Ето защо няма за какво да се боиш от мен. От тебе искам само да ми отговориш на няколко прости въпроса. — Пит погледна Кашман в очите и му се усмихна топло. — Какво ще кажеш? Ще ми помогнеш ли?

На лицето на Кашман се изписа истинско благоговение.

— Господи, как бих искал да служа при човек като вас. — Протегна ръка. — Питайте ме, господин майор.

Пит се ръкува с Кашман.

— Първият въпрос — имаш ли навика да отбелязваш с инициалите си съоръженията, които ремонтираш?

— Да, това е нещо като търговската ми марка, така да се каже. Работя съвестно и се гордея с това. А има и практическа полза. Ако съм поправял хидравличното устройство на самолет, който после даде някакъв дефект, ще се знае, че повредата е другаде — не където съм работил. Така се пести време.

— Ремонтiral ли си предното колело на дванадесетместен английски реактив?

Кашман се замисли за миг.

— Да, преди около месец. Един от тези новите модели „Лорълай“ с двойна турбина — страхотна машина.

— В черно ли беше боядисан?

— Не забелязах боята му. Беше тъмно, след един и половина сутринта, когато ме повикаха. — Поклати глава. — Но не беше черен. Сигурен съм.

— Да си спомняш нещо особено или необикновено около този ремонт?

Кашман се изсмя.

— Единственото особено нещо бяха двамата чудаци, летците му. — Предложи на Пит чаша кафе. Пит поклати глава. — Майчице, как бързаха тия типове. Стояха на главата ми и припираха. Ядосаха ме много. Изглежда, бяха кацнали някъде много рязко и бяха скъсали уплътнение в антишоковия цилиндър. Имаха голям късмет, че успях да им намеря резервно в хангарите на ВОАС.

— Погледна ли в самия самолет?

— Господи, не. Пазеха вратите, като че ли вътре возеха самия президент.

— Имаш ли някаква представа откъде идваха и накъде отиваха?

— Ни най-малко, бяха от най-мълчаливите типове. Не говореха за нищо друго, освен за ремонта. Трябва да са поели за местен курс обаче. Не отидоха да презаредят. С „Лорълай“ човек не може да стигне особено далеч — особено от Исландия — без пълни резервоари.

— Летецът би трябвало да е подписал ведомостта за ремонта.

— Не. Отказа. Закъснявал и щял да го оправи следващия път. Плати ми обаче. Два пъти повече от тарифата. — Кашман замълча. Опитваше се да проумее какво иска човекът пред него, но лицето на Пит беше недостъпно като каменна статуя. — Какво стои зад тия въпроси, господин майор? Ще ми разкриете ли тайната си?

— Няма тайна — бавно пророни Пит. — Един „Лорълай“ катастрофира преди няколко дни и по нищо, освен по част от предното колело не можеше да се разбере чий е.

— Не са ли го докладвали като изчезнал?

— Нямаше да съм тук, ако беше така.

— Знаех си, че нещо не е наред при тия типове. Затова и сам попълних ведомостта за ремонта.

Пит се наведе и впи поглед в очите на Кашман.

— Каква е ползата от тази ведомост, след като не би могъл да разпознаеш самолета?

По устните на Кашман заигра хитра усмивка.

— Може и да съм селско момче, но не съм съвсем вчерашен. — Изправи се и кимна към една странична врата. — Господин майор, сега ще ви зарадвам.

Отведе Пит в малка опушена канцелария, в която имаше само потрошено бюро с множество следи от изгасени цигари, два стола в същото състояние и огромен метален шкаф за папки. Кашман отиде право до шкафа, издърпа едно чекмедже, порови вътре, намери каквото търсеше и подаде на Пит папка със следи от мазни пръсти.

— Не ви заблуждавах, господин майор, като ви казах, че вън беше прекалено тъмно да видя каквито и да е опознавателни знаци върху самолета. Но доколкото мога да преценя, машината никога не беше боядисвана или пръскана с пистолет. Алуминиевият кожух блестеше като в деня, когато е излязъл от фабриката.

Пит отвори папката и проучи ведомостта. Почеркът на Кашман беше доста нечетлив, но нямаше съмнение в бележката при раздела *ОПОЗНАВАТЕЛНИ ЗНАЦИ НА САМОЛЕТА: „Лорълай“ номер VIII-V1608.*

— Как го намери? — попита Пит.

— Благодарение на един английски инспектор във фабриката „Лорълай“ — отвърна Кашман, като приседна на края на бюрото. — След като смених уплътнението на предното колело, взех фенерче, за да проверя основните колела да няма и там някаква повреда, и при дясната коса подпора видях поставена зелена табела. Пишеше, че колелата на самолета са прегледани и одобрени от Кларънс Девъншир от компанията „Лорълай“. На табелата беше отбелязан и серийният номер на самолета.

Пит хвърли папката на бюрото.

— Сержант Кашман! — рязко каза той.

Стреснат от строгия тон, Кашман застана мирно:

— Господин майор.

— Ескадронът ви!

— Осемдесет и седми въздушен транспортен ескадрон, господин майор.

— Достатъчно. — Студеното изражение на Пит бавно даде път на широка усмивка и той потупа Кашман по рамото. — Беше абсолютно прав, Сам. Наистина ме зарадва.

— Бих искал да кажа същото и за себе си — въздъхна Кашман явно облекчен, — но на два пъти в последните десет минути ми изкарвате акъла. Защо ви трябва номерът на ескадрона ми?

— За да знам къде да изпратя кашон „Джак Даниълс“. Сигурно обичаш доброто уиски.

По лицето на Кашман премина почуда.

— Боже мой, знаете ли, господин майор, вие сте съвсем различен!

— Опитвам се. — Пит вече си мислеше как да обясни присъствието на скъпото уиски в служебната си сметка. Майната му на Сандекър, помисли си, табелата си струваше обясненията. Радостта го накара да си спомни нещо. Бръкна в джоба си.

— Между другото, виждал ли си някога това? — Подаде на Кашман отвертката, която беше намерил в черния „Лорълай“.

— Я виж ти. Ако щете вярвайте, господин майор, но това тук е моята отвертка. Поръчах си я по каталог от специален магазин за инструменти в Чикаго. На острова няма друга такава. Къде я намерихте?

— При останките от самолета.

— Значи там е отишла — ядоса се той. — Тези мръсни гадини са я откраднали. Трябваше да се досетя, че са забъркани в нещо нелегално. Само ми кажете кога ще им е делото, и няма да има пощастлив човек от мене, ако отида да свидетелствам срещу тях.

— Запази си времето за по-полезни забавления. За приятелите ти дело няма да има. Нищо няма да има.

— Загинали са при катастрофата. — Беше повече констатация, отколкото въпрос.

Пит кимна.

— Предполагам, че бих могъл да започна с това, че от престъпленията полза няма, но защо да си правя труда. Щом така са си постлали, няма какво да се говори повече.

— Като философ от теб ще стане голям специалист по хидравликата, Сам. — Пит отново му стисна ръката. — Довиждане и благодаря. Признателен съм ти за помощта.

— И на мене ми беше приятно, господин майор. Ето, подарявам ви отвертката за спомен. Вече си поръчах нова, така че няма да ми трябва.

— Благодаря още веднъж. — Пит върна отвертката в джоба си, обърна се и излезе от канцеларията.

Пит се отпусна в задната седалка на таксито, пъхна цигара в уста, но не я запали. Като успя да разбере серийния номер на мистериозния черен реактив чрез съвсем случаен ход, беше постигнал значителен напредък. Всъщност не беше очаквал да научи нищо. Гледаше през прозореца на таксито към прелитащите зелени поля, но не забелязваше нищо; чудеше се дали връзката между самолета и Рондхайм може да се докаже. В ума му все още се въртеше тази мисъл, когато смътно долови, че местата, през които минаваха, не бяха същите като на идване. Из ливадите не се виждаха крави и понита, множеството хълмове сега бяха заменени от неравна тундра. Извъртя се и погледна през другия прозорец — и морето не беше на същото място; намираше се отзад и постепенно изчезваше зад плавно катерещия се нагоре път. Наведе се към предната седалка.

— Имаш среща с дъщерята на местния фермер или си взел заобиколен маршрут, за да увеличиш показанията на таксиметъра?

Шофьорът натисна спирачката, забави ход и спря встрани от пътя.

— Малко дискретност, господин майор. Направих леко отклонение, за да можем да си поговорим...

Лицето на шофьора замръзна със съвсем сериозно основание. Пит бе наврял върха на отвертката повече от сантиметър в кухнята на ухото му.

— Дръж си ръцете на кормилото и върни таксито обратно по пътя към Рейкявик — тихо нареди той, — или ще завинтя дясното ти ухо към лявото.

Пит внимателно проследи лицето на шофьора в огледалото за обратно виждане и обърна особено внимание на сините очи, като знаеше, че по тях ще предугади всеки внезапен опит за съпротива. По момчешките черти не премина и сянка от някакво изражение, дори от

страх. А после бавно, много бавно лицето в огледалото започна да се усмихва, докато усмивката премина в истински смях.

— Майор Пит, вие сте много подозрителен човек.

— Ако са правили три покушения срещу живота ти в последните три дни, и ти щеше да станеш подозрителен.

Смехът спря рязко и гъстите вежди се склочиха.

— Три покушения? А аз знаех само за две...

Пит го прекъсна, като натисна отвертката още няколко милиметра в ухото му.

— Ти си щастливец, приятелю. Бих могъл да се опитам да те накарам да ми разкажеш няколко неща по избор за шефа си и за неговите цели, но руският разпит в стил КГБ определено не ми допада. Какво ще кажеш, ако вместо към Рейкявик обърнеш към военновъздушната база в Кефлавик, където ще намериш някои от другарчетата си и ще можеш да порешаваш кръстословици с агенти от националното разузнаване? Тези момчета ще ти харесат — много ги бива да превръщат неразговорливите приятели в сърце на компанията.

— Биха могли да възникнат неудобства.

— Това си е твой проблем.

Усмивката отново се върна в огледалото.

— Не съвсем, господин майор. Наистина би си струвало човек да види изражението ви, когато разберете, че сте завели агент от националното разузнаване за разпит.

Пит не отслаби натиска върху отвертката.

— Това е много второкласно. Бих очаквал по-добра история дори от първокурсник в гимназията, когото са хванали да пуши хашиш в тоалетната.

— И адмирал Сандекър ме предупреди, че с вас човек трудно може да влезе в разговор.

Вратата се беше отворила и Пит посегна да я затвори.

— Кога си говорил с адмирала?

— В кабинета му в Националната подводна и морска агенция; по-точно, десет минути след като капитан Коски съобщи по радиото, че вие и доктор Хънуел сте се приземили благополучно на борда на „Катауаба“.

Вратата остана отворена. Отговорът на шофьора съвпаднаше с онова, което Пит знаеше — Националната разузнавателна агенция не

се беше свързвала със Сандекър от пристигането му в Исландия насам. Пит се озърна около колата. Нямаше признаци за живот, за засада от възможни съучастници. Започна да се отпуска, но се стегна и стисна отвертката така силно, че пръстите го заболяха.

— Добре, имаш думата — спокойно обяви Пит. — Но настоятелно ти препоръчвам да направиш изложението си без каквито и да било движения.

— Няма страшно, майоре. Просто се успокойте и свалете шапката ми.

— Да ти сваля шапката? — повтори безизразно Пит. Поколеба се за миг, после бавно махна шапката на шофьора със свободната си лява ръка.

— Отвътре е, прикрепен към ръба на горната част. — Гласът на шофьора беше тих, но властен. — Двадесет и пет калибров колт. Вземете го и махнете проклетата отвертка от ухото ми.

Все така с едната си ръка Пит вдигна подгъва, потри с палец двата малки пълнителя, за да се увери, че пистолетът е зареден, после затвори отвора и вдигна ударника.

— Това е добре. Сега излез спокойно от колата и си дръж ръцете така, че да мога да ги виждам. — Отпусна отвертката и я извади от ухото на шофьора.

Шофьорът излезе бавно и отиде към предницата на колата, където се опря на калника. Повдигна дясната си ръка и разтри ухото си намръщен.

— Умен похват, майоре. Не е описан в никоя от книгите, които познавам.

— Трябва да четеш повече — отбеляза Пит. — Забиването на шиш за лед през тъпанчето в мозъка на неподозиращата жертва е стар трик, използван от платените убийци в гангстерските войни много преди и ти, и аз да сме били родени.

— Трудно ще ми е да забравя толкова болезнен урок.

Пит се измъкна, отвори предната врата на колата докрай, застана зад нея като зад щит и продължи да държи пистолета насочен към сърцето на шофьора.

— Казваш, че си говорил с адмирал Сандекър във Вашингтон. Опиши ми го. Ръст, коса, жестове, подредба на кабинета — всичко.

На шофьора не му трябваше повече. Говори няколко минути и завърши, като изреди някои от любимите жаргонни изрази на адмирала.

— Паметта ти е много добра — почти буквална.

— Имам фотографска памет, майоре. Със същия успех бихте могли да чуете описанието ми на адмирал Сандекър и прочетено от досие. Да вземем например един ваш словесен портрет. Майор Дърк Ерик Пит. Роден преди точно тридесет и две години, четири месеца и дванадесет дни в болницата Хоуг, Нюпорт бийч, Калифорния. Името на майката е Барбара, на бащата Джордж Пит, щатски сенатор. — Шофьорът продължи да гъгне, като че ли повтаряше заучен наизуст текст, както си и беше. — Няма нужда да описвам трите ви редици лентички за бойни постижения, които никога не носите, нито сериозната ви репутация като покорител на женски сърца. Но ако искате, мога да опиша подробно, час по час, действията ви, откакто напуснахте Вашингтон.

Пит махна с пистолета.

— И това стига. Поразен съм, разбира се, господин... ъъ...

— Лили. Джеръм П. Лили четвърти. Аз съм връзката ви.

— Джеръм П. — Пит направи опит, но не можа да сдържи смеха си от удивление. — Сигурно се шегуваш.

Лили махна безпомощно с ръка.

— Смейте се, ако искате, майоре, но фамилията Лили е сред почитаните имена в Сейнт Луис вече почти сто години.

Пит се замисли. После се сети.

— Бира „Лили“. Разбира се, това е. Бира „Лили“. Какъв беше надписът ѝ? Приготвена за масата на познавача.

— Доказателство, че си струва да рекламираш своя продукт — кимна Лили. — Да смятам ли, че вие сте още един от доволните ни клиенти?

— Не, аз предпочитам „Будвайзер“.

— Сега виждам, че с вас трудно може да се оправи човек — изстена Лили.

— Не е така. — Пит освободи ударника на малкия колт и го подхвърли на Лили. — На твоє разположение съм. Не е възможно да си един от лошите и да ми представиш такава история.

Лили улови пистолета.

— Доверието ви е оправдано, майоре. Казах ви истината.

— Доста си далече от пивоварната или това е друга история?

— Твърде е досадна и ще отнеме много време. Може би някой друг път. Ще ви разкажа биографията си на чаша от напитката на татко. — Той внимателно залепи отново пистолета към вътрешността на фуражката си, като че ли го правеше всеки ден. — А сега, споменахте ми за трето покушение срещу живота ви.

— Предложи ми толкова подробно описание на моя живот, час по час, откакто напуснах Вашингтон, така че ти ще ми кажеш.

— Никой не е съвършен, майоре. Загубих ви за два часа днес.

Пит изчисли наум времето си.

— Къде беше около обед?

— На южната част на острова.

— И какво правеше там?

Лили се извърна и огледа голото поле без какъвто и да е израз на лицето си.

— Точно в дванадесет и десет забивах ножа си в гърлото на един човек.

— Значи сте били двама, които сте държали под око „Гримси“.

— „Гримси“? О, разбира се, името на старата ви черупка. Да, попаднах на другия човек съвсем случайно. След като вие, адмиралът и госпожица Ройъл поехте на югоизток, ми хрумна, че може да хвърлите котва около мястото, където заедно с доктор Хънуел катастрофирахте. Прекосих полуострова, но стигнах там прекалено късно — гемията ви се оказа по-бърза, отколкото си мислех — вие бяхте започнали да рисувате, а адмирал Сандекър се забавляваше като турист. Самата картина на спокойните ви занимания ме заблуди напълно.

— Но не и конкурента ви. Той е имал по-силен бинокъл.

Лили поклати глава.

— Не, телескоп. С увеличение сто седемдесет и пет пъти, качен на триножник.

— Тогава отблясъкът, който видях от корабчето, е бил от рефлектора му.

— Ако слънцето го е огряло под определен ъгъл, отражението би могло да го издаде.

Пит замълча за миг и запали цигара. Запалката щракна необичайно силно сред пустото обкръжение. Погледна отново Лили.

— И ти си го убил с нож?

— Да, за съжаление, но нямах друг избор. — Лили се наведе над капака на волвото и прокара длан по челото си, явно измъчван от угризения. — Той... не му знам името, тъй като нямаше никакъв документ за самоличност, се беше привел над телескопа и говореше по портативното си радио, когато аз заобиколих една скала и буквално се блъснах в него. Вниманието и на двамата ни беше приковано в корабчето ви. Той не очакваше мен и аз не очаквах него. За свое нещастие, той започна първи и без да се замисли. Извади сгъваем нож от ръкава си — доста старомоден похват — и скочи към мен. — Лили безпомощно сви рамене. — Горкият се опита да ме наръга, вместо да замахне косо — сигурен признак за любител. Би трябвало да го пленя за разпит, но се разпалих и обърнах собствения му нож срещу него.

— Колко жалко, че не си го засякъл пет минути по-рано — подхвърли Пит.

— Защо?

— Вече е бил съобщил координатите ни на приятелите си, които пристигнаха, за да ни довършат.

Лили озадачено погледна Пит.

— И защо? Само за да откраднат няколко рисунки и кофа с риба?

— Нещо много по-важно. Реактивен самолет.

— Знам. Загадъчният ви черен реактив. Беше ми хрумнало, че е възможно да го потърсите, когато видях накъде се отправете, но в доклада ви не се споменаваеше точно...

Пит го прекъсна с измамно приятелски глас.

— Знам със сигурност, че адмирал Сандекър не е имал контакти с вашите хора или с агенцията ви, откакто напусна Вашингтон. Той и аз сме единствените, които знаем какво имаше в доклада... — Пит замълча, защото изведнъж се сети. — Освен...

— Освен секретаря от консулството, който го написа на машина — усмихнат завърши Лили. — И ви поздравявам, коментарът ви беше добър. — Лили не си направи труда да обясни как секретарят от консулството му е предал доклада, а и Пит реши, че не е нужно да го пита. — Кажете ми, майоре, как е възможно да се измъкне потънал самолет само със скицник и въдица?

— Жертвата ти е знаела отговора. Видяла е мехурчетата ми по повърхността през телескопа си.

Лили присви очи.

— Имали сте леководолазен костюм — заяви той безизразно. — И как? Наблюдавах ви, докато потеглихте, и не забелязах нищо. Гледах и вас, и адмирала от брега и никой от двамата ви не се отдели от дока за повече от три минути. А след това, когато падна мъглата, престанах да ви виждам.

— Националната разузнавателна агенция няма монопол върху потайните, хитри ходове — заяви Пит, което накара Лили да се изчерви. — Да седнем в колата и ще ти разкажа за още един обикновен ден от живота на Дърк Пит.

И така, Пит се отпусна на задната седалка, качи крака на облегалката на предната и разказа на Лили за събитията, откакто „Гримси“ бе напуснал пристана на Фирие до завръщането му. Описа му всичко, което знаеше със сигурност, и онова, което само подозираше, освен една неясна и неканена мисъл в съзнанието си — нещо, свързано с Кирсти Фирие.

[1] TWA — Трансурлд еърлайнс. ↑

[2] SAS — Скандинавски авиолинии. ↑

[3] BOAC — Бритиш овърсийс еървейз корпорейшън. ↑

XIII

— Значи избрахте за ваш злодей Оскар Рондхайм? — измърмори Лили. — Досега не сте ме убедили с нито едно сериозно доказателство.

— Вярно, всички улики са косвени — съгласи се Пит. — Рондхайм обаче най-много ще спечели от всичко това. Значи има мотив. Убива, за да прибере подводната сонда, а после убива, за да прикрие следите си.

— Не е достатъчно.

Пит погледна Лили.

— Добре де, предложи ми нещо по-приемливо.

— Като агент с добро положение в службата трябва да призная, че се чувствам малко объркан.

— Ти си объркан. — Пит поклати глава с престолено съжаление. — Не бих казал, че за мен е голяма утеха да знам, че националната ни сигурност е поверена на тебе.

Лили слабо се усмихна.

— Вие сте причина за объркването, господин майор. Вие разкъсахте веригата.

— Каква верига? — попита Пит. — Или трябва да отгатвам?

Лили се поколеба за миг, преди да отговори. Накрая погледна Пит в очите.

— През последните осемнадесет месеца е изкована верига от странни обстоятелства звено по звено и страна по страна от най-южния край на Чили до северната граница на Гватемала. Тайно, чрез сложна система от прикрити маневри, големите минни компании на Южна Америка бавно прераснаха в огромен синдикат. На пръв поглед всичко е само обикновен бизнес, но стана ясно, че зад заключените и бронирани врати на съответните им служби политиката на всички техни операции е започнала да се диктува от един и същи неизвестен глас.

Пит тръсна глава.

— Това е невъзможно. Мога да изброя поне пет страни, където минните картели са национализирани. Това означава, че по никакъв начин те не могат да се обвържат с някаква задгранична частна компания.

— Въпреки всичко фактът е документиран. В мините, където е извършена национализация, управата се контролира от външна организация. Бразилските залежи на висококачествена желязна руда, бокситните мини в Доминиканската република, хондураските правителствени сребърни мини — всички те се ръководят от едно и също място отвън.

— Откъде са събрани тези данни?

— Имаме много източници — отговори Лили. — Някои от тях са в самите минни компании. За съжаление информаторите ни не достигат до най-високите ешелони.

Пит смачка цигарата в пепелника на вратата до себе си.

— Няма нищо загадъчно в това някой да се опитва да получи монополни права. Ако успее да ги постигне, добива по-голяма власт.

— Монополът е едната беда — продължи Лили. — Но сред имената на онези, които успяхме да разкрием, са дванадесет от най-богатите хора на Запада — и всички те са с огромни финансови възможности в експлоатацията на подземните богатства. Пипалата им достигат така далече, че упражняват реален контрол над двеста индустриални корпорации. — Лили замълча, загледан в Пит. — След като осъществят монопола си, те ще могат да завишат неимоверно цените на медта, алуминия, цинка и на още няколко руди с търговско значение. От това ще последва инфлация, която ще опустоши икономиката поне на тридесет нации. Съединените щати, разбира се, ще са едни от първите, които ще бъдат поставени на колене.

— Не е речено, че ще стане точно така — заяви Пит. — Ако това се случи, те и техните финансови империи също биха могли да бъдат всмукани.

Лили се усмихна и кимна.

— Точно тук е деликатният момент. Тези хора — Ф. Джеймс Кели от САЩ, сър Ерик Маркс от Великобритания, Роже Дюпоа от Франция, Ханс фон Хумел от Германия, Ибан Махани от Иран и останалите — всеки със състояние, възлизащо на десетцифрена сума, са лоялни към собствената си страна. Всеки от тях има възможност да

мами по отношение на данъците си, но никой не би тласнал доброволно правителството си към икономическа катастрофа.

— Тогава какво ще спечелят от всичко това?

— Не знаем.

— И каква е връзката им с Рондхайм?

— Няма такава, ако не се смятат отношенията му с Кирсти Фирие и интересите ѝ към морския рудодобив.

Последва дълго мълчание, след което Пит каза бавно:

— Тогава най-важният въпрос за мен е каква е твоята роля? Какво общо има превземането на латиноамериканските минни синдикати с Исландия? Националната разузнавателна агенция не те е изпратила тук само за да се преструваш на шофьор на такси и да изучиш местната шосейна мрежа. Докато събратята ти се крият зад саксиите, за да следят Кели, Маркс, Дюпоа и останалите, твоята задача е да държиш под око друг член от семейството на богатите момчета. Да спомена ли името му, или предпочиташ да го напиша и да ти го изпратя с препоръчано писмо?

Лили замислено помълча и смотолев:

— Вие просто опипвате почвата.

— Така ли? — Пит беше започнал да се приближава към същината. — Добре, нека се насочим за малко към по-заплетените и странични неща. Адмирал Сандекър твърди, че е направил справки във всички пристанища от Буенос Айрес до Гус бей и е открил, че дванадесет от тях са отбелязали пристигането и заминаването на исландски риболовен траулер, чието описание съвпада с „Лакс“. Почточно е да се каже, че справките са били вече направени. Някой друг е свършил тази работа и това е била Националната разузнавателна агенция.

— Нищо необичайно — безизразно заяви Лили. — Понякога за нас достъпът до архивите е по-лесен, отколкото за национална агенция, която се занимава с морския живот.

— Да, макар че вече сте разполагали с данните, преди Сандекър да ги поиска.

Лили не предложи коментар. А и не трябваше. Мрачното му изражение беше достатъчно основание за Пит да продължи.

— Една вечер преди няколко месеца се срещнах случайно с офицер-свързочник в един бар. Времето течеше бавно и никой от нас

нямаше настроение за по-голяма компания или за момичета, така че просто си седяхме двамата с чашите, докато затвориха заведението. Той току-що бе приключил дежурството си в радиокомуникационната станция в Смайтфорд на Хъдсън бей, Канада — комплекс от двеста радиомачти, разположени във формата на огромна чиния на площ от четири хиляди декара. Не ме питай за името и чина му, за да можете да го приберете и да го обвините в издаване на военна тайна. Така или иначе съм ги забравил.

Пит се поколеба за миг, преди да вдигне краката си по-удобно, после продължи:

— Той се гордееше със станцията, особено след като сам бе участвал в конструирането ѝ. Похвали се, че електронното устройство можело да засича всяко радиоизлъчване на север от Ню Йорк, Лондон и Москва. След като привършили с монтирането на апаратурата, любезно им наредили да продължат службата си другаде. Това са само негови предположения, разбира се, но беше убеден, че в момента станцията се използва от Националната разузнавателна агенция, която се е специализирала в подслушване за нуждите на Националната отбрана и Централното разузнавателно управление. Доста интересна хипотеза, като се има предвид, че Смайтфорд е обявен като база за контрол на спътниците.

Лили се приведе:

— И накъде точно биете с всичко това?

— Към двама господата на име Матаджич и О'Райли. И двамата покойници.

— Мислите, че аз съм ги познавал? — любопитства Лили.

— Само по име. Не виждам особени основания да ти обяснявам кои бяха те. Ти вече знаеш. Вашите хора в Смайтфорд са засекали съобщението на Матаджич до Сандекър за откриването на отдавна изчезналия „Лакс“. Името е говорело малко на разузнавателните ви специалисти навремето, но електронните им системи несъмнено са ги накарали да настръхнат, когато са регистрирали последното съобщение на летеца, преди черният реактив да взриви самолета и да го запрати в морето. Тук вече краските са се сгъстили. Адмирал Сандекър е постъпил предпазливо и е предложил на бреговата охрана фалшивата версия за изчезнало оборудване, като е поискал въздушен оглед в района, където самолетът на Националната подводна и морска агенция

е изчезнал. Не било открито нищо... или поне нищо не е докладвано. Бреговата охрана се заела с работата, но не и Националната разузнавателна агенция — те държали „Лакс“ и мистериозния му екипаж под око от самото начало. Всеки път, когато корабът влизал в радиовръзка с базата си в Исландия, компютрите в Смайтфорд регистрирали точното му разположение. Вече и експертите в щаба ви във Вашингтон започнали да подозират връзка между изгубената подводна сонда и заграбването на рудодобива в Южна Америка, така че се върнали назад и проследили цялото движение на кораба дотогава по атлантическото крайбрежие. А когато Сандекър поискал справка за същото, те дискретно почакали няколко дни, а после просто му предали предварително изготвеното копие.

— Очаквате ли наистина да призная каквото и да е от тези неща?

— Пет пари не давам какво ще признаеш или не — уморено махна с ръка Пит. — Просто ти посочвам някои неща от живота. Ако човек ги съедини, ще се получи името на онзи, когото сте поставили под наблюдение в Исландия.

— А защо мислите, че не е жена? — опита Лили.

— Защото и вие сте стигнали до същото заключение като мен — Кирсти Фирие може да държи под контрол компанията „Фирие“, но Оскар Рондхайм държи под контрол Кирсти Фирие.

— И така се върнахме към Рондхайм.

— А изоставяли ли сме някога темата за него?

— Умни, умни дедукции, майор Пит — измърмори Лили.

— Имаш ли желание да попълниш някои празноти в тях?

— Не, докато не получа специално нареждане, не мога да разкрия подробностите за операцията ни пред външен човек. — В гласа на Лили се усещаха следи от официален тон. — Мога, разбира се, да призная верността на заключенията ви. Бяхте съвсем прав във всичко. Да, Националната разузнавателна агенция прихвана съобщението на Матаджич. Да, проследихме „Лакс“. Да, мислим, че по някакъв начин Рондхайм е свързан с минния синдикат. Извън това обаче подробностите, които бих могъл да ви съобщя официално, са съвсем малко.

— След като станавме толкова добри приятели — усмихна се Пит, — защо не ме наричаш Дърк?

Лили се показва благосклонен.

— Както искаш. Само не ми казвай Джеръм — аз съм Джери. — Протегна ръка. — Добре, приятел. Не ме карай да съжалявам, че съм ти съобщил поверителни данни.

Пит стисна ръката му.

— Дръж се за мен и ще постигнеш всичко.

— Тъкмо от това се боя. — Лили въздъхна и огледа голата околност, като че ли претегляше обратата в събитията. Накрая се върна в действителността и погледна часовника си. — По-добре да се връщаме в Рейкявик. Не си виновен ти, но ме чака напрегната нощ.

— Какъв е дневният ти ред?

— Първо, трябва да се свържа с началството колкото мога по-бързо и да съобщя серийния номер на черния реактив. Ако ни потръгне, ще разполагаме с името на собственика до сутринта. Заради тебе и заради всички неприятности, на които си се подложил, надявам се оттук да излезе важна улика. Второ, ще поразпитам и ще се опитам да разбера къде са държали оня хидроплан. Някой все ще знае нещо. Не е възможно такъв кораб да остане напълно в тайна на толкова малък остров. И трето, двата умалени модела на южноамериканските правителствени сгради. Мисля, че си дал нов обрат на събитията, когато си ги измъкнал от океанските дълбини. Би трябвало да имат някакво практическо приложение. Може да са изключително важни за оня, който ги е изработил, може и да не са. За всеки случай най-добре ще е да помоля Вашингтон да ни изпрати експерт по миниатюрните модели и той да проучи внимателно всеки техен квадратен сантиметър.

— Ефикасно, усърдно и професионално. Давай все така. Лека-полека може и да ми направиш впечатление.

— Ще направя каквото мога — с насмешка каза Лили.

— Ще ти е нужна ли помощ? — попита Пит. — Тази вечер съм свободен.

Усмивката на Лили накара Пит да почувства известна неловкост.

— Ти вече си направил плановете си, Дърк. Бих искал да можехме да си разменим местата, но дългът ме зове.

— Боя се да те попитам какво се върти в злобното ти мозъче — сухо отбеляза Пит.

— Ти отиваш на сбирка, щастливецо. Сбирка, където ще се чете поезия.

— Сигурно се шегуваш.

— Не, сериозно говоря. Поканен си специално от самия Оскар Рондхайм. Макар да подозирам, че идеята е на госпожица Фирие.

Веждите на Пит се склочиха над проницателните му зелени очи.

— Откъде ти е известно това? Как би могъл да го знаеш? Не съм получавал никаква покана, преди да ме вземеш от консулството.

— Това е служебна тайна. Понякога успяваме да направим по един сполучлив фокус.

— Добре, ще ти поставя плюс и ще ти закача червена точка на отчета за деня. — Беше започнало да става хладно и Пит вдигна прозореца си. — Четене на поезия — с отвращение изгъгна той. — Боже, повече от това не може да се иска.

XIV

Исландците често спорят дали голямата сграда, разпростряла се на върха на най-високия хълм над Рейкявик, е по-елегантна дори от президентското представително жилище в Бесастадир. Спорът би могъл да продължи, докато двете постройки се превърнат в прах, главно защото липсва истинска база за сравнение. Резиденцията на президента е образец за класическа простота, докато модерното здание на Оскар Рондхайм изглежда като създадено от необузданото въображение на Франк Лойд Райт^[1].

Цялата улица пред украсените решетки на вратите беше запълнена от лимузини, изработени в най-скъпите автозаводи във всяка страна: „Ролс-Ройс“, „Линкълн“, „Мерцедес-Бенц“, „Кадилак“. Дори един руски ЗИС беше спрял временно на алеята и от него слизаха официално облечените пътници.

Отвъд антрето осемдесет-деветдесет гости се движеха между главния салон и терасата, като разговаряха на най-различни езици. Слънцето, което ту се появяваше, ту се скриваше зад случаен облак, хвърляше ярка светлина през прозорците, макар че вече минаваше девет часът. В отдалечения край на големия салон Кирсти Фирие и Оскар Рондхайм приемаха колоната от представящи се гости под огромен герб с изображение на червен албатрос и поздравяваха всеки поотделно.

Кирсти беше заслепяващо красива в бялата си копринена рокля със златен кант, с елегантно прибрана в гръцки стил руса коса. Рондхайм, висок и подобен на ястреб, се извисяваше до нея, като тънките му устни се разтваряха в усмивка само когато учтивостта го изискваше. Тъкмо поздравяваше руските си гости и ги насочваше към дългата маса, отрупана с редици блюда с черен хайвер и съомга и украсена с огромна сребърна купа с пуми, когато зениците му се разшириха малко и изкуствената му усмивка замръзна. Кирсти също изведнъж се стегна, когато разговорът на гостите замря в неловко мълчание.

Пит връхлетя в залата с цялото самочувствие на идола на събирането, чиито помпозни прояви бяха нещо редовно. В горния край на стълбите се спря, хвана дръжката на лорнета си, който беше окачен на врата му с тънка златна верижка, сложи стъкълцето пред дясното си око и проучи изумената публика, която безочливо отвърна на погледа му.

Всъщност никой не би могъл да ги укори, дори от гледна точка на етикета. Облеклото на Пит представляваше кръстоска между придворен костюм от времето на Луи XI и бог знае какво. Имаше червено набрано жабо върху яката и на маншетите си, а украсените със сърма жълти бричове изтъняваха и се спускаха в червени велурени ботуши. Около кръста си носеше широк кафяв копринен пояс, чиито пискюли стигаха чак до коленете му. Ако Пит беше търсил смайващ възприятията ефект, целта му бе постигната блестящо. След като извлече максимума от появата си, той изискано се спусна по стъпалата и се отправи към Кирсти и Рондхайм.

— Добър вечер, госпожице Фирие... господин Рондхайм. Много мило от ваша страна, че ме поканихте. Поетичните вечери са несъмнено любимото ми развлечение. Всичката китайска дантела не би ме спряла да присъствам на която и да било от тях.

Тя изумено се вторачи в Пит и устните ѝ се разтвориха. Прегракнало отвърна:

— Оскар и аз се радваме, че успяхте да дойдете.

— Да, добре е, че ви виждаме отново, майоре... — Думите заседнаха в гърлото на Рондхайм, той не се сещаше какво да добави и сграбчи отпуснатата длан на Пит.

Кирсти сякаш усети, че ще се получи конфузна ситуация, и бързо вметна:

— Не сте с униформата си тази вечер.

Пит небрежно подхвърли лорнета си на верижката.

— И слава богу. Униформите са толкова еднообразни, не намирате ли? Реших, че ще е по-весело да дойда цивилен, така че никой да не ме познае. — Изсмя се шумно на левашката си шега, с което накара всички наоколо да се обърнат към тях.

За огромно удоволствие на Пит Рондхайм с явно усилие на волята се усмихна любезно.

— Очаквахме и адмирал Сандекър, както и госпожица Ройъл.

— Госпожица Ройъл ще се появи всеки момент — отвърна Пит, като огледа залата през лорнета си. — За съжаление адмиралът не се чувства добре. Реши да си легне по-рано. Горкият, не мога да го виня след това, което се случи днес следобед.

— Надявам се да не е нещо сериозно. — В гласа на Рондхайм пролича липса на всякаква загриженост за здравето на Сандекър, не по-малко очевидна от внезапния му интерес към причините за неразположението на адмирала.

— За щастие не. Отърва се само с няколко ранички и одрасквания.

— Нещастен случай ли? — попита Кирсти.

— Ужасно, просто ужасно — драматично наблегна Пит. — След като бяхте така любезна да ни заемете корабчето си, ние се отправихме към южното крайбрежие на острова и аз започнах да скицирам отделни особености на пейзажа, докато адмиралът ловеше риба. Към един часа се оказахме потопени в изключително гъста мъгла. Тъкмо се канехме да поемем обратно към Рейкявик, когато някъде в мъглата отекна ужасна експлозия. Взривът строши всички стъкла на кабината около щурвала, които порязаха тук-там главата на адмирала.

— Експлозия? — Гласът на Рондхайм беше глух и дрезгав. — Имате ли някаква представа на какво се е дължала?

— Не, за съжаление — отвърна Пит. — Нищо не се виждаше. Огледахме се, разбира се, но при видимост до шест метра не открихме нищо.

Лицето на Рондхайм остана безизразно.

— Колко странно. Сигурен ли сте, че не сте видели нищо, майоре?

— Абсолютно — отсече Пит. — Навярно разсъждавате не много по-различно от адмирал Сандекър. Някой кораб вероятно е попаднал на забравена бомба от Втората световна война или пък е избухнал пожар, който е обхванал резервоарите му. Уведомихме местната брегова служба. Но и на тях не им остава нищо друго, освен да изчакат доклад за изчезнал плавателен съд. Общо взето, ужасно преживяване... — Пит се спря, когато видя, че Тиди идва към тях. — А, Тиди, ето те и теб.

Рондхайм отново пусна усмивката си.

— Госпожице Ройъл. — Поклони се и ѝ целуна ръка. — Майор Пит тъкмо ни разказваше за кошмарното ви преживяване днес следобед.

Какъв мръсник, помисли си Пит. Не изчака и секунда, преди да се опита да изкопчи нещо и от нея. Тиди изглеждаше привлекателна и жизнерадостна в синята си рокля, със свободно спускащата се по гърба ѝ светлокестенява коса. Пит небрежно обви ръка около кръста ѝ, после незабелязано за останалите я спусна и я ощипа. Усмихна се, когато погледна големите ѝ кафяви очи — очи, от които лъхаше мъдрост и познание.

— За съжаление пропуснах повечето. — Тя се пресегна зад гърба си, дискретно хвана ръката на Пит и завъртя малкия му пръст, после все така дискретно махна ръката му от кръста си. — Взривът ме запрати върху бюфета в салона. — Докосна малкия оток на челото си, където лилавият белег беше умело прикрит с грим. — Останах си там през следващия час и половина. А горкият Дърк се беше разтреперил и повръща през целия обратен път към Рейкявик.

На Пит му се прииска да я целуне. Тиди беше преценила обстановката, без да ѝ мигне окото, и се бе справила с нея като роден победител.

— Мисля, че е време да се видим с гостите — реши той, хвана я за ръката и я поведе към купата с пунш.

Пит ѝ подаде пълна чаша и двамата сложиха в чинийките си от ордьоврите. Като се сдържаше с мъка да не се прозее, заедно с Тиди обходиха една след друга групите. Обичаен посетител по приеми Пит обикновено с лекота установяваше контакти, но този път срещаше неочаквани затруднения. Над това събиране тегнеше някаква странна атмосфера. Не можеше да определи в какво точно се изразява тя, но имаше нещо определено необичайно. Нормалните групи си бяха същите — досадниците, пияниците, снобите и потупващите гърба ти. Всеки от говорещите английски, с които установяваха контакт, се държеше учтиво. Нямаше никакви антиамерикански настроения, а това често ставаше любима тема при събирания на хора от различни националности. На пръв поглед всичко изглеждаше като обикновен, незаангажиран прием. Тогава той изведнъж разбра. Наведе си и пошепна в ухото на Тиди:

— Нямах ли чувството, че сме *persona non grata*^[2]?

Тиди го погледна учудено.

— Не, всички изглеждат съвсем добронамерени.

— Наистина са дружелюбни и учтиви, но като че ли го правят насила.

— Как би могъл да си сигурен?

— Мога да позная топлите и искрени усмивки, когато ги видя. Тук те отсъстват. Сякаш ни развеждат в кафез. Даваш храна на животните, говориш им, но не ги докосваш.

— Приказваш глупости. Пък и не можеш да ги обвиняваш, че се чувстват неловко, когато разговарят с човек, облечен като теб.

— Точно тук е номерът. Чудакът винаги, без изключение, става център на внимание. И ако не бях убеден в това, не бих твърдял, че се държат като на погребение.

Тя вдигна глава и изгледа Пит лукаво:

— Ти си просто нервен, защото не си сред своите хора.

Той отвърна на усмивката ѝ:

— Би ли ми обяснила по-ясно?

— Виждаш ли ония двамата там? — Тя кимна с глава вдясно. — Застанали са до рояла.

Пит с безразличие плъзна бавно поглед в посоката, за която тя говореше. Дребен, пълничък и подвижен човечец с плешива глава ръкомахаше оживено и говореше припряно с бързи залпове на някаква рунтава и гъста бяла брада, намираща се на не повече от тридесет сантиметра от носа му. Брадата принадлежеше на слаб и изискан на вид човек, чиято сребриста коса се спускаше доста под яката и му придаваше вид на харвардски професор. Пит върна погледа си към Тиди и сви рамене.

— Е, и?

— Не ги ли позна?

— А трябва ли?

— Явно не четеш рубриците за обществения живот в „Ню Йорк таймс“.

— Аз се интересувам само от „Плейбой“.

Тя му хвърли поглед, типичен за жените, отвлечени от мъжете.

— Тъжно е, че синът на американски сенатор не познава двама от най-богатите мъже на света.

Пит слушаше Тиди само наполовина. Схвана думите ѝ след няколко секунди. Но щом те бавно отекнаха в съзнанието му, той се обърна и нахално огледа двамата, които все още бяха погълнати от разговора си. После улови Тиди за китката така здраво, че тя се намръщи.

— Имената им?

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Плешивият дебеланко е Ханс фон Хумел. А онзи с изискания вид е Ф. Джеймс Кели.

— Вероятно грешиш.

— Може би... не, сигурна съм. Веднъж видях Кели на бала при встъпването на президента в длъжност.

— Поогледай залата! Познаваш ли някой друг?

Тиди бързо изпълни молбата му, като огледа главния салон за познато лице. Очите ѝ се спряха неведнъж, а три пъти.

— Онзи възрастният със смешните очила, който е седнал на канапето. Това е сър Ерик Маркс. А привлекателната брюнетка до него е Дороти Хауърд, английската актриса...

— Остави я нея. Кажи ми за мъжете.

— Единственият друг, когото ми се струва, че съм виждала, влезе току-що и сега говори с Кирсти Фирие. Почти сигурна съм, че е Джек Бойл, австралийският магнат във въгледобива.

— Откъде си станала такава специалистка по милионерите?

Тиди кокетно сви рамене.

— Това е любимо занимание на много неомъжени момичета. Никога не си сигурна дали няма да попаднеш на някого от тях, така че се подготвяш за случая, макар и само във въображението си.

— Е, веднъж мечтите ти да се сбъднат.

— Не те разбирам.

— Нито пък аз, освен че това започва да прилича на сбирка на клана.

Пит издърпа Тиди на терасата и бавно я отведе към един ъгъл, по-далече от навалищата. Наблюдаваше малката група гости, скупчили се около скъпата двойна врата, видя, че го поглеждат, а после се извърщат не от смущение, а като учени, които наблюдават някакъв експеримент и след това обсъждат възможния резултат от него. Започна да изпитва неприятното чувство, че идването им в бърлогата

на Рондхайм е грешка. Тъкмо се чудеше как да измисли извинение и да си тръгнат, когато Кирсти Фирие ги забеляза и се отпрати към тях.

— Бихте ли дошли да седнете в кабинета? Вече ще започваме.

— Кой ще чете? — попита Тиди.

Лицето на Кирсти светна.

— Оскар, разбира се.

— О, боже — прошепна на себе си Пит.

Като агне, поведено на заколение, той тръгна след Кирсти към кабинета, а Тиди ги следваше.

Когато влязоха и откриха място сред подредените в дъга фотьойли около издигнатия подиум, помещението беше почти препълнено. Не беше кой знае какво, но Пит реши, че са сполучили, като се настаниха на последния ред, близо до изхода, защото биха могли да се измъкнат незабелязано при удобен случай. Надеждите му обаче угаснаха — един прислужник затвори и залости вратите.

Няколко минути по-късно прислужникът завъртя реостата и намали светлината от лампите; кабинетът потъна в мрак. Тогава Кирсти се качи на подиума и бе осветена от два меки розови лъча, които я оградиха с ореол сякаш бе гръцка богиня, чиято скулптура стои спокойно на пиедестала си в Лувъра. Пит я разсъблече наум, като си помисли какво ли впечатление би направила така. Стрелна с поглед Тиди. Прехласнатото ѝ изражение го накара да се запита дали е възможно и тя да си представя същото. Потърси дланта ѝ, намери я и силно стисна пръстите ѝ. Тиди бе така омаяна от видението, изправено на подиума, че дори не забеляза допира на Пит.

Кирсти Фирие стоеше неподвижно, поглъщаше погледите на невидимата публика зад прожекторите и се усмихваше със самочувствието, което е присъщо само на истински убедената в красотата си жена.

Наклони глава към смълчаната зала и заговори:

— Дами и господа, уважаеми гости. Тази вечер домакинят ни, господин Оскар Рондхайм, ще предложи на вашето внимание последните си творби. Тях ще прочете на родния ни исландски език. След това, тъй като повечето от вас говорят английски, ще продължи с

подбрани откъси от прекрасния съвременен ирландски поет Шон Магий.

Пит се наведе и пошепна на Тиди:

— Трябваше да се подкрепя с поне още десет чаши от оня пунш.

Не виждаше лицето на Тиди. И не му беше нужно — почувства как лакътят ѝ се заби в ребрата му. Когато отново се обърна към подиума, Кирсти беше изчезнала и мястото ѝ бе заел Рондхайм.

В следващия час и половина човек би могъл да си помисли, че Пит е преминал през мъките на прокълнатите. Не беше така обаче. Пет минути след като Рондхайм започна исландската си сага с напевен глас, Пит вече спеше дълбоко, доволен, че никой в тъмното помещение не би могъл да забележи липсата на усет към поезията у него.

Веднага щом бе погълнат от първата вълна на съня, Пит за стотен път се озова на брега с доктор Хънуел в ръцете си. Отново и отново безпомощно гледаше как Хънуел отправя празен поглед към очите му, как се опитва да говори и отчаяно се мъчи да бъде разбран. После, накрая, едва промълвява трите думи, които, изглежда, не означават нищо, по уморените му черти, белязани от възрастта, преминава облак и умира. Странното в съня не беше появата му за кой ли път вече, а по-скоро фактът, че никога съставките не бяха напълно еднакви. Всеки път, когато Хънуел умираше, имаше нещо различно. В един от вариантите децата бяха на брега, както бе станало в действителност. В следващите ги нямаше, не се виждаха никъде. Веднъж черният реактив кръжеше отгоре и им отправяше неочакван поздрав с размахване на крила. В една от редакциите се появяваше дори Сандекър, надвесваше се над Пит и Хънуел и тъжно поклащаше глава. Времето, изгледът на крайбрежието, цветът на морето — всичко приемаше различен облик от фантазия във фантазия. Само един малък детайл оставаше неизменно същият — последните думи на Хънуел.

Ръкоплясканията на публиката събудиха Пит. Без да гледа в нещо определено, той глуповато се опитваше да събере мислите си. Бяха запалили лампите и няколко минути примигваше в опит да свикне със светлината. Рондхайм още беше на подиума и самодоволно приемаше

всеобщото признание. После вдигна ръце и подкани хората да замълчат.

— Както повечето от вас знаят, любимото ми забавление е да запаметявам стихове. Без да искам да се хваля, трябва да призная, че съм успял да постигна много в това отношение. Сега бих желал да поставя репутацията си на изпитание и да поканя всекиго от вас сред публиката да започне с първия стих на което и да е стихотворение, дошло му наум. Ако не успея да довърша строфата, която следва, или цялото стихотворение, така че да ви задоволя, лично ще подаря петдесет хиляди долара за любимата ви благотворителна кауза. — Изчака предизвиканата възбуда да отmine. — Да започваме. Кой ще подложи на проверка паметта ми първи?

Сър Ерик Маркс се изправи.

— „Ако добър приятел или майка...“ Опитай с това като начало, Оскар.

Рондхайм кимна.

*— ... предпазват те от мъки безполезни,
не бой се и не слушай техните съвети,
а удави се или пък сложи врата си на възето!*

— Замълча за ефект. — „Сто и двадесет“ от Самюъл Джонсън.
Маркс кимна одобрително.

— Съвършено вярно.

Ф. Джеймс Кели стана след него.

— Довърши това, ако можеш, и посочи автора. „Насън видях в среднощен мрак...“

Рондхайм почти не се забави.

*— ... от радост мъртва призрак драг,
но той изтля пред дневний зрак,
като рани сърцето пак.^[3]*

— Заглавието е „Сън“, а авторът Едгар Алан По.

— Поздравявам те, Оскар. — Кели явно беше възхитен. — Заслужаваш най-високата оценка.

Рондхайм огледа помещението и по изваяното му лице бавно се появи усмивка, когато една позната фигура се надигна от последния ред.

— Искате да опитате щастието си ли, майор Пит?

Пит погледна Рондхайм сериозно.

— Мога да ви предложа само три думи.

— Приемам предизвикателството — уверено се съгласи Рондхайм. — Моля ви, кажете ги.

— „Спасил те Бог“ — бавно изрецитира Пит, почти като че ли се съмняваше в съществуването на други стихове.

Рондхайм се засмя.

— Елементарно, майоре. Имахте добрината да ми позволите да рецитирам любимите си стихове. — Всички в залата усетиха неприязънта в тона на Рондхайм.

*— Спасил те Бог, моряко стар,
зъл дух беда ли носи?
Защо си блед?
— Със моя лък
убих аз албатроса.
Отдясно слънцето изгря,
изплува то — и ето —
посред мъгла отново пак потъна то в морето.*

— Тук изведнъж Рондхайм спря и погледна любопитно Пит. — Няма особена нужда да продължавам. За всички присъстващи е ясно, че поискахте да кажа „Сказание за стария моряк“ от Самюъл Тейлър Колридж.

Дишането на Пит стана малко по-леко. Светлината в края на тунела изведнъж стана по-ярка. Научи нещо, което не знаеше преди. Не всичко беше ясно, но нещата изглеждаха по-добре. Сега беше доволен, че се е съгласил да участва в играта. Хазартната постъпка му бе дала неочаквани отговори. Кошмарът със смъртта на Хънуел вече никога нямаше да го безпокои.

Устните му се опънаха в доволна усмивка.

— Благодаря, господин Рондхайм. Добре владеете великолепната си памет.

Нещо в тона на Пит не допадна на Рондхайм.

— Удоволствието е единствено мое, майоре.

Но не му хареса усмивката на Пит; никак не му хареса.

[1] Франк Лойд Райт (1869 — 1959), виден американски архитект. — Бел.пр. ↑

[2] *Persona non grata* (лат.) — израз от дипломатическия речник, означаващ нежелана личност. — Бел.пр. ↑

[3] Превод Георги Михайлов. — Бел.пр. ↑

XV

Пит се намъчи през следващия половин час, докато Рондхайм продължи да запленява публиката с огромния си репертоар от запаметени стихове. Накрая програмата свърши. Вратите се отвориха и хората от пренаселения кабинет се прехвърлиха в салона, жените бяха придружени до терасата, за да побъбрят и да пийнат от сладникавия алкохолен коктейл, разносян от прислугата, а мъжете се отправиха към ловната зала, за да пушат пури и да опитат от стогодишното бренди „Рош“.

Пурите бяха предложени в залата върху поднос от чисто сребро и на всеки беше дадено право да си избере от тях освен на Пит. На него небрежно не му обърнаха внимание. След ритуала със запалването, когато всеки подържа пурата си над свещ и я затопли до желаната температура, прислужниците разносоха брендите „Рош“ — гъста, жълто-кафява течност в екзотични тумбести чаши за коняк. Пит отново беше пренебрегнат.

Освен себе си и Оскар Рондхайм Пит преброи още тридесет и двама души, събрани около лумтящите в огромното огнище пламъци в края на ловната зала. Интересна беше реакцията към присъствието на Пит, която личеше по повечето лица. Никой дори не го забелязваше. За миг изпита чувството, че е безтелесен призрак, току-що преминал през стената, който чака да започне спиритическият сеанс, за да се появи. Или така му се струваше. Би могъл да си представи всякакви странни сцени, но в момента едно беше сигурно — в гърба му бе опряно тъпото и кръгло дуло на пистолет.

Не си направи труда да провери в чия ръка се намираще. Нямаше особено значение. Рондхайм разсея всички съмнения.

— Кирсти! — Рондхайм гледаше зад Пит. — Подранила си. Не те очаквах още двадесет минути.

Фон Хумел извади носна кърпа, попи челото си и попита:

— Момичето, с което той дойде, подготвено ли е?

— Госпожица Ройъл е настанена доста удобно — отвърна Кирсти, като погледът ѝ премина през Пит. Нещо в тона ѝ му внуши известно съмнение.

Рондхайм се приближи и взе пистолета от ръката ѝ, като че беше загрижен родител.

— Пистолетите и красотата са лоша комбинация — смъмри я той. — Трябва да оставиш мъж да охранява майора.

— О, на мен ми беше приятно — заяви тя гърлено. — От доста време не бях държала оръжие.

— Не виждам причина да отлагаме повече — намеси се Джек Бойл. — Времето ни е пресметнато до секунда. Трябва да действваме веднага.

— Има време — отсече Рондхайм.

Един руснак, нисък и набит човек с оредяваща коса и кафяви очи, който накуцваше, стана и се обърна към Рондхайм:

— Струва ми се, че ни дължите обяснение, господин Рондхайм. Защо се отнасяте с този човек — кимна към Пит — като с престъпник? Вие казахте на мен и на останалите господа тук, че той е журналист, и не би било разумно да разговаряме прекалено свободно с него. Все пак това е четвъртият или петият път тази вечер, когато го наричате майор.

Рондхайм огледа човека пред себе си, после остави чашата си и натисна един от бутоните на телефона. Не вдигна слушалката, нито каза нещо, само взе обратно чашата и я допи.

— Преди да отговоря на въпроса ви, другарю Тамарезтов, ви предлагам да погледнете зад себе си.

Руснакът, наречен Тамарезтов, се обърна. Всички останали също погледнаха назад. Не и Пит, не му се налагаше. Той гледаше напред, към огледалото, в което се виждаха няколко сурови на вид безизразни мъже в черни гащеризони, появили се изведнъж в другия край на стаята с готови за стрелба автоматични пушки AR-17.

Едър седемдесетгодишен мъж със закръглени рамене и пронизващи хлътнали сини очи на сбръчканото му лице хвана ръката на Ф. Джеймс Кели:

— Ти ме покани при вас тази вечер, Джеймс. Мисля, че много добре знаеш за какво става дума.

— Да, така е. — Когато Кели го каза, в очите му ясно пролича болка. Той бързо погледна на другаде.

Бавно, много бавно, почти незабелязано, Кели, Рондхайм, Фон Хумел, Маркс и осмина други бяха преминали от едната страна на камината, като оставиха Пит и останалите гости срещу пламъците в пълно неведение. Пит забеляза притеснено, че всички пушки бяха насочени към неговата група.

— Чакам, Джеймс — със заповеден глас подкани възрастният синеок човек.

Кели се поколеба и погледна с тъга към Фон Хумел и Маркс. Очакваше реакцията им. Те накрая му кимнаха, с което показаха съгласието си.

— Някой от вас чувал ли е за компанията „Хърмит“?

Тишината в стаята стана тягостна. Никой не се обади, никой не отговори. Пит хладно пресмяташе възможностите си да избяга. Накрая се предаде, тъй като оцени шанса си за успех като по-малък от едно към петдесет.

— Компанията „Хърмит“ — продължи Кели — е международна по обхват, но няма да я откриете на никоя борса, защото администрацията ѝ е изградена върху принципи, свършено различни от тези, които познавате. Не разполагам с време да опиша с подробности дейността ѝ, така че ще се огранича само с уверението, че главната цел на „Хърмит“ е да постави под контрол и да завземе Южна и Централна Америка.

— Това е невъзможно — извика висок мъж с гарвановочерна коса и отчетлив френски акцент. — Абсолютно немислимо.

— Част от добрия бизнес е да се постига дори невъзможното — махна с ръка Кели.

— Това, което предлагате, е не бизнес, а лудост на политическите сили.

Кели поклати глава.

— Може и да е лудост, но не е игра на политическите сили със самолюбиви и нехуманни мотиви. — Огледа лицата от другата страна на камината. Те всички бяха свършено изумени.

— Аз съм Ф. Джеймс Кели — тихо заяви той. — През живота си съм събрал авоари за повече от два милиарда долара.

Никой не се усъмни в думите му. Когато „Уолстрийт джърнъл“ привеждаше списъка на стоте най-богати хора в света, името на Кели винаги стоеше на първо място.

— Да си богат означава и да поемаш огромна отговорност. Препитанието на повече от двеста хиляди души зависи от мен. Ако утре претърпя финансов крах, това ще предизвика рецесия от единия до другия край на Съединените щати, да не говорим за дъщерните компании, от които до голяма степен зависи местната икономика в много други страни. И все пак, както ще потвърдят и господата около мен, богатството не осигурява безсмъртие. Днес малцина от богатите хора се споменават в учебниците по история.

Кели имаше почти болен вид, когато спря. Никой в стаята не направи друго, освен да си поеме дъх, преди той да продължи.

— Преди две години започнах да си мисля какво ще оставя след себе си, когато си отида. Една финансова империя, желана от паразитните бизнес партньори и роднините, които само броят дните до погребението ми, за да я заграбят. Повярвайте ми, господа, това е много неприятна перспектива. Така че се замислих за начин, по който да разпределя авоарите си, за да спечели цялото човечество. Но как? Андрю Карнеги построи библиотеки, Джон Д. Рокфелер основа фондации за наука и образование. Какво би допринесло най-много за народите по света, независимо от цвета на кожата им — бял, черен, жълт, червен или кафяв? От която и националност да са те. Ако се бях вслушал в човешките си чувства, най-лесно би било решението да подпомогна кръстоносния поход срещу рака, да подпомогна Червения кръст, Армията на спасението, някои от хилядите медицински центрове или университети в страната ми. Но достатъчно ли ще е това? Звучи някак прекалено лесно. И взех друго решение, чийто резултат би повлиял трайно на милиони хора в течение на стотици години.

— Значи сте решили да използвате средствата си, за да се превърнете в самопровъзгласен месия на обеднелите латиноамерикански нации? — обади се Пит.

Кели му се усмихна снизходително.

— Не, допускате голяма грешка, майор... ммм...

— Пит — подсказа Рондхайм. — Майор Дърк Пит.

Кели замислено изгледа Пит.

— Да не би случайно да сте роднина на сенатора Джордж Пит?

— Аз съм блудният му син — призна Пит.

Кели за миг остана неподвижен като восъчна статуя. Обърна се към Рондхайм, но там видя само каменно лице.

— Баща ви ми е добър приятел — съобщи той сковано.

— *Беше* — хладно го поправи Пит.

Кели се помъчи да запази спокойствие. Явно съвестта го гризеше силно. Пресуши брeндитo си, замисли се за миг и продължи:

— Никога не съм смятал да играя ролята на Бог. Какъвто и път да изберах, той трябваше да е определен от по-точен и по-малко емоционален източник, отколкото човешкия ум.

— Компютри! — Думата се изтръгна от устните на възрастния приятел на Кели. — Компанията „Хърмит“ беше проект, който ти програмира с компютрите на нашия информационен отдел преди почти две години. Добре си спомням, Джеймс. За три месеца затвори целия комплекс. Даде на всички платена отпуска — щедрост, каквато рядко си проявявал преди или след това. Твърдеше, че вземаш под наем оборудването заради правителствен или свръхсекретен военен проект.

— Дори тогава се безпокоях, че би могъл да се досетиш за намеренията ми, Сам. — За първи път Кели се обърна към възрастния господин по име. — Но единствено чрез системния анализ можех да разреша успешно проблема, който си бях поставил. Концепцията ми едва ли би могла да се нарече революционна. Всяко правителство разчита на своите интелектуални постижения. Космическите системи, разработени за ракетните и космическите ни проекти, намират приложение във всичко — от изготвянето на прогнози за ръста на престъпността до усъвършенстване на хирургичните процедури. Да се програмира компютърът така, че да избере страна с географско разположение, подходящо за развитие на контролиран утопичен климат, както и методите да се постигне тази цел, не е толкова сложно, както бихте си помислили.

— Това е просто научна фантастика.

— В наши дни ние всички си имаме работа с научната фантастика, не е ли така? — отвърна Кели. — Помислете си, господа. От всички нации по света народите на Латинска Америка са най-уязвими за проникване отвън, главно защото не са били обект на чуждо нахлуване вече повече от сто години. Защитени са от стена, изградена от Съединените щати и наречена доктрината Мънроу.

— Американското правителство едва ли ще погледне благосклонно на грандиозната ви схема — обади се висок белокоос мъж с бели вежди и сериозен поглед.

— Когато агентите им успеят да проникнат в организацията „Хърмит“, ние вече ще сме доказали намеренията си със солидни постижения — възрази Кели. — Те няма да ни безпокоят. Всъщност смятам, че дискретно ще ни дадат свобода на действие и дори ще ни помогнат, доколкото това е възможно без международни усложнения.

— Изглежда, не смятате да го направите сам — предположи Пит.

— Не — кратко отвърна Кели. — След като се уверих, че програмата ми е добра и най-вероятно ще има успех, аз се свързах с Маркс, Фон Хумел, Бойл и останалите господа тук, които разполагат с необходимите финанси, за да се реализира планът ми. Те се съгласиха с мен. Парите ще се използват за благото на всички. Защо е нужно човек да умре и да не остави нищо зад гърба си, освен голяма банкова сметка или няколко корпорации, които скоро ще забравят кой ги е основал и им е помогнал да стъпят на крака? Тогава се срещнахме и основахме компанията „Хърмит“. Всички притежаваме еднакъв брой акции и право да вземем отношение към въпросите, обсъждани в съвета на директорите.

— Как можете да сте сигурен, че един или повече от съдружниците в престъпната ви дейност няма да прояви лакомия? — Пит се усмихна леко. — Възможно е те да заделят една-две страни за себе си.

— Компютърът направи избора добре — уверено отвърна Кели. — Никой не е под шестдесет и пет години. Какво ни е останало? Една, две, ако имаме късмет, може би десет години. Никой от нас няма деца и следователно наследници. Какво би ни донесло излишното сребролюбие? Отговорът е прост. Нищо.

Руснакът поклати глава изумено.

— Планът ви е абсурден. Дори моето правителство никога не би приело подобни драстични и безразсъдни действия.

— Никое правителство не би ги приело — търпеливо поясни Кели. — Но тъкмо тук е разликата. Вие разсъждавате единствено в политически контекст. В историята на човечеството няма нация или цивилизация, загинали по друг начин, освен чрез вътрешна революция или чуждестранно нашествие. Аз възнамерявам да напиша нова глава,

като постигна невъзможното, придържайки се стриктно към принципите на бизнеса.

— Не мога да си спомня убийствата да са преподавани като задължителен предмет в училищата по бизнес управление — спокойно забеляза Пит и си запали цигара.

— Това е неприятна, но необходима част от плана — отвърна Кели. — Би могло по-точно да се нарече методично политическо разчистване на сметките. — Обърна се към руснака. — Би трябвало да накарате агентите си от КГБ да прочетат „Измаилтяните“, другарю Тамарезтов. Там с големи подробности са описани методите, използвани от една персийска секта на фанатици, която е упражнявала терор в мохамеданския свят през 1090 година.

— И вие сте луди като тях — подхвърли французинът намръщен.

— Ако така мислите — бавно отвърна Кели, — сте много наивен.

Французинът изглеждаше замаян.

— Не разбирам. Как можете...

— Как можем съдружниците ми тук и аз да завземем цял континент? — довърши мисълта му Кели. — В основата си това е елементарно. Проблемът е чисто икономически. Започваме с една обедняла страна, завземаме контрола върху източниците на средства, дискретно елиминираме водачите ѝ, купуваме я...

— Ставаш лиричен, Джеймс — прекъсна го старецът. — Бъди по-ясен.

— В простотата има нещо гениално, Сам. Вземи например Боливия. Страна, в която хората почти умират от глад... В много случаи годишният доход на семейство е не повече от двадесет долара. Цялата ѝ икономика зависи от медните мини „Пероза“. Като овладееш мините, завземаш цялата страна.

— Според мен боливийската армия ще има собствено мнение по въпроса за такова подтикнато отвън превземане — подхвърли Пит и си наля пълна чаша с бренди.

— Точно така е, майор Пит. — Кели се усмихна, после делово добави: — Но на армиите трябва да се плаща. А всеки има цената си, особено генералите. Ако откажат да бъдат купени, въпросът се свежда просто до ликвидирането им. Или се прилага още един принцип на бизнеса. За да се изгради ефективна организация, баластът се отстранява и се подменя с трудолюбиви, съзнателни хора. — Замълча

за миг и поглади брадата си. — След като компанията „Хърмит“ поеме управлението, армията постепенно ще бъде разпусната. И защо не? Тя само черпи от запасите на икономиката. Въоръжените сили могат да се сравнят с губеща компания. Очевидното разрешение е да им се затворят вратите и да се отпишат като губещи.

— А забрави ли за хората, Джеймс? — попита Сам. — Наистина ли очакваш те да останат със скръстени ръце, докато ти преобръщаш страната им?

— Като всеки действащ концерн ние разполагаме с рекламен и пазарен отдел. По същия начин, както се въвежда нов продукт на пазара, ще дадем ход на изпитана рекламна кампания. На хората им е известно само онова, до което имат достъп в средствата за масова информация. Една от първите ни стъпки беше да закупим, под името на местен гражданин, разбира се, вестниците и радио- и телевизионните програми, които можахме.

— Предполагам, че във вашата утопична страна няма да има място за свободен печат? — обади се Пит.

— Свободният печат е една от формите на толерантността — отсече Кели. — Вижте какво става в Съединените щати. Печата се всичко, независимо колко е вулгарно, скандално, сензационно — прави се всичко, за да се продадат повече вестници, така че да може да се публикува повече платена реклама. Привидно нареченият свободен печат в Америка е лишил своята велика нация от всякакъв морал и не е оставил нищо, освен воняща купчина смет в съзнанието на хората.

— Американският печат наистина не е свършен — съгласи се Пит. — Но той поне прави опит да се добере до истината и да изобличи автократите като вас.

Пит бързо замълча, учуден от самия себе си. Да изнася речи не беше в стила му. Вече бе разбрал, че ако имаше дори най-смътна надежда за бягство, тя беше в продължаващия му маскарад като педераст.

— Господи, не смятах да се увличам.

Кели се намръщи объркан и отново погледна Рондхайм. На мълчаливия му въпрос беше отговорено с отвратено свиване на раменете.

Възрастният човек на име Сам прекъсна мълчанието.

— И след като купиш една страна, Джеймс, как смяташ да завземеш останалите? Дори ти и съдружниците ти, както ги наричаш, не разполагате с капитала да овладеете финансово цял континент наведнъж.

— Вярно е, Сам, че комбинацията от средствата ни може да стигне само донякъде. Но сме в състояние да превърнем Боливия например в организирано и продуктивно общество. Опитай се да си го представиш — в администрацията не цари корупция, въоръжените сили, с изключение на една показна част, са елиминирани, селското стопанство и промишлеността са насочени към осигуряване на подобър живот за народа, за потребителите. — Гласът на Кели започна да се извисява. — Тук отново е в сила бизнес принципът вложи всяка стотинка за растежа. Никакво лично облагодетелстване. И когато Боливия се установи като утопичния прототип, като еталона за всички народи на континента, тогава ще анексираме една по една и съседните ѝ страни.

— Бедните и гладните чакат с нетърпение да бъдат приети в рай — с неприязън заяви французинът. — Това ли е?

— Мисля, че преувеличавате — с безразличие отговори Кели, — но се доближавате до истината повече, отколкото предполагате. Да, бедните и гладните ще се хванат с нетърпение за всяка сламка, която им гарантира много по-висок жизнен стандарт.

— Теорията на доминото, продиктувана от благородни намерения — добави Пит.

Кели кимна.

— Благородни намерения, както казахте. И защо не? Процесите в западната цивилизация са доказателство за постоянно възраждане благодарение на благородните намерения. За нас, бизнесмените, които навярно сме оказали най-голямо и най-силно влияние в последните двеста години, сега се открива златната възможност да проверим дали ще станем свидетели на още едно блестящо прераждане, или цивилизацията, захвърлена в канавката, ще си остане там и ще загине завинаги. Трябва да призная, че в момента се намирам в известна безизходица. Разполагам с различни доктрини, които се омаловажават от най-добрите учени. Предпочитам да мисля, че организацията е по-добра от безредието. Предпочитам печалбата пред загубата, силните мерки пред деликатното убеждаване, за да постигна целта си. И съм

напълно уверен, че добрите правила на бизнеса са много по-ценни от политическите идеологии.

— В грандиозния ви план има един недостатък — отново се обади Пит, докато доливаше чашата си. — Една грешка, която лесно би могла да съсипе всичко.

Кели погледна Пит замислено.

— Вашият ум срещу последните постижения на компютърната наука? Хайде сега, майоре. Ние месеци наред сме програмирали всяка възможност, всяко отклонение. Вие просто си играете игрички.

— Така ли? — Пит изгълта брендито си, сякаш бе вода, и попита Кели: — Как ще обясните присъствието на Рондхайм и госпожица Фирие? Те трудно се вметват във възрастовите изисквания за компанията „Хърмит“. На Рондхайм му липсват двадесет години, а госпожица Фирие... е, тя дори не се доближава.

— Братът на госпожица Фирие, Кристиан, беше идеалист като мене, човек, който търсеше начин да измъкне хората от блатото на бедността и мизерията. Щедрите му прояви в Африка и другаде по света, където има следи от деловата му дейност, ни накараха да направим изключение. За разлика от повечето твърдоглави бизнесмени той използваше богатството си за всеобщото благо. Когато загина трагично, ние, директорският съвет на компанията „Хърмит“ — той кимна към хората около себе си, — гласувахме и избрахме госпожица Фирие на негово място.

— А Рондхайм?

— Щастлива случайност, за каквато се бяхме надявали, но на която не бяхме разчитали. Освен че огромният му риболовен флот беше съблазнителна предпоставка за развитие на рибната промишленост в Южна Америка, той има скрити таланти и полезни връзки, които наклониха везните в негова полза.

— Като водач на отдела ви за ликвидации? — мрачно процеди Пит. — Водач на личната ви секта от измаилтяни?

Хората около Кели се спогледаха, после обърнаха глави към Пит. Мълчаха, но в очите им личеше любопитство. Фон Хумел изтри чело за петдесети път, а сър Ерик Маркс потърка устни и кимна на Кели — движение, което не остана незабелязано от Пит. Като завъртя пояса около кръста си почти комично, Пит отиде до масата и си наля още една чаша от брендито „Рош“, последната му чаша за из път, защото

знаеше, че Кели изобщо няма намерение да го остави да напусне къщата през предната врата.

— Досетихте се, така ли? — с равен глас попита Кели.

— Едва ли — отвърна Пит. — След като са извършени три покушения срещу живота му, човек някак започва да познава тия работи.

— Хидропланът! — вбесено извика Рондхайм. — Знаеш ли какво се е случило с него?

Пит седна и отпи от брeндитo си. Ако трябваше да умре, поне щеше да има удовлетворението да се задържи на сцената до края.

— Ужасно немарливо от твоя страна, мили Оскар, или по-точно от страна на покойния капитан на този кораб. Трябваше да видиш погледа му, преди коктейла ми „Молотов“ да го удари.

— Гаден педераст! — с разтреперан от гняв глас изсъска Рондхайм. — Лъжлив дупедавец!

— От думите не боли, мили Оскар — безгрижно подхвърли Пит. — Мисли каквото искаш. Само едно нещо е сигурно. Благодарение на небрежността ти никога повече няма да видиш хидроплана си и екипажа му.

— Не виждате ли какво се опитва да направи той? — Рондхайм пристъпи към Пит. — Опитва се да ни настрои един срещу друг.

— Достатъчно! — Тонът на Кели беше студен, а очите му искряха властно. — Продължете, моля ви, майоре.

— Много сте любезен. — Пит довърши брeндитo и си сипа ново. По дяволите, помисли си, то може би щеше да притъпи болката, която го очакваше. — Горкият Оскар провали и втория си опит. Сега не е нужно да се впускам в печалните подробности, но съм сигурен, че сте наясно — двамата му слабоумни агенти дърдорят като жени на опашка в този момент пред хората от Националната разузнавателна агенция.

— По дяволите! — Кели се извъртя към Рондхайм. — Вярно ли е това?

— Моите хора никога не приказват. — Рондхайм изгледа мрачно Пит. — Известно им е какво ще стане с близките им, ако го направят. Освен това те не знаят нищо.

— Да се надяваме, че е така — въздъхна Кели. Приблужи и се надвеси над Пит със странно безизразен поглед, който смущаваше

много повече от всяка проява на враждебност. — Играта стигна достатъчно далеч, майоре.

— Много лошо. Тъкмо се канех да се захвана с интересната част.

— Не е нужно.

— Нито пък беше нужно да се убива доктор Хънуел — добави Пит. Гласът му беше неестествено спокоен. — Ужасна, ужасна грешка, тъжно недоразумение. И още по-лошото е, че добрият доктор беше основна фигура в компанията „Хърмит“.

XVI

Изминаха може би десет секунди на смущение, които Пит използва, за да проникнат думите му до съзнанието на останалите, докато той седеше невъзмутимо във фотьойла си с цигара в едната ръка и чаша в другата — олицетворение на отпуснатост и досада. Не беше така с Рондхайм и останалите членове на компанията „Хърмит“. По лицата им се четеше недоумение, като че ли току-що се бяха прибрали вкъщи и бяха заварили жена си с друг мъж в леглото. Очите на Кели се разшириха и дъхът му сякаш спря. После постепенно започна да се овладява — стана спокоен, тих като професионален бизнесмен, който не си отваря устата, докато не е намерил подходящите думи.

— В компютрите ви може и да е изгорял някой бушон — продължи Пит. — Адмирал Сандекър и аз знаехме какъв е доктор Хънуел от самото начало. — Пит лъжеше спокойно, защото знаеше, че няма как Кели или Рондхайм да докажат обратното. — Не би представлявало интерес за вас как и защо научихме.

— Грешите, майоре — нетърпеливо го прекъсна Кели, — би ни било особено любопитно.

Пит пое дълбоко дъх и нанесе удара.

— Всъщност първите данни получихме след спасяването на доктор Лен Матаджич...

— Не! Това е невъзможно — ахна Рондхайм.

Пит благодари наум на Сандекър за дивия му план да съживи духовете на Матаджич и О'Райли. Тази идея сега му дойде като поднесена на сребърен поднос и той не виждаше защо да не я използва, за да спечели още време.

— Вдигнете телефона и поискайте от международни разговори да ви свържат със стая 409 на вашингтонската болница „Уолтър Рийд“. Предлагам да настоявате за личен разговор — така ще ви свържат по-бързо.

— Не е нужно — спря го Кели. — Нямам основание да се съмнявам в думите ви.

— Както желаете — небрежно махна с ръка Пит, като се опитваше да не се захили и да изкара блъфа си до успешен край. — Бях започнал да казвам, че след спасяването си доктор Матаджич описа много подробно „Лакс“ и екипажа му. Нито за миг не са го заблудили промените в надстройката на кораба. Това, разбира се, ви е известно. Вашите хора са прихванали съобщението му до адмирал Сандекър.

— И после?

— Не виждате ли? Останалото е проста дедукция. Благодарение на описанието на Матаджич не беше особено трудно да открием местонахождението на кораба от времето, когато е изчезнал с Кристиян Фирие, до зазиждането му в айсберга, където се е намирала изследователската станция на Матаджич. — Пит се усмихна. — Въз основа на наблюдателността на доктор Матаджич — тенът по кожата на хората от екипажа не е говорил за риболов в северноатлантически води — адмирал Сандекър успя да заключи, че предишният курс на „Лакс“ е бил покрай бреговете на Южна Америка. И тогава започна да подозира доктор Хънуел. Доста умно от страна на адмирала, като си помисля за това сега.

— Продължавайте, продължавайте — подкани го Кели.

— Е, очевидно „Лакс“ е използвал подводната сонда за откриване на нови минерални залежи. Също така ясно е, че след смъртта на Фирие и на инженерите му доктор Хънуел, като съоткривател на сондата, е бил единственият, който е знаел как да си служи с нея.

— Вие сте изключително добре информиран — сухо забеляза Кели. — Но всичко това едва ли може да се приеме за доказателство.

Почвата под краката на Пит ставаше несигурна. Дотук бе съумял да заобиколи въпроса за участието на Националната разузнавателна служба в компанията „Хърмит“. Сега трябваше да подмами Кели да му съобщи нещо повече. И този път, развеселено си помисли, щеше да поднесе истината.

— Доказателство ли? Добре, ще приемете ли думите на един умиращ човек? Чути лично от мене. Човекът, за когото става дума, е самият доктор Хънуел.

— Не го вярвам.

— Последните му думи, когато умря в ръцете ми, бяха „Спасил те Бог“.

— За какво говориш? — изкрещя Рондхайм. — Какво се опитваш да направиш?

— Имах намерение да ти благодаря за това, Оскар — студено каза Пит. — Хънуел знаеше кой беше убиецът му — човекът, който се бе разпоредил за смъртта му. Опита се да каже цитат от „Сказание за стария моряк“. А всичко го има там, нали? Ти сам го цитира: „Защо си блед?“ — „Със моя лък убих аз албатроса.“ Твоят отличителен знак, Оскар, червеният албатрос. Това имаше предвид Хънуел. „Посред мъгла отново пак потъна то в морето.“ Ти си убил човека, който ти е помогнал да изследваш със сондата морското дъно. — Пит беше станал дързък; топлината на брентито приятно се разливаше по тялото му. — Не мога да се меря с теб по цитирането дословно, но ако паметта ми не ме лъже, старият моряк и неговият кораб с духове накрая срещнали един отшелник — хърмит — още една връзка с вас. Да, така беше в строфата. Хънуел преди смъртта си посочи вас, а ти, Оскар, се изправи и без да знаеш, призна вината си.

— Изпратихте стрелата си в правилната посока, майор Пит. — Кели разсеяно загледа дима от пурата си. — Но посочихте не когото трябва. Аз дадох нареждането за смъртта на доктор Хънуел. Оскар беше само изпълнител.

— И защо беше нужно това?

— Доктор Хънуел беше започнал да изпитва угризения за методите на работа на компанията „Хърмит“ — доста старомодно отношение всъщност, „не убивай“ и така нататък. Заплаши, че ще разкрие цялата ни организация, ако не закрием отдела си за убийства. Условие, което беше невъзможно да приемем, ако искахме накрая да успеем. Затова доктор Хънуел трябваше да бъде премахнат от фирмата.

— Още един принцип от бизнеса, разбира се.

Кели се усмихна.

— Точно така.

— А аз трябваше да бъда сметен под килима, защото бях свидетел — добави Пит, като че ли отговаряше на въпрос.

Кели просто кимна.

— Но какво стана с подводната сонда? — попита Пит. — След като Хънуел и Фирие — кокошките, които снасяха златните яйца — са мъртви, остана ли някой с достатъчно познания, че да построи подобър вариант на сондата?

Увереният поглед се върна в очите на Кели.

— Не остана никой — тихо отвърна той. — А и никой не е нужен. Но компютрите ни сега са програмирани с необходимата информация. След полагащия се анализ на данните ще разполагаме с действащ модел на сондата до деветдесет дни.

Пит замълча за миг, защото неочакваното разкритие го свари неподготвен. После бързо преодоля изненадата си от изявлението на Кели. Брендито започваше да го хваща, но умът му все още работеше плавно като генератор.

— Значи Хънуел вече не ви е бил нужен. Електронните ви устройства са открили тайната за производството на целтиний-279.

— Поздравявам ви, майор Пит. Вие сте много прозорлив човек. — Кели нервно погледна часовника си и кимна на Рондхайм. После се обърна към групата срещу камината: — Съжалявам, господа, но се боя, че е вече време. Партило приключи.

— Какво възнамеряваш да правиш с нас, Джеймс? — Горящият поглед на Сам се впи в очите на Кели и се наложи милиардерът да се извърне. — Ясно е, че сподели тайните си с нас, за да удовлетвориш любопитството ни. Но също така е ясно, че няма да ни оставиш да излезем оттук с тези тайни в главите си.

— Така е. — Кели огледа хората срещу камината. — На никой от вас не може да бъде позволено да разкаже онова, което е научил тук тази вечер.

— Но защо? — попита философски старият Сам. — Защо трябваше да ни разкриваш всичките си тайни операции и по този начин да подпишеш смъртните ни присъди?

Кели уморено потърка очи и се облегна в големия си кожен фотьойл.

— Това е моментът на истината, развързката. — Той тъжно огледа лицата срещу себе си. Всички бяха пребледнели от стрес и отказ да се приеме истината.

— Сега е единадесет часът. След точно четиридесет и два часа и десет минути компанията „Хърмит“ ще започне действията си. А

двадесет и четири часа по-късно ще се заемем с делата на първия си клиент или държава, ако предпочитате. За да направим това историческо събитие колкото е възможно по-незабележимо, ни е нужно някакво отвличане на вниманието. Нещастие, което ще се появи на първо място във всички медии и ще предизвика тревога сред водачите на световните правителства, а нашият план на практика ще остане незабелязан.

— Значи ние сме примамката, която ще отвлече вниманието? — попита високият белокоос човек със сериозните очи.

След дълго мълчаливо взирание Кели просто кимна:

— Да.

— Невинни жертви на нещастие, пръкнало се от компютрите за създаване на сензационни заглавия. Господи, това е варварство!

— Да — повтори Кели, — но е необходимо. По свой начин в собствените си страни вие сте важни личности. Представители сте на промишлеността, правителството и науката на пет различни нации. Загубата на всички вас заедно ще бъде сметната за световна трагедия.

— Това трябва да е някаква малоумна шега — извика Тамарезтов. — Не можете просто да застреляте двадесет и четирима мъже и жените им долу като животни.

— Съпругите ви ще бъдат върнати в домовете ви спокойни, невредими и без да знаят нищо. — Кели остави чашата си на полицата над камината. — Нямаме намерение да застрелваме когото и да било. Просто ще оставим на природата да си свърши работата, като ѝ помогнем малко, разбира се. В края на краищата при куршумите може да се открие откъде са дошли, а за нещастните случаи само се съжбялява.

Рондхайм направи знак на мъжете с гащеризоните и пушките да се приближат.

— Ако обичате, господа, навийте по един от ръкавите си.

Като по даден сигнал Кирсти напусна помещението и бързо се върна с табличка, върху която имаше ампули и спринцовки. Остави я на масата и започна да пълни спринцовките.

— Да пукна, ако ви разреша да забиете иглата в ръката ми — избухна някакъв мъж от групата на Пит. — Застреляйте ме още сега и сложете край на всичко... — Очите му станаха стъклени, когато един

от въоръжените пазачи го удари с приклада си зад ухото и го просна на пода.

— Да не спорим повече — мрачно процеди Рондхайм. После се обърна към Пит: — Елате в съседната стая, майоре. С вашия случай ще се заема лично. — Махна с пистолета, който беше взел от Кирсти, към вратата.

Рондхайм, следван от двама души от охраната, преведе Пит през широкия коридор по една вита стълба в нов коридор, после го блъсна грубо през втората от няколкото врати от двете страни на прохода. Пит се отпусна, залитна непохватно и падна на пода, откъдето огледа помещението.

Беше огромно, боядисано в чисто бяло; в средата му имаше голяма мека подложка, заобиколена от физкултурни уреди, ярко осветени от дълги редици неонов лампи. Това беше гимнастически салон, по-добър и по-скъпо обзаведен от всичко, което Пит беше виждал. По стените имаше поне петдесет табла с илюстрации на различни хватки от каратето. Пит мълчаливо оцени добре замислената и устроена тренировъчна зала.

Рондхайм предаде малкия автоматичен пистолет на единия от охраната.

— Трябва да ви оставя за момент, майоре — сухо събщи той. — Моля, разположете се удобно, докато се върна. Може би искате да пораздвижете мускулите си. Бих ви препоръчал успоредката. — След това се изсмя шумно и излезе от залата.

Пит си остана на пода и се загледа в двамата си пазачи. Единият беше едър гигант над метър и осемдесет с ледено лице и корави очи. Тъмната коса около преждевременно оплешивялата глава му придаваше вид на монах — илюзия, която се разсейваше от полуавтоматичната пушка, стисната в огромните му космати ръце. Отвърна на погледа на Пит със злоба, която го предизвикваше да направи опит да избяга — възможност, обречена на стопроцентов неуспех поради втория пазач. Той беше застанал до вратата и раменете му почти опираха в двете страни на вертикалната ѝ рамка. Като се изключеше едрото му червендалесто лице с големи мустаци, би могъл спокойно да мине на преглед с армия от орангутани. Държеше пушката си отпуснато в ръка, която стигаше почти до коленете му.

Минаха пет минути — пет минути, в които Пит внимателно обмисляше какво да направи, пет минути, в които безмилостните очи на първия пазач изобщо не се отделиха от него. Тогава изведнъж вратата в далечния край на салона се отвори и влезе Рондхайм. Беше сменил смокинга си с белия удобен екип на каратист — облекло, което — както Пит знаеше — се наричаше „ги“. Рондхайм остана там за миг със самоуверена и сигурна усмивка на тънките си устни. После безшумно прекоси пода с босите си ходила и стъпи на меката подложка срещу Пит.

— Кажете, майоре. Запознат ли сте с карате или с кунг-фу?

Пит с притеснение огледа тесния черен колан, опасал кръста на Рондхайм, и горещо се замоли топлината на брендито да му помогне да понесе по-леко боя, който явно го очакваше. Само поклати глава.

— Може би джудо?

— Не, отвращавам се от физическото насилие.

— Жалко. Надявах се на по-достоеен противник. От друга страна, какво ли друго бих могъл да очаквам. — Разсеяно поглади японските символи, извезани на колана му. — Имам големи резерви за вашата мъжественост, макар Кирсти да смята, че сте повече мъж, отколкото изглеждате. Скоро ще видим.

Пит потисна омразата си и се престори на разтреперан от страх.

— Оставете ме на мира, оставете ме на мира! — Гласът му сега беше много изтънял, почти до писък. — Защо искате да ми причините болка? Нищо не съм ви направил. — Устата му се гърчеше върху разкривеното лице. — Излъгах, че съм взривил кораба ви. Изобщо не съм го виждал в онази мъгла — кълна ви се. Трябва да повярвате...

Двамата пазачи се спогледаха с отвращение, но лицето на Рондхайм изразяваше нещо повече — сякаш му се бе пригадило.

— Достатъчно! — заповеднически викна той. — Спрете това лигавене. И за миг не съм помислил, че сте имали смелостта да нападнете и да унищожите кораба и екипажа му.

Пит диво се огледа — надяваше се, че очите му изразяват глуповат ужас.

— Нямайте причина да ме убивате. На никого нищо няма да кажа. Моля ви! Можете да ми вярвате. — Тръгна към Рондхайм с умолително вдигнати ръце.

— Стой на мястото си.

Пит замръзна. Планът му действаше. Можеше само да се надява, че Рондхайм бързо ще се умори от жертвата, която не му оказваше никаква съпротива.

— Майор от Военновъздушните сили на Съединените щати — презрително натърти Рондхайм. — Бас държа, че не представляваш нищо, освен безгръбначен педераст, използвал връзките на баща си, за да получи звание; най-низщата форма паразит, който живее от собствените си изпражнения. Скоро ще разбереш какво значи да изпитваш болка от ръцете и краката на истински мъж. От срам няма да можеш дори да осмислиш най-болезнения урок от изкуството за самозащита.

Пит стоеше като вцепенена от паника кошута, която всеки миг ще бъде повалена от хрътките. Стоеше и мърмореше несвързано, докато Рондхайм се придвижваше към средата на меката подложка и заемаше една от многото изходни пози на каратето.

— Не, почакай...

Пит остави думите да заглъхнат в гърлото му, отметна глава и се извъртя конвулсивно встрани. Беше доловил проблясването в очите на Рондхайм, началото на светкавичния удар от обратното движение на ръката на исландеца към скулата на Пит, един полутвърд удар, който би причинил много повече щети от одрасканата подутина, ако Пит не се бе превъртял едновременно с попадението. Той залитна две крачки назад, остана като зашеметен и се олюля замаяно напред-назад, докато Рондхайм се приближаваше бавно със следи от садистична усмивка по тънките си изваяни черти.

Пит беше направил грешката да се сниши, почти се бе издал, като показва бързите си рефлексии. Трябваше да се насили и да обърне гръб на правилата. Не беше никак лесно. Никой нормален мъж, който знае как да се погрижи за себе си, не би могъл да се радва на бездействието си, докато го превръщат в желе. Скръцна със зъби и зачака с отпуснато тяло, за да поеме ударите от следващата атака на Рондхайм. Тя последва след няколко секунди.

Рондхайм му нанесе висок полегат ритник, който попадна право в лицето на Пит, повали го на подложката и го запрати към шведската стена встрани. Той остана мълчалив на пода, като усещаше кръвта от разцепените си устни и опипваше с език разклатените си зъби.

— Хайде, хайде, майоре. — Рондхайм говореше и утешително, и подигравателно. — Ставай на крака. Урокът едва е започнал.

Пит се привдигна замаяно на крака и се запъти с люлеене към подложката. Желанието му да нанесе ответен удар на Рондхайм сега беше по-силно от всякога, макар да знаеше, че единствената му надежда е да продължи с ролята си.

Рондхайм този път не загуби време в подготовка. Нанесе му бърза серия от силни удари в главата, които като че ли нямаха край, последвани от фронтален ритник в гърдите. Пит по-скоро почувства, отколкото чу как едно от ребрата му се спуска. Като при забавен каданс той се свлече на колене, а после по лице, така лошо наранен, че кръвта и стомашните сокове се смесиха в устата му и образуваха локвичка върху подложката. Не му трябваше огледало, за да се увери, че видът му е ужасен, че лицето му е обезобразено, двете му очи бързо се затварят от отока, устните му набъбват в пурпурна маса от раздрана плът, а едната му ноздра е разцепена.

Болката като от нож в гърдите и агонията от разкъсаното му лице се издигнаха в огромна вълна и го накараха почти да потъне в мрак; все пак с учудване откри, че съзнанието му функционира нормално. Вместо да позволи на безболезненото забвение да го погълне в бездната си, той се принуди единствено да се преструва, като със стиснати зъби задържа стона, който би издал измамата.

Рондхайм беше вбесен.

— Още не съм свършил с този лигав педераст. — Махна на един от пазачите. — Свести го.

Гологлавият се запъти към близката баня, намокри една кърпа, грубо изтри кръвта от лицето на Пит, а после натисна вече почервенялата тъкан зад врата му. Когато Пит не реагира, пазачът отново се отдалечи и се върна със стъкълце ароматични соли.

Пит се изкашля един, два пъти, после изплю кървава хрчка върху ботуша на пазача с мрачното задоволство, че не го е направил случайно. Претърколи се и вдигна глава към надвесения над него Рондхайм.

Рондхайм се изсмя тихо.

— Изглежда, ти е трудно да останеш буден в час, майоре. Може би си започнал да се отегчаваш. — Гласът му изведнъж охладня. — Изправи се! Още не си завършил... ммм... курса на обучение.

— Курс? Обучение? — Думите, изфъфлени от Пит през подутите му сцепени устни, едва се разбираха. — За какво говорите...

Рондхайм отвърна, като повдигна пета и я стовари върху слабините на Пит. Цялото тяло на майора се разтресе и той изстена, раздиран от болка.

Рондхайм се изплю върху него.

— Казах — изправи се!

— Не... не мога.

Тогава Рондхайм се наведе и нанесе саблен удар в задната част на врата на Пит. Този път нямаше съпротива, нямаше и преструвка — Пит наистина загуби съзнание.

— Свести го отново! — налудничаво изкрещя Рондхайм. — Искам го на крака.

Пазачите го гледаха с неразбиране — дори те бяха започнали да се отегчават от кървавата игра на Рондхайм. Но нямаха друг избор, освен да продължат да обработват Пит като двама треньори, които се опитват да изтръгнат от поваления, жестоко пребит боксьор и най-малките признаци на живот. Не беше нужен лекар, за да потвърди, че Пит никога не би могъл да застане изправен без чужда помощ. Затова пазачите, всеки с по една ръка, повдигнаха Пит, чието тяло увисна помежду им като мокра торба с цимент.

Рондхайм заудря беззащитното, смазано тяло, докато неговото „ги“ не се просмука с пот, а предницата му не се окървави.

Пит в тези мъчителни мигове между светлината и мрака откри, че изгубва контрола над чувствата си, над разсъдъка си; дори болката започна да преминава в огромно, глухо пулсиране. Слава богу, че беше пил повече бренди, помисли си. Никога не би могъл да издържи досега, да поеме толкова жестокост от ръцете на Рондхайм, без да реагира, ако не беше притъпяващият ефект на алкохола. Но и той вече не му трябваше. Физическите му резерви бяха почти изчерпани, умът му постепенно се замъгляваше, губеше връзка с реалността и най-страшното беше, че нищо не можеше да направи.

Рондхайм нанесе един особено злобен и точно отправен ритник в корема на Пит. Когато светлината напусна за шести път очите му, а пазачите го отпуснаха, като оставиха немощното тяло да се простре на подложката, садистичната наслада постепенно изчезна от лицето на Рондхайм. Той се загледа равнодушно в окървавените си и подути

кокалчета, а гърдите му бързо потрепваха заради учестеното дишане от пренапрягането. Коленичи, хвана Пит за косата, обърна главата му, така че да оголи гърлото, после вдигна дясната си ръка с разтворена длан, за да нанесе последния, смъртоносния удар, убийственото перване от джудото, с което щеше да отпрати главата на Пит назад и да прекърши врата му.

— Не!

Рондхайм задържа ръката си и бавно се обърна. Кирсти Фирие стоеше на вратата с уплашено и ужасено изражение.

— Не — повтори тя, — моля ти се... не! Не би могъл!

Рондхайм държеше все така ръката си.

— Какво означава той за тебе?

— Нищо, но е човешко същество и не заслужава това. Ти си жесток и безмилостен, Оскар. Това са, общо взето, подходящи качества за мъжа. Но трябва да са съчетани и със смелост. Да биеш беззащитен и полумъртъв човек е почти същото като да измъчваш беззащитно дете. В това няма никаква смелост. Разочарована съм от теб.

Рондхайм бавно отпусна ръка. Стана, уморено се олюля и пристъпи към Кирсти. Отпра горната част от дрехата ѝ и злобно я удари през гърдите.

— Извратена курва — изсъска той. — Предупредил съм те никога да не се намесваш. Нямах никакво право да критикуваш мен или когото и да е. Лесно ти е на теб да си седиш на хубавия задник, докато аз върша мръсната работа.

Тя вдигна ръка да му отвърне, а красивите ѝ черти се изкривиха от омраза и гняв. Той я хвана за китката и я стисна, докато тя не проплака от болка.

— Основната разлика между мъжа и жената, гълъбице моя, е физическата сила. — Изсмя се на безпомощността ѝ. — Ти, изглежда, си забравила това.

Рондхайм грубо я блъсна през вратата и се обърна към двамата пазачи:

— Хвърлете този гаден педераст при останалите — нареди им. — Ако извади късмет да отвори очи още веднъж, поне ще има удоволствието да разбере, че е умрял сред приятели.

XVII

Някъде в тъмната яма на безсъзнанието на Пит му се стори, че съзира светлина. Беше смътна, неясна като крушка от фенерче, чиито батерии са вече на издъхване. Той се устреми към нея. Отчаяно се пресегна един, два пъти, направи няколко болезнени опита да докосне жълтото огънче, за което беше сигурен, че е прозорецът към съзнателния свят извън главата му. Но всеки път, когато мислеше, че ще го стигне, то се отдалечаваше и той разбираше — плъзга се отново в обятията на нищото. Мъртъв — смътно мина през главата му, — аз съм мъртъв.

После усети някаква друга сила, чувство, което го нямаше преди. То проникваше през пустотата, усилваше се и ставаше все по-осезаемо. Тогава се досети, разбра, че още е сред живите. Болка, величествена, мъчителна болка. Тя избухна в него като смазваща, изгаряща вълна и той изстена.

— О, благодаря ти, Боже! Благодаря ти, че го върна от отвъдното! — Гласът идваше от много далече. Включи ума си на втора скорост и го чу отново. — Дърк! Аз съм, Тиди!

Последва секунда на мълчание, когато Пит започна все по-силно да усеща ослепяващата светлина, парещия мирис на чистия свеж въздух и меката ръка, нежно обгърнала главата му. Зрението му беше замъглено и изкривено; едва различи надвесеното над себе си неясно очертание. Опита се да каже нещо, но успя само да изстене и да смотолевни няколко несвързани думи, като се взря в мъглявата фигура над себе си.

— Изглежда, нашият майор Пит е готов за втория си живот.

Пит едва долови думите. Гласът не беше на Тиди, това беше сигурно — тонът беше много по-нисък, по-мъжествен.

— Обработили са го доста сериозно — продължи непознатият глас. — По-добре да беше умрял, без да идва в съзнание. Ако се съди по вида му, никой от нас няма да доживее да го...

— Ще се оправи. — Беше отново Тиди. — Трябва да се оправи... просто трябва. Дърк е единствената ни надежда.

— Надежда... Надежда? — промълви Пит. — Едно време излизах с момиче, което се казваше Надежда.

Агонизиращата болка в едната му страна го прободеше и се извъртя като нажежено желязо, но странно, по лицето си не изпитваше нищо — измъчената му плът беше изтръпнала. Тогава разбра защо вижда само сенки. Зрението му, или поне тридесет процента от него, се възвърна, когато Тиди вдигна парчето влажна марля. Разкъсаното и отекло лице на Пит не бе усещало нищо, защото Тиди постоянно бе навлажнявала раните и драскотините с ледена вода от близкия леген, за да спре силното подуване. Самият факт, че Пит беше в състояние изобщо да вижда нещо през тесните цепки на подпухналите си очи, свидетелстваше за успеха на усилията ѝ.

Пит с мъка фокусира погледа си. Тиди се взираше в него, дългата кестенява коса ограждаше бледото ѝ и тревожно лице. Тогава се обади и другият глас и той вече не беше непознат.

— Записа ли регистрационния номер на камиона, майоре? Или и без това грозният ти профил е бил обезобразен от булдозер?

Пит завъртя глава и видя усмихнатото, но напрегнато лице на Джеръм П. Лили.

— Би ли могъл да си представиш великан с мускули като стволове на дървета?

— Предполагам — с очакване каза Лили, — че следващите ти думи ще бъдат: *ако мислиш, че изглеждам зле, би трябвало да видиш как изглежда противникът ми.*

— Ще те разочаровам. Не съм го докоснал и с пръст.

— Не си му оказал съпротива?

— Не.

По лицето на Лили се изписа явно недоумение.

— Стоял си така и си понесъл... понесъл си този страхотен бой, без да му отвърнеш?

— О, ще млъкнете ли и двамата? — В гласа на Тиди се чувстваше смесица от раздразнение и смут. — Ако някой от нас иска да се надява на избавление, трябва да изправим Дърк на крака. Не можем просто да си седим тук и да дрънкаме.

Пит приседна с мъка и в агония погледна през червената пелена на болката, а счупеното му ребро остро го преряза. Неразумното внезапно движение го накара да почувства едната си страна като стисната в гигантско менгеме и завъртяна. Той внимателно и плавно се наведе напред, докато можа да се озърне.

Гледката, която го посрещна, приличаше на епизод от някакъв кошмар. Той дълго се взира в нереалната сцена, след което се обърна към Тиди и Лили, а лицето му изразяваше пълно недоумение. После съзнанието му бавно започна да свързва нещата и донякъде се досети къде се намира. Протегна ръка да се закрепи и промърмори на себе си:

— Боже, това е невъзможно.

Още десет, може би двадесет секунди изминаха в буреносно мълчание. Пит седеше, скован и неподвижен като мъртвец, вторачен в разбития хеликоптер на десетина метра от тях. Назъбените останки от корпуса бяха потънали наполовина в калта на дъното на дълбоко дефиле, чиито стени се издигаха под остър ъгъл и сякаш се срещаха на височина тридесетина метра в исландското небе. Забеляза, че разбитата машина е голяма, навярно от класа „Титан“, който може да превозва до тридесет пътници. Какъвто и да е бил цветът на вертолета, сега той не можеше да се познае. Тенекиите зад кабината бяха нагънати като мех, а останалата част от туловището представляваше безброй усукани метални останки.

Първото страховито впечатление, което възникна в обърканото съзнание на Пит, беше, че никой не е оживял след катастрофата. Но ето че всички те бяха тук — Пит, Тиди, Лили, а също така пръснати по стръмните склонове на дефилето, в неестествени, изкривени от болката пози, групата мъже, които бяха стояли редом с Пит в ловната зала у Рондхайм, групата, която се бе противопоставила на Ф. Джеймс Кели и на компанията „Хърмит“.

Всички изглеждаха живи, но повечето бяха зле наранени — всячески извъртените им ръце и крака свидетелстваха за ужасно много надробени, счупени кости.

— Извинявам се, но трябва да задам неизбежния въпрос — с дрезгав глас смънка Пит, — какво... какво, по дяволите, се е случило?

— Не е това, което си мислиш — отвърна Лили.

— Какво тогава? Явно, че... Рондхайм е отмъквал всички ни нанякъде, когато хеликоптерът е катастрофирал.

— Ние не сме катастрофирали — обясни Лили. — Тези останки тук са от дни, може би от седмици.

Пит се взря невярващо в Лили, който сякаш се бе излегал удобно на мократа земя, без да го е грижа за влагата, просмукваща се през дрехите му.

— По-добре ми обясни. Какво се е случило на тези хора? Как самият ти си се озовал тук? Всичко.

— Моята история не е кой знае каква — тихо започна Лили. — Хората на Рондхайм ме хванаха, докато слухтях около доковете на „Албатрос“. Преди да успея да открия нещо, те ме замъкнаха в къщата на Рондхайм и ме запратиха при тези господа.

Пит се приведе към Лили.

— И ти си доста зле. Я да те огледам.

Лили нетърпеливо му махна да се дръпне.

— Първо ме изслушай. После се измъкни бързо оттук и потърси помощ. Никой не е застрашен от смърт в резултат на раните си — Рондхайм се е погрижил за това. Най-голяма е опасността от измръзване. Температурата сега е към пет градуса. А в следващите няколко часа ще падне под нулата. След това студът и шокът ще се погрижат за първите от нас. А до сутринта в това проклето дефиле няма да има нищо, освен замръзнали трупове.

— Значи е работа на Рондхайм? Опасявам се...

— Ти не разбираш. Бавно вадиш пистолета си, майор Пит. Явно е, че поразите тук изобщо не са предизвикани от нещастен случай. Веднага след като нашият садистичен приятел Рондхайм те превърна в желе, на всички ни биха по сериозна доза нембутал, а после много хладнокръвно и методично той и хората му ни започнаха един по един и ни строшиха по колкото кости сметнаха за нужно, за да изглежда, че сме пострадали при катастрофата на хеликоптера.

Пит се загледа в Лили, но не каза нищо. Напълно разстроен, умът му представляваше водовъртеж от недоверие, а мислите отчаяно се мъчеха да подредят обстоятелствата, които не можеха да бъдат разбрани. Като се имаше предвид как той самият се чувстваше, би могъл да повярва във всичко, но думите на Лили бяха прекалено ужасни, прекалено чудовищни, за да се възприемат.

— Господи, това е невъзможно. — Пит с мъка затвори очи и поклати глава изумен. — Това трябва да е някакъв безумен кошмар.

— Няма нищо кошмарно относно причината — увери го Лили.
— Просто такъв е методът, по който действа лудостта на Кели и Рондхайм.

— Откъде си така сигурен?

— Сигурен съм — бях последният, когато упоиха, и дочух как Кели обясняваше на сър Ерик Маркс, че цялата неправдоподобна трагедия е рожба на компютрите на компанията „Хърмит“.

— Но с каква цел? Защо е цялата тази жестокост? Кели би могъл просто да ни качи на някой самолет и да ни пусне в океана без следа, без надежда някой да оцелее.

— Компютрите са строги съдници — уморено измърмори Лили, — те работят само с хладните факти. За съответните правителства хората, които страдат тук, са важни личности. Ти си бил на малкото парти у Рондхайм. Чул си обяснението на Кели защо се налага те да умрат — чрез смъртта им трябва да се отклони вниманието, да се спечели време, да се завладеят заглавията на медиите и умовете на световните лидери, за да може компанията „Хърмит“ да извърши преврата си без международна намеса.

Пит присви очи.

— Но това не обяснява садистичната жестокост.

— Не я обяснява — съгласи се Лили. — В очите на Кели обаче целта оправдава средствата. Изчезването по море навярно е било подадено в компютрите и те без съмнение са го отхвърлили в полза на по-добър план.

— Като поднасянето на трупове в подходящ момент.

— В известен смисъл да — бавно каза Лили. — Световното внимание при едно изчезване по море би отслабнало след седмица или десетина дни — издирването явно би се преустановило, след като не е възможно някой да оживее по-дълго в ледения Северен Атлантически океан.

— Разбира се — кимна Пит. — Изчезването на „Лакс“ е най-добрият пример.

— Точно така. Кели и богатите му приятели имат нужда от цялото време, което могат да си купят, за да се настанят в избраната от тях за завземане страна. Колкото по-дълго нашият Държавен департамент е съсредоточил вниманието си върху загубата на

високопоставените си дипломати, толкова по-трудно ще му бъде след това да се справи с операциите на компанията „Хърмит“.

— И по този начин Кели ще може да се възползва от продължителното издирване. — Гласът на Пит беше тих, но сигурен. — А когато накрая надеждата започне да избледнява, той ще уреди някой исландец случайно да попадне на мястото на злополуката и на труповете. И Кели ще се възползва от нови две седмици, докато светът оплаква загиналите, а правителствените водачи са заети с надгробните си слова.

— Възможните варианти са точно пресметнати. Предполага се, че всички ние летим към северното имение на Рондхайм, за да прекараме един ден в лов на съомга. Неговата група, екипът от компанията „Хърмит“, възнамерява да тръгне със следващия полет. Както и да е, това ще бъде версията, на която ще се даде гласност.

— А какво би попречило да ни намерят случайно по някое време? — попита Тиди, като внимателно попи капчица кръв от подутата уста на Пит.

— Това е почти невероятно. — Пит замислено огледа непосредственото им обкръжение. — Никой не може да ни види, освен ако не застане точно над нас. Прибави към това и факта, че навярно сме в най-рядко населената област на Исландия и шансовете да бъдем открити стават минимални до безкрайност.

— Значи положението ти е ясно — заключи Лили. — Сигурно са поставили хеликоптера в тясното дефиле здрав и са го разрушили тук, защото иначе не би им било възможно да инсценират правдоподобна катастрофа. Така или иначе мястото е съвършено неоткриваемо. Дори над нас да прелети спасителен самолет, той не би разполагала с повече от секунда, за да се забележат останките — шансът в най-добрия случай е едно към милион. Следващата стъпка е била да се разхвърлят телата ни наоколо. После, след две-три седмици на разлагане, и най-добрият съдебен медик единствено би могъл да заключи, че повечето от нас са умрели вследствие на нараняванията, получени от лъжливата катастрофа, а останалите от шок и от студ.

— Аз единственият, който може да ходи, ли съм? — рязко попита Пит. Счупените му ребра го боляха като хиляди рани, но изпълнените с надежда погледи и плахият оптимизъм в очите на хората, които знаеха,

че смъртта им ще настъпи само след няколко часа, го накараха да пренебрегне болката.

— Могат да ходят и още няколко — отвърна Лили. — Но при положение, че ръцете им са счупени, няма никаква възможност да се изкатерят до върха на дефилето.

— Тогава навярно изборът пада върху мен.

— Ти си избраникът — слабо се усмихна Лили. — Ако това е някаква утеха и удовлетворението за теб, Рондхайм поне ще разбере, че има срещу себе си по-яки мъже, отколкото компютрите му са пресметнали.

Куражът, който му вдъхваха очите на Лили, се превърна в необходимия на Пит допълнителен стимул. Изправи се несигурно на крака и погледна човека, който лежеше неподвижно на земята.

— Какво ти счупи Рондхайм?

— Двете рамене и, струва ми се, таза. — Тонът на Лили беше спокоен, като че ли описваше ямите по повърхността на Луната.

— Сигурно ти се иска да си беше в Сейнт Луис, и да се занимаваш с пивоварство.

— Не особено. Милият ми татко никога не е имал особено доверие в единствения си син. И ако... ако съм предал богу дух, когато се върнеш, кажи му...

— Ти сам ще му изплачеш болките си. Освен това от мен няма да прозвучи убедително. — Пит с мъка поддържаше гласа си уверен. — И без това никога не съм харесвал бирата „Лили“. А къде нараниха теб, скъпа моя?

— Глезените ми са малко поизкълчени. — Тя се усмихна смело. — Не е нещо сериозно. Предполагам, че просто съм имала късмет.

— Съжалявам — искрено каза Пит. — Нямахте да лежиш тук, ако не ги бях забъркал такива.

Тя взе ръката му и я стисна.

— Така е по-вълнуващо, отколкото да пиша на машина писмата на адмирала.

Пит се наведе, взе я на ръце, пренесе я нежно на няколко метра и я постави до Лили.

— Ето големия ти шанс, малка златотърсачко. Истински жив милионер. И през следващите няколко часа ще бъде принуден да ти обръща внимание. Господин Джеръм П. Лили, да ви представя Тиди

Ройъл, любимката на Националната подводна и морска агенция. Дано пред двама ви да се простира дълъг и щастлив живот.

Пит я целуна леко по челото, изправи се отново непохватно на крака и тръгна несигурно по калната земя към стареца, когото познаваше просто като Сам. Помисли си за изисканите му обноски, за топлите, но пронизващи очи, които беше забелязал в ловната зала, погледна надолу и видя завъртените навън крака като криви клони на дъб, притъпените от болка сини очи и се насили да се усмихне уверено и обещаващо.

— Стойте си спокойно, Сам. — Пит се наведе и внимателно сложи ръце върху раменете на стареца. — До обед ще се върна с най-красивите медицински сестри в Исландия.

Сам му се усмихна едва-едва.

— За човек на моята възраст би било по-практично просто да изпуша една пура.

— Тогава ще бъде пура.

Пит се наведе и стисна ръката на Сам. Сините очи изведнъж се съживиха и старецът се надигна, като си помогна с протегнатата ръка на Пит. Загледа го с решителност, каквато Пит не би могъл да очаква при това положение, а бръчките по умореното лице се свиха упорито.

— Той трябва да бъде спрян, майор Пит. — Гласът беше тих, почти като шепот. — На Джеймс не бива да се позволи да извърши това ужасно нещо. Неговите мотиви са благородни, но хората, с които се е заобиколил, се интересуват единствено от богатство и власт.

Пит само кимна, без да отвърне нищо.

— Прощавам на Джеймс за постъпката му. — Сам сякаш говореше на себе си. — Кажете му, че неговият брат му прощава...

— Господи! — Изумлението на Пит пролича по лицето му. — Вие сте братя?

— Да, Джеймс е по-малкият ми брат. В продължение на много години оставах на заден план и се занимавах с финансовите подробности и проблемите, които са толкова бреме за една гигантска мултинационална корпорация. Джеймс, като майстор на безскрупулните машинации, беше винаги в центъра на вниманието. Досега бяхме доста сполучлив екип. — Сам Кели наведе глава и едва чуто въздъхна като на сбогуване. — Дано Господ да ви помогне да

успеете. — После по устните му премина усмивка. — И не забравяйте пурата ми.

— Можете да разчитате на това — измърмори Пит. После се обърна, като в главата му се бореха противоречиви образи и чувства; след това умът му се прочисти и се съсредоточи върху постоянната и важна цел, която държеше цялата му мисловна дейност като в менгеме. Движещата сила, омразата, която се бе натрупала у него още от първия жесток удар на Рондхайм насам, сега избухна в огромен горящ пламък, който обхвана цялото му съзнание и изхвърли всичко останало настрана, но тихият глас на руския дипломат Тамарезтов успя да го върне към действителността.

— Сърцето на един честен комунист е с вас, майор Пит.

Пит спря, за да отговори.

— Това е чест за мене. Рядко може да се случи един комунист да разчита на капиталист за спасението на живота си.

— Такъв хап трудно се преглъща.

Пит замислено огледа Тамарезтов, забеляза отпуснатата безжизнено на земята ръка, неестествения ъгъл на левия му крак. После изражението му се смекчи.

— Обещавам да не се придържам към партийните си пристрастия, когато се измъкна оттук, а да ви донеса бутилка водка.

Тамарезтов любопитно погледна Пит.

— Това проява на американския хумор ли е, майоре? Вярвам обаче, че наистина го мислехте, като ми обещахте водката.

По устните на Пит премина усмивка.

— Не ме разбирайте погрешно. Понеже така или иначе съм тръгнал до магазина за спиртни напитки на ъгъла, просто реших да ви спестя разкарването. — И преди обърканият руснак да успее да отговори, Пит се обърна и започна да се изкачва по стръмния склон към върха на дефилето.

В началото предпазливо, със стъпки от по няколко сантиметра, като се мъчеше да се движи, без да засегне спуканите си ребра, Пит запълзя по меката хлъзгава пръст и не гледаше наникъде, освен право нагоре. Първите шест метра бяха по-лесни. После склонът стана по-стръмен, а пръстта по-твърда, така че беше по-трудно да забива пръстите на ръцете и краката си, с които единствено можеше да намери някаква опора.

Изкачването се превърна в истинско мъчение, подсилено от агонизиращата болка на раните му. Всички чувства го бяха напуснали, движенията му станаха механични — дълбаене и издърпване, дълбаене и издърпване. Опита се да брой стъпките, които правеше нагоре, но забрави броя им след тридесет; умът му изцяло бе престанал да работи.

Приличаше на слепец, който се движи през деня в един черен свят, и единственото му останало чувство беше усещането за допир. Тогава за първи път изпита страх — не от възможното падане или от ново нараняване, а откровения, студен страх, че би могъл да се стовари обратно върху двадесетте души, чийто живот зависеше единствено от неговата способност да достигне границата между земята и небето, която изглеждаше толкова далече над него. Изминаха минути, които му се сториха като часове. Колко бяха те? Не знаеше, а и никога нямаше да научи. Времето като средство за измерване вече не съществуваше. Тялото му се бе превърнало просто в робот, който повтаряше еднаквите движения, без да бъде ръководен от мозъка.

Започна отново да брой, но този път спря на десет. Разреша си една минута почивка, не повече, и продължи отново. Дишането му се беше превърнало в хрипове, пръстите му бяха ожулени, а краищата на ноктите назъбени и окървавени, мускулите на ръцете го боляха от непрекъснатите усилия — сигурен признак, че силите му са почти изчерпани. Потта оставяше бразди по лицето му, но обичайното гъделичкане го нямаше, защото кожата му гореше от болка. Спря се и погледна нагоре, макар че виждаше много малко през подутите цепки, в които се бяха превърнали очите му. Краят на дефилето се губеше в неясна плетеница от линии и сенчести форми, разстоянието до които не можеше да се определи.

После изведнъж, почти с чувство на изненада пръстите на Пит почувстваха мекия, ронещ се край на наклона. Със сила, каквато изобщо не мислеше, че притежава, той се изтегли на гладката земя, претърколи се и легна отпуснат, мъртъв за който и страничен наблюдател да го погледнеше.

Пит остана неподвижен близо пет минути, като само гърдите му се надигаха при поемането на дъх. Когато вълните на пълното изтощение започнаха съвсем леко да отслабват, той бавно се изправи на крака и надникна към дъното на бездната и дребните фигурки в нея.

Направи фуния с ръце, за да извика, но после се отказа. Нямаше ги думите, които би могъл да им каже и в които да има поне зачатъци на смисъл, на надежда. Хората отдолу виждаха единствено главата и раменете му на ръба на стръмната скала. После с махване на ръката се отдръпна.

XVIII

Пит стоеше като самотно дърво сред огромната пуста равнина. Тъмна растителност, подобна на мъх, се простираше накъдето и да се обърнеш; в едната посока се прекъсваше от верига високи хълмове, а в две други завършваше с побеляла от слънцето мъгла. Освен няколкото малки издатини в пустия пейзаж земята наоколо беше почти гладка. Отначало си мислеше, че е напълно сам. После забеляза дребния бекас, който се носеше в небето като стрела, отправена към невидима цел. Доближи се и от височина шестдесет метра огледа Пит, като че ли беше някакво странно животно, изпъкващо с червено-жълтата си козина в центъра на безкрайния зелен килим. След три прелетявания любопитството на птичката изчезна, тя изопна крила и продължи полета си нанякъде.

Пит като че ли долови мислите на птичката, огледа необичайното си облекло и си помисли на глас:

— Чувал съм израза да се наконтиш, без да има къде да отидеш, но моето е направо смешно.

Звукът от гласа му изведнъж му даде да разбере, че неговият ум е започнал отново да работи. Почувства облекчение, че е успял да се справи с изтощителното изкачване по стръмните стени на дефилето, както и приповдигнатата радост, че е жив, а също и надеждата, че ще открие помощ, преди хората долу да са измрели от ниската температура. Той възторжено закричи през тундрата към хълмовете в далечината.

Не беше изминал повече от двадесет метра, когато мисълта изведнъж се появи в съзнанието му. Беше изгубен. Слънцето се намираще високо над хоризонта. Нямаше звезди, по които да се ориентира. Север, юг, изток и запад бяха само думи без никакво значение, без отношение към местоположението му или точността. След като навлезеше в мъглата, която пълзеше към него, нямаше да има отправна точка, нито знак, по който да се ориентира.

Но за първи път в студената влажна сутрин той не изпита страх. Не се боеше, защото знаеше, че страхът ще замъгли мислите и ще обърка логиката му. Обзе го остър гняв, че бе позволил да го излъжат така майсторски и така невежествено бе тръгнал към собствената си смърт. Компютрите на компанията „Хърмит“, неговия най-голям враг, механично бяха предвидили всеки ход. Залогът в убийствената игра, която Кели, Рондхайм и невероятно жестоките им бизнес партньори играеха, беше прекалено голям. Но той се закле, че няма да се остави да бъде принуден да се откаже. Спря, седна и се замисли.

Не му беше нужна кой знае каква проникателност, за да прецени, че се намира в средата на ненаселената част от Исландия. Опита се да си припомни малкото, което знаеше за райската градина на Северния Атлантук, отделните подробности, които беше научил от летателните си карти на борда на „Катауаба“. Спомни си, че островът заема площ двеста километра от север на юг и почти четиристотин и осемдесет от изток на запад. Тъй като най-кратките разстояния бяха между севера и юга, той отхвърли другите две посоки. Ако тръгнеше на юг, беше много вероятно да попадне на ледената грамада Ватнайокъл, най-големия ледник не само в Исландия, но и в Европа, огромна замръзнала стена, което би означавало края на всичко.

Трябваше да се отправи на север, реши той. В логиката на решението му наистина имаше нещо примитивно, но намерението бе продиктувано и от друга подбуда — непреодолимото желание да надхитри компютрите, като поеме в най-малко очакваната посока, тази, която предлагаше най-минимални шансове за успех. Среднестатистическият човек в подобни обстоятелства най-вероятно би се отправил към Рейкявик, най-голямото средище на цивилизацията, далече в югозападната част. Това несъмнено бяха програмирали компютрите, така поне се надяваше, за... среднестатистическия човек.

Сега вече имаше отговор, но беше само половин отговор. Накъде се намираще север? Дори да знаеше това със сигурност, нямаше начин да върви в права линия. Приетият факт, че човекът, който си служи с дясната ръка, накрая ще опише голяма дъга надясно, ако няма по какво да се ориентира, се появи и започна да измъчва съзнанието му.

Вой на реактивни двигатели прекъсна унеса му и той вдигна глава, закри с длан очите си от слънцето и видя търговски самолет,

който спокойно се носеше, а след него се виеше широка бяла опашка от кондензирана пара. Пит можеше само да гадае накъде се е насочил самолетът — на запад към Рейкявик, на изток към Норвегия, на югоизток към Лондон. Нямаше как да отгатне без помощта на компас.

Компас, думата се въртеше в ума му като мисълта за леденостудена бира в главата на умиращ от жажда човек посред пустинята Мохави. Компас — простото устройство от магнитен къс желязо, качен на ос и поставен в смес от глицерин и вода. После някаква светлинка изведнъж изплува някъде от дълбините и заблестя в ума му. Беше отдавна забравено познание, добито сред природата преди много години, по време на четиридневна екскурзия в планините с някогашната му бойскаутска група, което постепенно започна да прониква през замъглените прегради на времето.

Трябваша му почти десет минути, докато открие локва вода в подножието на хълм с формата на кубе. Бързо и сръчно, доколкото му позволяваха издраните и кървящи пръсти, Пит отви кафявия си пояс и отскубна карфицата, която го придържаше. Като обви единия край на дългия копринен плат около коляното си, той го издърпа и стегна с лявата си ръка, а с дясната започна да го търка в едната посока и да магнетизира малкото метално острие.

Студът нарастваше и проникваше в просмуканите с пот дрехи, предизвикваше неконтролируемо треперене в цялото му тяло. Карфицата се изплъзна от пръстите му и той загуби няколко минути в опипване на мъха по земята, докато накрая откри малкото сребърно острие, което се заби на няколко милиметра под един от ноктите му. Беше почти благодарен за болката, защото тя показваше, че ръцете му още са способни да усещат. Продължи да трие карфицата по коприната, като внимаваше да не я изпусне отново.

Когато реши, че няма смисъл да търка повече, прекара карфицата по челото и носа си, като я покри с колкото може повече мазнина от тялото си. После взе два тънки конаца от червеното си сако и ги уви около карфицата. Трудната част от операцията още беше пред него, затова Пит се отпусна за миг и разтри пръсти като пианист, който се кани да започне Шопенов валс.

След като беше готов, той внимателно вдигна двете примки и мъчително бавно спусна карфицата в спокойната вода на локвата. Пое дълбоко дъх и загледа как водата се отдръпва под тежестта на метала.

Тогава съвсем внимателно пръстите му издърпаха конците и карфицата заплува сама, задържана върху повърхността от мазнината и съпротивата на водата.

Само някое дете на Коледа, загледано в наредените под елхата подаръци, би могло да изпита това чувство на удивление, което Пит усети в този миг, докато наблюдаваше унесено как карфицата прави спокойно полукръг и накрая главичката ѝ се насочва към магнитния север. Остана, без да помръдне, цели три минути, като се взираше в собственоръчно изработения си компас, уплашен да не би, ако мигне, карфицата да потъне и да изчезне.

— Да видим как проклетият ти компютър ще се пребори с това — измърмори Пит на въздуха.

Някой новак нетърпеливо би хукнал в посоката, указана от карфицата, с погрешното убеждение, че компасът винаги ще посочи действителния север. Но Пит знаеше, че единственото място, където компасът безпогрешно ще се насочи към Северния полюс, е малък район сред Големите езера между Съединените щати и Канада, защото там случайно Северният и магнитният полюс са слети. Като опитен навигатор той знаеше също така, че магнитният полюс лежи някъде под Принс ъф Уейлс айланд над Хъдсън бей, приблизително на хиляда и шестстотин километра под арктическия полюс и само на неколкостотин километра над Исландия. Това означаваше, че карфицата сочеше няколко градуса по на север от запада. Пит изчисли, че отклонението на компаса му е около осемдесет градуса, което в най-добрия случай беше грубо предположение, но поне сега беше сигурен, че истинският север се намира приблизително под прав ъгъл от главичката на карфицата.

Пит си избра ориентир, извади примитивния си компас от водата и тръгна през мъглата. Не беше изминал и сто метра, когато усети процеждащата се от вътрешните рани на долната му устна кръв, разхлабените във венците му зъби и след всичко, което вече беше претърпял, болката от ритника на Рондхайм в слабините, която го караше да се движи със силно накуцване. Застави се да продължи да върви и упорито да се придържа към нишката, която поддържаше съзнанието му будно. Земята беше твърда и неравна и той скоро загуби представа колко пъти се беше препъвал и падал, притиснал ръце към

гърдите си в напразен опит да спре мъчителната болка от спуканите ребра.

Щастието обаче не го напусна и след около час и половина мъглата изчезна, като му предостави възможност да се възползва от множеството горещи извори, край които минаваше, и да сверява посоката си с компасната карфица. Сега непрекъснато си избираше ориентири на север и продължаваше да върви към тях, докато не се убедеше, че се е отклонил. Тогава спираше, отново правеше справка с компаса си и започваше в същата последователност.

Двата часа станаха три. Трите часа четири. Всяка минута за него представляваше съсредоточено нещастие и страдание, огромна изгаряща болка и борба да запази контрола върху съзнанието си. Времето се стапяше в безкрайност, която — Пит го знаеше добре — щеше да изчезне едва когато се стовареше за последен път върху меката влажна трева. Въпреки цялата си решителност започна да се съмнява, че ще преживее следващите няколко часа.

Поставяне на единия крак пред другия, безкраен цикъл, който бавно тласкаше Пит все по-нататък и по-нататък към пълното изтощение. В мислите му сега нямаше място за нищо друго, освен за следващия ориентир, а стигнеше ли го, съсредоточаваше всеки грам от вече съвсем изчезващата енергия към новия. Логическото му мислене почти не съществуваше. Само когато доловеше някъде в крайчеца на ума си приглушен сигнал за тревога, който го предупреждаваше, че се е отклонил от курса си, той спираше край нова димяща сярна локва и сверяваше посоката си с компаса.

Дори дванадесетте изминали часа вече изглеждаха на Пит като дванадесет години. Преди рефлексите му бяха като на точен бръснач и изпълняваха всяка мисловна команда, но сега, когато постави карфицата във водата, треперещите ръце му изневериха и умно измисленият малък компас се плъзна под повърхността и се стрелна към дъното на кристалночистото басейнче. Пит имаше време да го грабне, докато още не беше се изплъзнал безвъзвратно, но той остана безучастен и загуби ценни секунди, преди да успее да реагира. Сега вече беше късно, прекалено късно, и надеждата му да се измъкне от голото исландско плато се стопи.

Подпухналите му очи бяха напълно затворени, краката схванати от изтощение, а дъхът му излизаше в болезнени хрипове, които

отекваха в чистия застинал въздух. Успя все пак с мъка да се изправи и се заклатушка напред, тласкан от вътрешни сили, каквито не подозираше, че притежава. Следващите няколко часа вървеше слепешката в нещо, което за него беше бездна. Тогава, докато се изкачваше по двуметров насип, връзката между съзнанието и тялото му се прекъсна и той се свлече като изпуснат балон само на сантиметри от върха на възвишението.

Пит разбра, че е преминал границата между физическата реалност и безволието на полусънното състояние. Но нещо не съвпаднаше напълно. Тялото му беше мъртво — болката я нямаше, всяко чувство, както и съзнанието, че е човек, бяха мъртви. И все пак още виждаше, макар панорамата да представляваше само няколко сантиметра тревиста земя пред очите му. Освен това чуваше, ушите му препращаха пулсиращ шум към изтръпналия мозък, но той отказваше да предостави обяснение за разстоянието, на което се намираще странното кашляне, и за характера му.

Изведнъж настъпи тишина. Звукът бе изчезнал и бяха останали само поклащащите се от лекия вятър зелени стръкчета. Нещо в самотата, която го бе обгърнала, изглеждаше не на място. Свръхчовешките му смели усилия бяха отишли напразно, а отговорността му към хората, мръзници в дефилето, се беше изпарила във въздуха. Но Пит вече беше отвъд грижата, разбирането и усещането; можеше да изостави връзката си с живота и спокойно да умре под студеното северно слънце. Би било лесно да се отпусне и да пропадне в черната яма, откъдето няма връщане, но имаше нещо, което не се връзваше с картината, някаква илюзия разбиваше цялата му представа за смъртта.

Чифт ботуши, два износени кожени ботуша застанаха пред невидящите очи на Пит на мястото, където преди имаше само стръкове дива трева. После някакви призрачни ръце го претърколиха по гръб и пред очите му изплува лице, оградено от празното небе — кораво лице с морскосини очи. Широкото чело бе оградено от сива коса като шлема на воин от фламандска картина. Старец на възраст над седемдесетте, облечен с дебело поло, се наведе и докосна лицето на Пит.

После, без да каже дума, с учудваща сила за човек на неговите години, повдигна Пит и го пренесе през възвишението. В крайните

нишки на ума на Пит се появи почуда пред тази чиста случайност, пред чудото, което наистина бе станало, някой да го открие. На не повече от крачка от върха на хълмчето се намираше път; беше се свлякъл съвсем близо до малък черен път, който се виеше успоредно на бяла разпенена ледникова рекичка, а после навлизаше в тесен пролом на черни скали с вулканичен произход. И все пак шумът, който бе стигнал до слуха на Пит, беше дошъл не от водата, а от ауспуха на разбит, покрит с прах английски джип.

Като дете, което поставя куклата си на столче, старият исландец сложи Пит на предната седалка на джипа. После се качи зад кормилото и подкара разнебитената малка кола по виещия се път, като спираше тук-там да отвори някоя врата за добитъка, операция, която стана още по-честа, когато навлязоха в друга хълмиста местност, отделена с огради от тучните зелени ливади с виещи се над тях ята дъждосвирци, излетели при шума на джипа. Спряха пред малка селскостопанска къща с бели стени и червен покрив. Пит се освободи от подкрепящите го ръце и сам влезе с клатушкане в дневната на хубавата къщичка.

— Телефон, бързо. Трябва ми телефон.

Сините очи се присвиха.

— Вие сте англичанин? — бавно попита исландецът със силен нордически акцент.

— Американец — нетърпеливо отвърна Пит. — Наблизо има двадесетина сериозно ранени хора, които ще умрат, ако не им пратим бързо помощ.

— Има и други в платото? — Старецът не можа да скрие учудването си.

— Да, да! — енергично кимна Пит. — Господи, приятелю, телефонът. Къде го държите?

Исландецът сви рамене безпомощно.

— Най-близките телефонни кабели са на четиридесет километра оттук.

Силна вълна на отчаяние заля Пит, но веднага отстъпи и изчезна при следващите думи на непознатия.

— Имам обаче радиостанция. — Посочи съседната стая. — Насам, моля.

Пит го последва в малка, добре осветена, по спартански подредена стая, като трите мебели там бяха стол, шкаф с чекмеджета и

старинна, ръчно изработена маса, върху която имаше лъскава радиостанция, излязла преди не повече от три месеца от фабриката. Пит можеше само да се радва на този съвременен апарат в отдалечената селскостопанска къща. Исландецът бързо се приближи към станцията и започна да върти копчетата. Сложи ключа на режим предаване, избра честотата и взе микрофона.

Каза бързо няколко думи на исландски и зачака. От говорителя не се чу нищо. Той малко измести честотата и отново се обади. Този път му отвориха веднага. Напрежението от състезанието със смъртта беше изпънало нервите на Пит до скъсване и без да обръща внимание на болката и умората си той закрачи из стаята, докато благодетелят му разговаряше с властите в Рейкявик. След десет минути на обяснения и тяхното превеждане Пит помоли за връзка с американското посолство и я получи.

— Къде, по дяволите, се губиш? — гръмна гласът на Сандекър по говорителя с такава сила, като че ли идваше от вратата.

— Чаках автобуса, разхождах се из парка — кресна в отговор Пит. — Няма значение. До колко време можете да съберете лекарски екип и да го качите на хеликоптери.

Преди адмиралът да отговори, се проточиха няколко секунди на напрегнато мълчание. От безапелационната настоятелност в тона на Пит, която бе така позната на Сандекър, той разбра, че нещо извънредно се е случило.

— Мога да приготвя за отпътуване екип от парамедици на Военновъздушните сили до половин час — бавно отвърна той. — Би ли ми казал защо ти е нужна точно медицинска помощ.

Пит не отговори веднага. Едва успяваше да събере мислите си. Кимна с благодарност на исландеца, който му предложи стол.

— През всяка минута, която губим с обяснения, може би някой умира. За бога, господин адмирал — настоя Пит, — свържете се с Военновъздушните сили, натоварете парамедиците им на хеликоптери и ги пратете на помощ на жертвите от нещастие със самолет. А след това ще имам време да ви обясня какво е станало.

— Ясно — съгласи се Сандекър, без да губи повече и секунда. — Стой на тези вълни.

Пит отново кимна, този път на себе си, и унило се отпусна в стола. Остана още малко, помисли си, само да не закъснеят. Почувства

ръка на рамото си, успя да се обърне наполовина и да се усмихне с мъка на исландеца с топлите очи.

— Оказах се недодялан гостенин — промълви той. — Не съм се представил и не съм ви благодарил, че ми спасихте живота.

Старецът му протегна дългата си, обветрена ръка.

— Голфур Андурсон — представи се той. — Аз съм главният разводач по поречието на Рарфур.

Пит стисна ръката му, каза си името и попита:

— Разводач?

— Разводачът е също и пазач на реката. Развеждаме рибарите и се грижим за екологичното състояние на реката, горе-долу като защитниците на околната среда във вашата страна, които пазят природните богатства на континенталните ви реки.

— Сигурно се чувствате доста самотно в тази работа... — Устата на Пит спря да се движи и той изохка от острата болка в гърдите, от която едва не припадна. Вкопчи се в масата, като се мъчеше да не загуби съзнание.

— Елате — подкани го Андурсон. — Ще се погрижа за раните ви.

— Не — отсече Пит. — Трябва да остана до радиото. Няма да мръдна от този стол.

Андурсон се поколеба. После поклати глава и не каза нищо. Излезе от стаята и се върна след по-малко от две минути с голяма аптечка за първа помощ и бутилка.

— Имате късмет — усмихна се той. — Един от сънародниците ви беше на риболов наоколо миналия месец и ми остави това. — Протегна ръка и гордо му показва еднолитрова бутилка отлежало канадско уиски „Сийграм“. Пит забеляза, че тя още не беше отваряна.

Майорът отпиваше четвъртата си благословена глътка, а старият пазач на реката току-що бе завършил превързването на гърдите му, когато радиото изпука и дрезгавият глас на Сандекър отново изпълни стаята.

— Майор Пит, чувате ли ме?

Пит вдигна микрофона и натисна бутона за предаване.

— Тук е Пит. Чувам ви, господин адмирал.

— Парамедиците се събират в Кефлавик, а исландските спасителни и издирвателни групи също са в готовност. Ще поддържам

радиоконтакт и ще координирам действията им. — Последва миг на мълчание. — Разтревожи много хора. В Кефлавик нямат данни за изчезнал самолет — нито военен, нито търговски.

Рондхайм изобщо не поемаше рискове, помисли си Пит. Мръсникът явно не бързаше да съобщи за толкова дълго забавилите се очаквани гости. Пит пое дълбоко дъх и отпи нова глътка от уискито. Едва тогава отвърна:

— На съобщението още не му е дошъл редът.

От гласа на Сандекър пролича пълно неразбиране.

— Повтори го пак. Моля, повтори.

— Повярвайте ми, адмирале. Не мога да започна с отговорите дори на една десета от въпросите, особено по радиото — повтарям, — особено по радиото.

По някакъв начин, помисли си Пит, имената на международно известните мъже от дефилето трябваше да се запазят в тайна от информационните агенции поне през следващите тридесет и шест часа — достатъчно време, за да бъдат спрени Кели, Рондхайм и компанията „Хърмит“, които, ако научеха, биха изчезнали. Трябваше да отдаде заслуженото на адмирала. Сандекър почти веднага схвана намека на Пит за необходимостта от секретност.

— Съобщението ти е разбрано. Можеш ли да ме осведомиш къде си? Използвай обратните координати.

— Извинявам се, не познавам такива...

— По дяволите! — извика Сандекър и говорителят запращя от примесено статично електричество. — Изпълнявай заповедта!

Пит седеше и почти тридесет секунди глупаво зяпа радиостанцията, преди умореният му ум да започне да схваща подтекста в думите на Сандекър. Адмиралът му беше предложил да отговаря на въпроси, без да издава действителната информация, като казва обратното. Наум се изпсува, че се е оставил Сандекър да го победи в словесната акробатика.

Пит изключи микрофона и се обърна към Андурсон.

— Къде се намира най-близкият град и в каква посока?

Андурсон махна към прозореца.

— Содафос... ние сме точно на петдесет километра на юг от централния му площад.

Пит бързо прибави цифрата на исландеца към разстоянието, което беше пропълзъл през платото и отново натисна бутона.

— Самолетът падна приблизително на осемдесет километра на север от Содафос.

— Цивилен ли беше самолетът или военен?

— Военен.

— Колко са оцелелите?

— Не мога да кажа със сигурност. Двама, може би четирима.

Пит можеше само да се надява адмиралът да схване, че общият им брой е двадесет и четири. Схватливият стар океанограф не се изложи.

— Да се надяваме, че ще можем да ги отведем в безопасност до това време утре. — Намекът на Сандекър за двадесет и четири часа бързо разсея всички съмнения. Помълча малко, а после гласът му прозвуча тихо и загрижено:

— Госпожица Ройъл с тебе ли е?

— Да.

Сандекър не продължи веднага. Пит можеше да си представи внезапното побледняване, да чуе рязкото поемане на въздух. Тогава адмиралът попита:

— Тя създаде ли... създаде ли ти някакви неприятности?

Пит се замисли за миг, като се опитваше да подреди правилните думи.

— Нали ги знаете жените, господин адмирал — винаги се оплакват. Първо се оплакваше от някакви въображаеми болки в глезените, сега твърди, че е замръзнала до смърт. Ще ви бъда вечно признателен, ако успеете бързо да махнете тази очарователна жена от ръцете ми.

— Ще направя всичко, каквото мога, за да изпълня молбата ти.

— Гласът на Сандекър отново стана дрезгав. — Изчакай там.

Пит нервно подсвирна. Губеше се прекалено много време — всяка минута беше ценна и всяка секунда незаменима. Погледна часовника си. Точно един часът — седем часа, откакто бе изпълзъл от дефилето. Внезапно му стана хладно и отпи отново от бутилката.

Радиото пак изпука.

— Майор Пит?

— Чувам ви, господин адмирал.

— Тук възникна един проблем. Всички хеликоптери на острова са приземени. Парамедиците ще трябва да бъдат спуснати от самолет.

— Не разбрахте ли? Наложително е да се използват хеликоптери. Оцелелите трябва да бъдат вдигнати по въздуха. И най-важното, господин адмирал. Аз трябва да водя търсачите. Повтарям — аз трябва да водя търсачите. Мястото на катастрофата не се вижда от въздуха. Спасителната ви дружина може да го търси дни наред и да не го намери.

Пит усещаше унието от другата страна. Сандекър малко се забави, преди да отговори. После продължи с уморен и смазан тон, сякаш говореше на нечий гроб, което в известен смисъл беше така.

— Отговорът на молбата ти е отрицателен. На острова има седем хеликоптера. Три принадлежат на Военновъздушните сили, четири на исландския отдел за издирване и спасяване. Всичките са по летищата заради технически проблеми. — Сандекър замълча и продължи бавно: — Вероятността не е кой знае колко голяма, но нашите хора и местните правителствени власти подозират саботаж.

— О, боже! — промърмори Пит и кръвта му се смрази. Всички възможни случайности. Мисълта отново и отново се натрапваше в съзнанието му. Компютрите на Кели бяха изградили висока стена срещу всяка надежда за спасение. А бандата хладнокръвни убийци на Рондхайм бяха изпълнили дословно механичната си задача.

— Има ли около тебе достатъчно равна площ, за да може да кацне лек самолет и да те вземе? — попита нетърпеливо Сандекър. — Ако отговорът е утвърдителен, би могъл да ръководиш спасителното спускане от въздуха.

— Малък самолет вероятно ще успее — обясни Пит. — Тук има гладка ливада с големината на футболно игрище.

Отвън, без Пит да забележи, слънцето, свършен оранжев диск в северните ширини, бе започнало постепенно да потъва зад носещи се черни облаци, които скоро го закриха и прекъснаха яркия му блясък. Студеният вятър се беше усилил и вече навеждаше тревите по ливадите и хълмовете. Пит усети едновременно внезапното смрачаване и ръката на Андурсон на рамото си.

— Буря откъм север — тържествено съобщи Андурсон. — До един час ще завали сняг.

Пит изблъска стола си и бързо прекоси стаята до малкия двоен прозорец. Загледа се през стъклата с невярващи очи и удари отчаяно по стената.

— Господи, не! — прошепна той. — Би било самоубийство за парамедиците да скачат с парашут през заслепяващия сняг.

— Нито пък лек самолет би могъл да премине през вихрушката — добави Андурсон. — Виждал съм много северни ветрове и познавам силата им. Този ще бъде лош.

Пит залитна замаяно към радиото и се стовари на стола. Държеше нараненото си и подутото лице в ръце и нареждаше тихо:

— Господи, спаси ги. Господи, спаси ги всички, моля те. Безнадеждно е, безнадеждно е.

Сандекър се обади по радиото, но Пит не чуваше нищо.

— Точното ти местоположение, майоре? Можеш ли да ми дадеш точното си местоположение?

Андурсон се пресегна през Пит и взе микрофона.

— Една минута, адмирал Сандекър. Моля ви, почакайте.

Улови дясната ръка на Пит и здраво я стисна.

— Майор Пит, трябва да се овладеете. — Погледна го с пълен със съчувствие поглед. — Възелът на смъртта, макар и да е твърд като камък, може да бъде развързан от този, който знае къде е слабата му нишка.

Пит бавно вдигна глава към очите на Андурсон.

— Значи имам още един поет край себе си.

Андурсон просто кимна стеснително.

— Това определено е седмицата ми за поети — въздъхна Пит. После тихо се наруга сам. Вече беше загубил прекалено много време в безсмислени приказки и ненужни съжаления, а времето беше най-важното. Трябваше му план, някаква хитрост, някакъв способ, за да стигне до хората, които му се бяха доверили. Компютрите допускат грешки, каза си. Тези студени електронни чудовища могат да сбъркат, нещо съвсем малко вероятно, но въпреки това възможно. В транзисторите им няма място за чувства, за състрадание, за носталгия. — Носталгия — изрече Пит на глас бавно, като се наслаждаваше на всяка сричка, и повтори думата поне три-четири пъти.

Андурсон го изгледа озадачено.

— Не разбирам.

— Скоро ще разберете — увери го Пит. — Няма да търся слабата нишка във вашия поетичен възел на смъртта. Ще го разрежа с перки.

Старецът изглеждаше по-озадачен от всякога:

— Перки?

— Да, перки от витло. Три перки по-точно.

XIX

Има много прекрасни гледки по света, на които човек може да се възхити, но за Пит нищо, дори тридесетстепенна ракета, излитаща в космоса, или самолет, прекосяващ небето с остър като игла връх със скорост два пъти по-голяма от тази на звука, не би могло да изглежда така невероятно красиво както стария тримоторен форд, прочутата „Тенекиена гъска“, която непохватно подскачаше и се люлееше в капризния вятър на фона на заплашителните гигантски черни облаци. Подпрян, за да не го отнесе засилващият се вихър, Пит внимателно наблюдаваше как старинният самолет, изящен в грозотата си, обикаля фермата на Андурсон веднъж, преди летецът да намали газта, да прелети на по-малко от три метра над оградата и да се спусне в ливадата, където широко разположените му колесари спряха почти на петдесет метра от края на затревената площ.

Пит се обърна към Андурсон:

— Е, довиждане, Голфур. Благодаря ти за всичко, което направи за мен... за всички нас.

Голфур Андурсон стисна ръката на Пит.

— Аз трябва да ти благодаря, майоре. За честта, която ми оказа, и за възможността да помогна на свой събрат. Бог да те закриля.

Пит не можеше да тича заради спуканите си ребра, но взе разстоянието до тримоторника за по-малко от тридесет секунди. Точно когато стигна до дясната страна на корпуса, вратата се отвори, две ръце се протегнаха и го издърпаха в тясната, неудобна кабина.

— Вие ли сте майор Пит?

Пит погледна лицето на гиганта със загоряло лице и дълги руси бакенбарди.

— Да, аз съм Пит.

— Добре дошли на крилете на бурното време на двадесетте години, майоре. Страхотна идея е да се използва това старо летящо изкопаемо за спасителна операция. — Протегна ръка. — Аз съм капитан Бен Хъл.

Пит пое широката лапа и предложи:

— Най-добре е да тръгваме веднага, ако искаме да изпреварим снега.

— Точно така — енергично се съгласи Хъл. — Пък и няма смисъл да ни глобяват за просрочено паркиране. — Ако Хъл беше донякъде стреснат от израненото лице на Пит и странните му дрехи, той добре го прикри. — Тръгнахме на път без втори пилот, със запазено място за вас, майоре. Реших, че ще предпочетете място на първия балкон, за да ни отведете до района на злополуката.

— Преди да прекъснем връзката, помолих адмирал Сандекър за няколко неща...

— Сега ще ви зарадвам, майоре. Старият морски вълк се беше погрижил за всичко. Изглежда, е използвал докрай връзките си, за да достави това на борда, преди да излетим. — Хъл извади пакет от големия джоб на полушубката си и вдигна въпросително вежди. — Страшно се изненадах защо в такъв момент са ви притрябвали тъкмо бутилка руска водка и кутия пури.

— Те са за двама приятели — усмихна се Пит. Обърна се и мина покрай десетимата мъже, разположили се в различни пози в задната част на кабината — едри, спокойни хора в арктически костюми, с решителни лица. Те бяха подготвени за работа под водата, скачане с парашут, оцеляване при трудни условия и за почти всички процедури на спешната медицинска помощ освен хирургията. Пит почувства голямо облекчение само при вида им.

Като наведе глава, за да се промъкне през ниската врата към кабината, той се настани в свободната седалка на втория пилот с изтъркана и напукана кожа. След като закопча колана, се обърна и видя до себе си захиленото лице на сержант Сам Кашман.

— Здравейте, господин майор. — Зениците на Кашман се разшириха. — Милостиви боже, кой ви е ритал по лицето?

— Ще го споделя с теб някой път на чашка. — Пит огледа таблото и бързо си припомни функциите на старомодните лостове и копчета. — Малко съм учуден, че виждам...

— ... сержант да лети в тази операция вместо истински военновъздушен офицер — довърши мисълта му Кашман. — Нямате друг избор, господин майор. Аз съм единственият на целия остров, който е запознат добре с това старо возило. А не е ли чудесно то? Ще

излети от еднодоларова банкнота, а после ще кацне на нея да ви върне рестото.

— Добре, сержанте. Ти командваш. Дай сега да завъртим тая птица срещу вятъра и да я вдигнем. Дръж на запад покрай реката, докато ти кажа кога да се насочиш на юг.

Кашман само кимна. Умело извъртя „Тенекиената гъска“ на сто и осемдесет градуса и я обърна срещу вятъра, който идваше от другата страна на ливадата. После блъсна лостовете за трите двигателя напред и запрати тромавия стар самолет с подскачане и друсане към оградата, която беше на не повече от сто метра.

Докато преминаваха покрай фасадата на малката къща на Голфур Андурсон със задното колело на самолета още на земята Пит донякъде започна да си представя какво е изпитвал Чарлс Линдберг^[1], когато се е мъчил да отдели тежкия си „Спирит оф Сейнт Луис“ от калната писта на летището „Рузвелт“ през 1927 година. На Пит му се струваше невъзможно друг летателен апарат освен хеликоптерите или малките двуместни машини да може да се откъсне от земята от толкова малко пространство. Стрелна с поглед Кашман и видя само ледено спокойствие и пълна увереност. Кашман си подсвиркваше нещо, но Пит не позна коя е мелодията поради рева на трите двигателя с мощност по двеста конски сили.

Несъмнено, помисли си Пит, Кашман се държеше като човек, който знае как да се оправя със самолет, особено с този. Бяха преминали две трети от ливадата, когато Кашман увеличи скоростта и вдигна стабилизаторите на опашката, повдигайки самолета на около метър над торфа. После, за ужас на Пит, Кашман изведнъж върна машината на земята на малко повече от петнадесет метра от стената. Ужасът на Пит премина в почуда, когато Кашман отново дръпна лостовете към кръста си и буквално подскочи с „Тенекиената гъска“ над оградата и се закрепил във въздуха.

— Къде, по дяволите, си научил този номер? — попита Пит, като въздъхна облекчено. Едва тогава разпозна мелодията, която Кашман си подсвиркваше — темата от стария филм „Тези великолепни мъже и летящите им машини“.

— Някога работех със селскостопански самолет в Оклахома — отвърна Кашман.

— И как се оказа механик във Военновъздушните сили след това?

— Един ден боклукът, с който летях, се разкашля лошо. Изора пасището на фермера и закла най-добрите му крави години преди да им е дошло времето. Кой ли не наоколо заведе дело срещу мене. Така че бях напълно разорен, напуснах стопанството и постъпих в армията.

Пит не можа да не се усмихне, докато гледаше през люка реката на шестдесет метра под тях. От тази височина лесно забеляза наклоненото хълмче, където Андурсон го беше намерил. Но сега видя и нещо, което не очакваше. Почти несъзнателно забеляза дълга права линия, която се простираше на юг. Отвори страничното прозорче, за да се убеди. Беше си там — по-тъмна отсянка на зеленото на фона на светлата тундра. Собствените му стъпки, затъвали в меката земя, бяха оставили пътека, която можеше да се следва така лесно, както осовата линия в средата на шосе.

Пит усети погледа на Кашман и посочи земята.

— На юг. Следвай тъмната линия на юг.

Кашман наклони самолета и за миг погледна през страничния люк. После кимна и обърна носа на тримоторната машина на юг. След петнадесет минути продължаваше да се чуди на безпогрешната следа, която Пит бе оставил по време на пътя си към реката. Освен незначителните отклонения около някои неравности човешкият отпечатък върху земята беше прав почти като водопроводна тръба. На стария самолет му бяха необходими само петнадесет минути, за да измине разстоянието, над което Пит се беше потил няколко часа.

— Ето го там — извика Пит. — При напуканата падинка, където стъпките ми свършват.

— Къде предлагате да се приземя, господин майор?

— Успоредно на ръба на дефилето. Има един равен участък с ширина около петдесет метра от изток на запад.

Небето се затъмняваше все повече, явно скоро щеше да завали сняг. Кашман още се спускаше, когато първите снежинки залепнаха по предното стъкло. Пит беше спечелил състезанието и се бе озовал на финала в последния момент.

Кашман се приземи благополучно, даже гладко, като се имаха предвид неравният терен и силният вятър. Беше изчислил кацането си

така, че вратата на кабината се оказа само на три метра от стръмната яма.

Колелата едва бяха спрели, когато Пит изскочи от самолета и се плъзна към дъното на дефилето. Зад него хората на Хъл започнаха методично да разтоварват принадлежностите си и да ги подреждат на навлажняващата се земя. Двама от парамедиците развиха въжета и ги хвърлиха по ската, за да вдигат после оцелелите. Пит не обръщаше внимание на всичко това. Имаше единственото желание да бъде първият в този леден участък от ада.

Стигна до Лили, който още лежеше по гръб, а Тиди беше свита до него с глава между ръцете си. Говореше нещо на Лили, но Пит не разбираше думите, тъй като гласът ѝ беше само слаб, дрезгав шепот; изглежда, се опита да се усмихне, но устните ѝ само се свиха в жална гримаса, а нито в гласа, нито в очите ѝ имаше нещо весело. Пит отиде зад нея и леко докосна мократа ѝ коса.

— Изглежда, вие двамата сте станали доста добри приятели.

Тиди се завъртя и смаяно се взря в надвесената над нея фигура.

— Милостиви боже, ти се върна. — Пресегна се и докосна ръката му. — Стори ми се, че чух самолет. Господи, това е прекрасно — ти се върна.

— Да. — Пит се усмихна леко, после кимна към Лили. — Как е той?

— Не знам — уморено отвърна тя. — Просто не знам. Загуби съзнание преди около половин час.

Пит коленичи и сложи глава на гърдите на Лили. Дишането му беше бавно и равномерно.

— Ще се оправи. Това момче е изключително яко. Големият въпрос е дали някога ще може отново да ходи.

Тиди опря лице в ръката на Пит и започна да хлипа, като дъхът ѝ излизаше в конвулсивни хрипове — шокът, болката и облекчението я бяха залели като огромна вълна. Той я прегърна силно, без да каже нищо. Все още държеше треперещото тяло и галеше косата ѝ като на малко момиче, когато се приближи капитан Хъл.

— Вземете момичето първо — помоли Пит. — Глезените ѝ са счупени.

— Хората ми вдигнаха палатка за първа помощ горе. Печката в момента я затопля. Ще ѝ бъде добре там, докато исландската

спасителна служба я превози до Рейкявик. — Хъл уморено изтри очи. — Всъдеходите им вече се насочват към нашите радиосигнали.

— Но не можете ли да я отнесете по въздуха?

Хъл поклати глава.

— Съжалявам, майоре. Старата машина е в състояние да побере само осем носилки на един курс. Първият рейс ще бъде с най-лошо пострадалите. Това е един от случаите, когато дамите ще трябва да почакаат. — Погледна към Лили. — Много зле ли е този?

— Счупени рамене и таз.

Двама от хората на Хъл се приближиха с алуминиева носилка кошница.

— Вдигнете първо този човек — нареди им той. — И внимавайте с него. Ранен е в гърба.

Парамедиците внимателно наместиха отпуснатото тяло на Лили върху носилката и нагласиха въжетата за вдигането ѝ нагоре. Пит с благодарност забеляза колко бързо и гладко се движи подемният механизъм. Само след три минути Хъл се върна за Тиди.

— Добре, майоре. Сега да вземем малката дама.

— Отнасяйте се внимателно с нея, капитане. Тя е личната секретарка на самия адмирал Сандекър.

Явно нищо не можеше да изненада Хъл за дълго. Учудването проблесна в очите му само за миг.

— Я виж ти — изгърмя гласът му. — При това положение ще придружа дамата лично.

Хъл внимателно вдигна Тиди в огромните си ръце и я отнесе до готовия кош. После, верен на думата си, застана до нея и се изкачи догоре, където я настани удобно в топлата палатка, преди да се върне да ръководи отново спасителната операция.

Пит измъкна пакета от подмишницата си и бавно тръгна по неравното дъно на дефилето, докато стигна руския дипломат.

— Господин Тамарезтов, как я карате?

— Руснакът се радва на студа, майор Пит. — Той загреба от малкото натрупан по гърдите му сняг. — Москва няма да е Москва без пълен снежен сезон. За мене той е като пясъка от пустинята за арабина — зло, което е част от самия ми живот.

— Изпитвате ли болка?

— Старият болшевик никога няма да си признае, че го боли.

— Жалко — махна с ръка Пит.

— Жалко? — повтори Тамарезтов. Той изгледа подозрително Пит.

— Да, тъкмо се канех да ви предложа нещо, за което е гарантирано, че премахва неразположението, предизвикано от хрема, главоболие и лошо храносмилане.

— Отново американски хумор, така ли, майоре?

Пит остави лека усмивка да се разлее по лицето му.

— Американски сарказъм — поправи го той. — Главната причина толкова често да не ни разбират чужденците. Средният американец има саркастична жилка, на която е трудно да се даде обяснение. — Седна до Тамарезтов и извади бутилката водка. — Ето ви например резултата от моята разходка до магазина за спиртни напитки на ъгъла.

Тамарезтов можа единствено да се вторачи невярващо.

— Дадена дума, хвърлен камък. — Пит обгърна главата на руснака и наклони бутилката към наранените му устни. — Ето, пийнете малко от това.

Тамарезтов с лекота погълна една четвърт от бутилката, преди Пит да я отдръпне. Кимна с глава и измърмори колко е благодарен. После очите му станаха топли и проникателни.

— Наша, истинска съветска водка. Как успяхте да я намерите?

Пит пхна водката под мишницата на Тамарезтов.

— Продавах я. — После стана и се обърна.

— Майор Пит.

— Да?

— Благодаря — простичко каза Тамарезтов.

Беше покрит със сняг и лежеше, отправил празен поглед в небето, когато Пит го откри. Спокойното му лице имаше изражението на човек, незасегнат от болката, щастлив и накрая доволен от себе си. Един от медиците се беше навел над него и го преглеждаше.

— Сърцето ли? — попита тихо Пит, като че ли се боеше да не го събуди.

— Като се има предвид възрастта му, много е вероятно, сър. — Медикът се обърна към Хъл, който стоеше на няколко крачки от тях. —

Да го евакуираме ли сега, капитане?

— Нека си лежи — отвърна Хъл. — Нашата работа е да спасим живите. Този е мъртъв. Докато можем да се надяваме, че имаме шанс да спасим когото и да било от останалите, грижите ни трябва да са насочени натам.

— Прав сте, разбира се — уморено се съгласи Пит. — Вие сте шефът тук, капитане.

Тонът на Хъл омекна.

— Познавахте ли този човек?

— Искане ми се да го бях познавал по-добре. Името му е Сам Кели. Името явно не означаваше нищо за Хъл.

— Защо не ни позволите да ви качим горе, майоре. Вие самият никак не сте добре.

— Не, ще постоя тук със Сам.

Пит се пресегна и внимателно затвори очите на Кели за последен път, после леко избръска снежинките от сбръчканото старо лице. Взе пура от кутията, на която личеше любимата марка на Сандекър, и я пъхна в горния джоб на Кели.

Хъл остана неподвижен почти минута, като търсеше подходящи думи. Накани се да каже нещо, след това се отказа и просто кимна в мълчаливо съгласие. Обърна се и отново се зае с работата си.

[1] Американски авиатор (1902 — 1974), първи прелетял Атлантика през 1927 г. със самолета си „Спирит оф Сейнт Луис“ за 33 часа и 30 мин. — Бел.пр. ↑

XX

Сандекър затвори папката, остави я и се наведе, като че ли се канеше да скочи.

— Ако сте дошли да искате разрешението ми, отговорът е недвусмислено не!

— Поставете ме в неловко положение, господин адмирал.

Каза го човек, който бе седнал с лице към Сандекър. Беше нисък, но изглеждаше широк почти колкото стола. Носеше безличен черен костюм с бяла риза и черна копринена вратовръзка. Начесто, но несъзнателно прекарваше ръка по плешивата си глава, сякаш търсеше косата, която някога е била там; вираше се със сиви очи, които изобщо не примигваха пред горящия поглед на Сандекър.

— Искрено се надявах да нямаме разногласия. Тъй като това не се получи, съм длъжен да ви уведомя, че посещението ми тук е само израз на любезност. Вече разполагам със заповед за прехвърлянето на майор Пит на работа другаде.

— И кой я е подписал?

— Подписана е от държавния секретар по отбраната — с равен тон отвърна другият.

— Бихте ли ми показали документа? — попита Сандекър. Играеше последния си коз и разбираше добре това.

— Защо не? — Опонентът му въздъхна. Отвори дипломатическото куфарче, извади няколко книжа и ги подаде на Сандекър.

Адмиралът прочете нарежданията, без да каже нищо. После устните му се изопнаха в суха усмивка.

— Всъщност нямам никакъв избор, нали?

— Така е.

Сандекър отново погледна книжата пред себе си и поклати глава.

— Искате от мен прекалено много... прекалено много.

— И на мене тези неща не са ми приятни, но времето е лукс, който не можем да си позволим. Този заговор, този наивен заговор,

замислен от компанията „Хърмит“, няма никаква практическа стойност. Признавам, че може би звучи вдъхновено и така нататък. Да се спаси светът, да се създаде рай. Кой знае, може би Ф. Джеймс Кели държи ключа към бъдещето. Но в момента той е водач на банда манияци, на чиято съвест тежи убийството на почти тридесет души. А точно след десет часа възнамерява да извърши покушение срещу двама държавни глави. Нашата линия се определя от един прост факт — това трябва да бъде спряно. А майор Пит е единственият, който има физическата възможност да разпознае наемните убийци, използвани от Кели.

Сандекър бутна книгата по бюрото си.

— Има физическата възможност. Това са само думи, зад които не стои никакво чувство. — Бутна стола си назад и започна да крачи из стаята. — Искате от мен да наредя на човека, който ми е бил като син, на човека, който беше пребит почти до смърт, да се вдигне от болничното легло и да издири банда жестоки убийци на десет хиляди километра оттук? — Сандекър тръсна глава. — Вие не знаете цената и на половината от онова, което искате от един обикновен смъртен. Има граници за смелостта, която човек е в състояние да прояви. Дърк вече е направил далеч повече, отколкото се очакваше от него.

— Така е, смелостта не може да се измерва само материално. Освен това съм съгласен, че майорът е извършил повече, отколкото човешките възможности позволяват. Господ ми е свидетел, че малцина от моите хора биха могли да извършат такава спасителна операция.

— Възможно е спорът ни всъщност да е безсмислен — каза Сандекър. — Пит може би не е в състояние да напусне болницата.

— Струва ми се, че страховете ви... или по-скоро... надеждите ви... са неоснователни. — Плешивият човек направи справка в една кафява папка. — Тук са резултатите от наблюденията на агентите ми, които впрочем охраняваха майора. — Замълча, почете още малко и продължи: — Чудесна физика, мускулатура като на бик, прекрасни отношения със... ммм... медицинските сестри. Четиринадесет часа почивка, грижи в интензивното отделение, масирани инжекции с витамини, най-добрата мускулна терапия, прилагана от най-добрите исландски лекари. Конците от малкото шевове са свалени, местата се масажират и превързват. За щастие единственото сериозно увреждане е на ребрата му, но и там спукванията са минимални. Общо взето,

разбира се, е доста зле, но аз не мога да имам претенции. Бих го взел дори да ми го предлагаша в ковчег.

Лицето на Сандекър беше хладно и не изразяваше нищо. Обърна се, когато една от секретарките на посолството подаде глава през вратата.

— Майор Пит е тук, сър.

Сандекър изгледа мрачно дебелия човек. В гласа му се смесиха изненада и гняв:

— Мръсно, от самото начало си знаел, че той ще приеме.

Дебелият човек сви рамене, но не каза нищо.

Сандекър настръхна. Изгледа с омраза дебелака.

— Добре, да влезе.

Пит се появи и затвори вратата зад гърба си. Сковано прекоси стаята към свободното канапе и много бавно се отпусна върху меките възглавници. Цялото му лице беше покрито с бинтове — само цепките за очите, за носа му и кичурът черна коса отгоре свидетелстваха, че под пласта бяла марля има живот. Сандекър се опита да прецени какво има зад бинтовете. Дълбоките зелени очи, които се виждаха, изглежда, никога не трепваха.

Сандекър седна зад бюрото и сплете ръце на тила си.

— Знаят ли лекарите в болницата къде се намираш?

Пит се усмихна.

— Предполагам, че ще започнат да се чудят след половин час.

— Мисля, че си се срещал с този джентълмен — махна Сандекър към дебелака.

— Разговаряхме по телефона — отвърна Пит. — Не са ни запознавали официално... поне не с личните имена.

Дебелакаът бързо заобиколи бюрото и протегна ръка на Пит:

— Кипман, Дийн Кипман.

Пит стисна ръката му. Видът лъжеше. В ръкостискането му нямаше нищо слабовато или тлъсто.

— Дийн Кипман — повтори Пит. — Шефът на Националната разузнавателна агенция. Какво нещо е да играеш само с капитаните на отбори!

— Много сме благодарни за помощта ви — топло започна Кипман. — Чувствате ли се в състояние за малка екскурзия със самолет?

— След студа в Исландия малко южноамериканско слънце няма да ми навреди.

— Ще имате достатъчно слънце. — Кипман отново поглади главата си. — Особено от южнокалифорнийската му разновидност.

— Южна Калифорния?

— Днес до четири следобед.

— Днес до четири следобед?

— В Дисниленд.

— В Дисниленд?

Сандекър търпеливо се обади:

— Много добре знам, че целта на пътуването ти не е точно онази, за която си мислил. Все пак може да минем и без да повтаряш всяка реплика.

— Моите уважения, сър, но това не се вмести в предварителните ни уговорки.

— Преди час говорихме именно за това — възрази Кипман.

— Какво точно имате предвид? — попита Пит.

— Ще разберете. — Кипман извади нови книжа от, изглежда, бездънното си дипломатическо куфарче и ги огледа набързо. — До разговора ни с вас и с останалите оцелели, които бяха в състояние да отговорят, представите ни за реалните цели на компанията „Хърмит“ бяха съвсем фрагментарни. Знаехме, че тя съществува, и имахме щастието да се доберем до малка част от деловата ѝ дейност, но крайната цел, мисловният ѝ център и парите, с които се прави всичко, оставаха в тайна...

Пит предпазливо го прекъсна.

— Имахте все пак нещо, за което да се заловите. Подозирахте доктор Хънуел.

— Доволен съм, че хеликоптерът ви не падна още преди това, майоре. Да, агенцията ни следеше доктор Хънуел. Без каквито и да е конкретни улики, разбира се. Затова го бяхме оставили на мира — с надеждата, че ще ни отведе до ръководството на организацията.

— Боже, всичко е било нагласено! — Не е лесно да се съчетаят огорчено възклицание и изтерзан вопъл, но Пит съумя да го направи. — Целият проклет епизод на айсберга е бил нагласен.

— Да, Хънуел привлече вниманието ни още когато така точно ни даде правилните отговори за подводната сонда на компанията

„Фирие“, но не предложи абсолютно никакво съдействие за усилията да се постигне нещо подобно в собствената му страна.

— Тогава и погребването на „Лакс“ е било още една от малките ви измами — заключи Пит. — Това е бил козът ви. Налагало се е Хънуел да се изяви като изследовател, когато нашият адмирал посочи тъкмо него по причини, които трябваше да изглеждат случайни. Хънуел сигурно се е мислил за голям щастливец. Веднага е приел не за да види какво е станало със стария му приятел Кристиян Фирие — за това той вече се е досещал — нито да изследва странното явление на залостен в леда кораб, а най-вече да открие каква е съдбата на ценната му подводна сонда.

— И тук сте прав, майоре. — Кипман подаде на Пит няколко лъскави снимки. — Ето ви фотографии, направени от подводницата, която почти три седмици следеше „Лакс“. Те дават представа за една необикновена особеност на екипажа.

Пит не му обърна внимание, а изгледа Сандекър ядосано и с нетрепващ поглед.

— Ето я и истината най-накрая. „Лакс“ е бил открит от издирвателната флотилия и тя го е следила, докато е изгорял.

Сандекър сви рамене.

— Господин Кипман има добрината да ме уведоми за този интересен факт едва снощи. — Трудно би могло да се каже, че насилената усмивка по острите му черти криеше каквото и да е добронамерено отношение към Кипман.

— Ако искате, ни укорявайте — сериозно отвърна Кипман, — но беше изключително важно вие двамата да знаете колкото е възможно по-малко. Ако Кели, Рондхайм и особено Хънуел бяха заподозрели връзките ви с нас, цялата операция би се провалила. — Погледна Пит и продължи тихо: — Майоре, от вас се искаше само да бъдете пилот и придружител на Хънуел при обиколката му из „Лакс“. А после трябваше да го отведете в Рейкявик, където ние отново щяхме да поемем наблюдението над него.

— Но не можа да стане така, нали?

— Подценихме другата страна — призна си Кипман.

Пит дръпна от цигарата си и разсеяно се загледа в реещия се към тавана дим.

— Още не сте ни обяснили как се озова „Лакс“ в айсберга. Нито пък сте загатнали нещо за съдбата на пиратския екипаж, за странния факт, че Фирие и групата негови учени изчезват за повече от година, а после изведнъж овъглените им трупове отново се появяват на кораба.

— Отговорът и на двата въпроса е прост — махна с ръка Кипман. — Екипажът на Фирие никога не е напуснал кораба.

Сандекър смъкна ръце от главата си, бавно се наведе и ги отпусна с дланите надолу върху бюрото си. Очите му бяха твърди като кремък.

— В доклада на Матаджич се говореше за екипаж от араби, а не от русококси скандинавци.

— Така е — съгласи се Кипман. — Мисля, че ако ми направите услугата да погледнете тези снимки, господа, ще разберете какво имам предвид за екипажа.

Подаде фотографиите на Сандекър и допълнителни копия на Пит. После се отпусна в стола, намести цигарата в дългото си цигаре и я запали. Кипман беше съвършено спокоен. Пит започваше да си мисли, че той би се прозял дори да го изритат в чатала.

— Обърнете внимание на снимка номер две — подкани ги Кипман. — Заснета е с помощта на перископ през много чувствителен телеобектив. Както виждате, ясно личат десетте членове на екипажа, заети с работата си на различни места по кораба. В групата няма нито един мургав човек.

— Съвпадение — предпазливо допусна Сандекър. — Арабите, за които докладва Матаджич, сигурно са били в трюма и в кабините.

— Би могло, адмирале, ако се бяхме задоволили само с една снимка. Другите фотографии обаче са заснети по различно време и в различни дни. Ако ги съберете всички, броят на хората ще нарасне на четиринадесет души, без нито един от тях да е от арабско потекло. Естествено, ако имаше дори един арабин на кораба, господа, все би му се наложило да се покаже поне веднъж през тези три седмици. — Кипман спря, за да чукне цигарето си по ръба на пепелника. — Освен това ние със сигурност сме установили, че лицата на снимките принадлежат на същите хора, които са отплавали с „Лакс“ малко преди изчезването му.

— Тогава какво ще кажете за мнението на Матаджич? — опита да се противопостави Сандекър. — Той беше учен от най-голяма класа,

обучен да бъде точен. А мнението му за онова, което е видял, беше съвсем категорично...

— Матаджич е видял хора, *гримирани*, за да изглеждат като чужденци — обясни Кипман. — Екипажът би трябвало да е постигнал съвършенство в представянето си под чужд облик по времето, когато той е попаднал на тях — спомнете си колко пристанища са посетили преди това. И не е имало случай да бъдат разпознати. Това, разбира се, са само предположения, никога няма да узнаем как точно е било, но може благоразумно да се допусне, че екипажът е усетил О'Райли да ги наблюдава и се е маскирал, преди Матаджич да пристигне на борда за вечеря.

— Така — спокойно кимна Пит. — И после?

— За останалото можете да се досетите, ако вече не го знаете. — Кипман си поигра с цигарето за миг и продължи. — Не е много трудно човек да си представи как целтиният-279 се е възпламенил и е превърнал „Лакс“ в плаващ крематориум. Нашата подводница е можела само да стои безучастна и да наблюдава — случило се така бързо, че не е оцелял никой. За щастие капитанът на подводницата бил съобразителен мъж. Приближавала буря и той разбирал, че е само въпрос на време, зачервените от горещината метални плоскости по корпуса на „Лакс“ да се охладят и да се свият, шевовете им да се спукат, през тях да нахлуе водата и да потопи кораба.

— И така той превърнал подводницата за двадесет милиона долара в буксир и завлякъл горящия корпус до подходящ айсберг, където той чрез разтапяне пробил пътя си навътре. — Пит любезно изгледа Кипман.

— Теорията ви е почти вярна, майоре — неуверено се съгласи Кипман.

— Това не е моя теория — усмихна се Пит, — а на доктор Хънуел. Тъкмо на него му хрумна мисълта за горещия ръжен в леда.

— Разбирам — кимна Кипман, без да му е ясно.

— Следващият въпрос, който ме засяга пряко, е защо изпратихте Хънуел и мен да обикаляме целия Северен Атлантически океан в търсене на определен айсберг, след като сте изтрили от него всички отличителни знаци. Защо нагласихте намирането на „Лакс“ от Хънуел, а после умишлено се опитахте да го скриете?

Кипман гледаше Пит безизразно.

— Благодарение на вас, майоре, хората ми бяха принудени да се скъсат от работа при температура под нулата и да изстъргват червената боя, хвърлена от бреговата охрана, просто защото вие се появихте два дена по-рано.

— Вие сте оглеждали всичко в „Лакс“ под лупа и не сте били завършили, когато Хънуел и аз се появихме на сцената, така ли?

— Точно така — кимна Кипман. — Никой не очакваше да се осмелите да се качите на хеликоптера по време на най-лошата за сезона буря.

— Тогава хората ви са били там... — Пит изведнъж млъкна, изгледа Кипман дълго и замислено и продължи тихо: — Агентите ви са били скрити на айсберга през цялото време, докато Хънуел и аз сме разглеждали „Лакс“.

Кипман сви рамене.

— Не ни дадохте никаква възможност да ги изтеглим.

Пит наполовина стана от канапето.

— Искате да кажете, че са си седели и са гледали безучастно, докато Хънуел и аз едва не се стоварихме от айсберга в морето — без да ни помогнат, без да ни подхвърлят въже, без дори една окуражителна дума, нищо?

— Нашият занаят понякога изисква да бъдем безмилостни — уморено се усмихна Кипман. — И на нас не ни харесва, но се налага. Просто такава е играта.

— Игра? — презрително изръмжа Пит. — Долнопробно интригантство. Състезание кой кого ще изпързала. И професията ви е виновна, нали?

— Това е един безкраен цикъл, приятелю — процеди Кипман. — Не ние сме го започнали. Американците винаги са били добрите. Но в тази шахматна игра човек не може постоянно да бъде белият офицер, след като противникът използва всички възможни мръсотии.

— Добре, значи ние живеем в страната на глупаците и сме твърдо убедени, че доброто винаги ще възтържествува над злото. Но къде ни отвежда това? Обратно в Дисниленд.

— Ще стигнем и дотам — въздържано се покашля Кипман. — А сега, ако се съди по това, което вие и останалите в болницата съобщихте, компанията „Хърмит“ ще нанесе удара си след приблизително девет часа и четиридесет и пет минути. Първата им

крачка ще бъде покушението срещу живота на водача на латиноамериканската страна, която са намислили да завземат. Прав ли съм?

— Поне така ни осведоми Кели — кимна Пит. — И ще започнат с Боливия.

— Не би трябвало да вярвате на всичко, което ви кажат, майоре. Той е посочил Боливия само като пример. Групата му не разполага с достатъчно сили за толкова голяма страна. А Кели е прекалено добър бизнесмен, за да се захване с нещо, ако не е поне деветдесет процента сигурен в успеха.

— Целта може да е всяка една измежду пет-шест страни — обади се Сандекър. — Откъде, по дяволите, ще знаете коя точно ще бъде?

— И ние имаме компютри — с известно задоволство смотолеви Кипман. — Обработените данни смалиха възможния избор до четири. А майор Пит беше любезен да стесни броя им до две.

— Вече не ви разбирам — сви рамене Пит. — Как бих могъл аз...

— Моделите, които извлякохте от морето — бързо го прекъсна Кипман. — Единият е точно копие на Капитолия в Доминиканската република. Другият е правителствената сграда на Френска Гвиана.

— В най-добрия случай това е петдесетпроцентова възможност — бавно каза Сандекър.

— Не е точно така — възрази Кипман. — Според специалистите в Националната разузнавателна служба Кели и малката му армия ще се насочат към двете места.

— И двете страни едновременно? — Сандекър внимателно изгледа Кипман. — Вие се шегувате.

— Не, напълно е сериозно, абсолютно сериозно.

— И на какво може да разчита Кели, като раздели хората си на две? — попита Пит.

— Опитът да се завземат едновременно Доминиканската република и Френска Гвиана не е толкова хазартен, колкото изглежда. — Кипман извади една карта от папката си и я пригладя върху бюрото на Сандекър. — По северното крайбрежие на Южна Америка имате Венесуела, Британска, Холандска и Френска Гвиана. По север, на един ден път с кораб или няколко часа със самолет, е островът, на

който се намират Хаити и Доминиканската република. В стратегическо отношение положението е прекрасно.

— И как по-точно?

— Представете си — замислено каза Кипман, — само си представете, че диктаторът, който управлява Куба, управлява и Флорида.

Сандекър с напрегнато лице погледна Кипман.

— За бога, положението е наистина прекрасно. Ще бъде само въпрос на време компанията „Хърмит“, докато действа на същия остров, да задуши икономиката на Хаити и да превземе и тая страна.

— Да, а после, като използват острова за база, бавно ще се разпрострат в Централна Америка и ще погълнат страните там една по една.

Пит се обади равнодушно:

— Историята помни, че Фидел Кастро се опита да проникне в централните континентални страни, но претърпя провал.

— Да — съгласи се Кипман. — Но Кели и компанията „Хърмит“ ще разполагат с единственото нещо, което липсваше на Кастро — опорна точка. Кели ще има Френска Гвиана. — Замълча и се замисли за миг. — Опорна точка, сигурна и стабилна, като онази, с която разполагаха съюзническите войски през 1944, когато навлязоха във Франция през Нормандия.

Пит бавно поклати глава.

— А аз си мислех, че Кели е луд. Мръсникът може и да успее. Просто фантастичният му план може да успее.

Кипман кимна.

— Като преценят всички факти, комарджиите в момента навярно биха заложили на картата на Кели и компанията „Хърмит“.

— А може би трябва да го оставим да го направи — замисли се Сандекър. — Може би е било писано Кели да постигне своята утопия.

— Не, не му е писано — спокойно възрази Кипман. — Това никога няма да стане.

— Изглеждате доста сигурен — забеляза Пит.

Кипман го погледна и леко се усмихна.

— Не ви ли споменах? Единият от хубавците, които са се опитали да ви убият в кабинета на оня лекар, реши да ни сътрудничи. Разказа ни доста неща.

— Изглежда, има твърде много подробности, които забравяте да ни кажете — кисело подхвърли Сандекър.

Кипман продължи:

— Славното начинание на Кели е обречено — това го знам от най-високо място. — Усмивката му се разшири. — Веднага щом компанията „Хърмит“ се установи в Доминиканската република и Френска Гвиана, ще последва борба за власт в директорския съвет. Познатият донякъде на майор Пит господин Оскар Рондхайм възнамерява да ликвидира Кели, Маркс фон Хумел и останалите и да поеме ръководството на съвета. Тъжно е да се признае, но намеренията на господин Рондхайм едва ли биха могли да се определят като почтени или доброжелателни.

Тиди седеше кокетно в инвалиден стол до леглото на Лили, когато Пит влезе в болничната стая, следван от Сандекър и Кипман.

— Лекарите ме увериха, че и двамата ще оживеете — усмихна се Пит. — Помислих си... хм... да намина и да се сбогувам.

— Значи заминаваш? — тъжно попита Тиди.

— Да, за съжаление. Някой трябва да разпознае горилите на Рондхайм.

— Ами... в-внимавай — заекна тя. — След всичко, на което се подложи, за да ни спасиш, не бихме искали да те загубим сега.

Лили сковано повдигна глава.

— Защо не ни каза за нараняванията си там, в дефилето? — попита той сериозно. — Господи, изобщо не знаех, че ребрата ти са счупени.

— Нищо не би се променило. Аз бях единственият, който можеше да ходи. Освен това винаги гледам да се представя добре, когато публиката ми е толкова интересна.

— Твоята публика беше най-добрата — усмихна се Лили.

— Как ти е гърбът? — попита Пит.

— Ще остана толкова дълго в тоя гипс, че просто не ми се мисли за това, но поне ще мога да танцувам, когато ми го свалят.

Пит се извърна към Тиди. Лицето ѝ беше бледо, а очите ѝ започнаха да се пълнят със сълзи.

— Когато великият ден дойде — насили се да се усмихне Пит, — ще го отпразнуваме с голямо парти.

— Разчитам на това.

Сандекър прочисти гърлото си.

— Ммм... доколкото виждам, госпожица Ройъл е също толкова добра медицинска сестра, колкото и секретарка.

Лили грабна ръката на Тиди.

— Бих си чупил по една кост всеки ден от седмицата, ако с това можех да си осигуря да срещам хора като нея.

Настъпи кратко мълчание.

— Мисля, че най-добре ще е да тръгваме — предложи Кипман. — Военният ни самолет отдавна е готов и чака.

Пит се наведе, целуна Тиди, а после стисна ръката на Лили.

— Пазете се. Ще чакам покана за това парти в най-скоро време. — Вдигна ръце и безпомощно сви рамене. — Един бог знае къде бих могъл да си намеря момиче, което ще се осмели да се покаже пред хората с човек с толкова изранено лице.

На Тиди ѝ стана смешно. Той стисна рамото ѝ, после се обърна и излезе.

В колата по пътя към военновъздушната база Пит гледаше през прозореца, без да вижда нищо, а мислите му бяха още в болницата.

— Той никога няма да може да ходи вече, нали?

Кипман тъжно поклати глава.

— Вероятността е много малка... много малка.

След петнадесет минути, без да са си казали нищо повече, пристигнаха в базата на Кефлавик, където ги чакаше разузнавателният бомбардировач В-92. Още десет минути, и свръхзвуковият реактив се понесе по пистата, а после се издигна над океана.

Сандекър, останал сам на летището, продължи да гледа след самолета, докато той не се изгуби в безоблачния хоризонт. После умърлушено тръгна към колата.

XXI

Тъй като полетът от изток на запад и скоростта от хиляда и седемстотин километра в час на реактивния бомбардировач спестиха цели седем часа, беше все още сутринта на деня, в който Пит замина от Исландия — със замътен поглед той се прозя, протегна се в тясната кабина, погледна през страничния люк на навигатора и видя далечните очертания на летището срещу зелените склонове на планината Сиера Мадре.

И сега какво? Пит се усмихна невесело на отражението си в люка, а бомбардировачът прелетя над хълмовете и се насочи към покритата с мъгла долина Сан Габриел. Щом се показа и Тихият океан, той реши да освободи съзнанието си от другите неща и да се съсредоточи върху онова, което му предстоеше. Не му беше ясно нито как, нито пък имаше най-бегъл план, но знаеше, че каквито да са трудностите, ще убие Оскар Рондхайм.

Умът му рязко се върна към настоящето, когато колесарите изтропаха по пистата. Дийн Кипман го побутна по ръката.

— Добре ли си поспяхте?

— Спах като заклан.

В-92 забави ход, като зарева от напъна на двигателите. Денят отвън изглеждаше топъл и приятен, а калифорнийското слънце ослепително осветяваше редиците военни самолети от двете страни на летището. Пит прочете изписания с четириметрови букви надпис върху гигантския хангар:

ДОБРЕ ДОШЛИ В БАЗАТА ЕЛ ТОРО МАРИНЕ

Изключените двигатели на бомбардировача бавно заглъхнаха, от товарния плац се показа автомобил, а Пит, Кипман и екипажът се спуснаха по тясната стълба и се отправиха към него. От синия микробус слязоха двама души и се приближиха към Кипман.

Поздравиха се и се ръкуваха. После тръгнаха към колата. Пит нямаше какво друго да направи, освен да ги последва.

Край отворената врата на микробуса тримата мъже събраха глави, а Пит си запали цигара на метър от тях. Накрая Кипман се обърна и отиде при него.

— Изглежда, ни предстои да развалим една семейна среща.

— Което значи?

— Всички са се събрали. Кели, Маркс, Рондхайм, цялата пасмина.

— Тук, в Калифорния? — учуди се Пит.

— Да, следим ги, откакто напуснаха Исландия. Черният реактив със сериен номер, който научихме благодарение на вас, се оказа от много търсена марка. Стана ясно, че компанията „Хърмит“ е закупила общо шест броя от същия модел с последователни номера. Останалите пет се намират под наше наблюдение в момента.

— Изглежда, сте се справили доста бързо.

Кипман се усмихна.

— Не беше чак толкова трудно. Бихме се поизмъчили, ако бяха пръснати по целия свят, но те всички сега са подредени един до друг на летището „Ориндж каунти“ на дванадесет километра оттук.

— Тогава и главната квартира на Кели трябва да е някъде наоколо.

— Тя представлява двестадекаров комплекс по хълмовете зад Лагуна бийч — обясни Кипман, като протегна ръка в югозападна посока. — Между другото компанията „Хърмит“ държи над триста платени служители, които си мислят, че се занимават със секретни политически анализи за собствените си правителства.

— А къде отиваме оттук?

Кипман направи знак на Пит да се качи в колата.

— В Дисниленд — тържествено заяви той, — за да предотвратим двойно политическо убийство.

Излязоха на магистралата „Санта Ана“ и тръгнаха на север, като задминаваха малкото коли в утринта. Когато отминаха отбивката за Нюпорт бийч, Пит се зачуди дали прекрасната рижа девойка, с която се бяха запознали на плажа само преди няколко дни, все още го чакаше в хотел „Нюпорт ин“.

Кипман извади две снимки и ги постави пред Пит.

— Ето ги хората, които се опитваме да спасим.

Пит посочи с пръст едно от лицата на снимките.

— Това е Пабло Кастиле, президентът на Доминиканската република.

Кипман кимна.

— Блестящ икономист и един от водачите на латиноамериканската десница. След избирането си започна амбициозна реформаторска програма. За първи път от доста време насам в страната му е създаден спокоен и оптимистичен климат. На нашия държавен департамент би му било страшно неприятно, ако Кели забърка някоя каша там, тъкмо когато има надежда в Доминиканската република да се постигне икономическа стабилност.

Пит вдигна другата снимка.

— Този не го знам.

— Това е Хуан де Кроа — обясни Кипман. — Много известен доктор на науките с източноиндийско потекло. Водач на Народната прогресивна партия — спечели изборите само преди шест месеца. Сега той е президентът на Френска Гвиана.

— Ако добре си спомням последните сводки, едва ли му е лесно.

— Наистина си има проблеми — съгласи се Кипман. — Френска Гвиана е по-малко заможна от Британска и Холандска Гвиана. Преди пет години там възникна сериозно движение за независимост. Единствено непосредствената заплаха от революция принуди французите да разрешат нова конституция и провеждането на общи избори. В момента никак не му е леко. В страната се ширят всякакви тропически заболявания и има хроничен недостиг от производство на хранителни продукти. Никой не би могъл да каже, че му завижда.

— Управлението на Де Кроа явно е уязвимо — замисли се Пит. — Но в кабинета на Кастиле няма ли достатъчно министри, които са в състояние да овладеят положението след смъртта му?

— С подкрепата на народа вероятно. Но доминиканската армия не е особено предана. Властта несъмнено би се поела от военна хунта, само че в този случай Кели явно ще е подкупил генералите.

— А как е станало така, че и двамата президенти се намират на същото място едновременно?

— Ако бяхте чели вестниците, щяхте да знаете, че в Сан Франциско току-що завърши конференцията за икономическо и

стопанско развитие, в която участваха всички държавни глави от западното полукълбо. Де Кроа, Кастиле и още неколцина латиноамерикански водачи са решили да се позабавляват преди отпътуването си. Толкова е просто.

— Тогава защо не предотвратихте посещението им в парка?

— Опитах се, но докато нашите вътрешни сили за сигурност се задействат, беше вече прекалено късно. Де Кроа и Кастиле се намираха от два часа в парка и отказали да напуснат. Остава ни само да стискаме палци убийците на Рондхайм да се придържат към разписанието си.

— Постъпвате доста рисковано, така ли е? — изгледа го Пит.

Кипман сви рамене.

— Човек може да контролира някои неща, но за други му остава само да стои отстрани и да гледа.

Колата напусна магистралата и тръгна по булевард „Харбър“, където скоро спря пред служебния вход. Докато шофьорът се легитимираше и питаше охраната за най-прекия път, Пит се показа от прозореца и се загледа във влакчето, което преминаваше над тях, увиснало на единичната си релса. Намираха се в северния край на парка и оттук се виждаха само красивите хълмове, заобиколили горната половина на Матерхорн, както и кубетата на замъка „Фантазиленд“. Отвориха им външната врата и те се отправиха навътре.

Бяха тръгнали по подземните коридори към службата за охрана на парка, а Пит вече тъгуваше за удобното си болнично легло в Рейкявик и се чудеше кога ли ще може отново да се отпусне така. Не беше мислил какво му предстои да види в службите за охрана на парка, но едва ли си бе представял това, което намери там.

Главната заседателна зала беше огромна — приличаше на умален вариант на съвещателната зала в Пентагона. Централната маса имаше дължина поне осемнадесет метра и около нея бяха насядали над двадесет души. В единия ъгъл имаше радио и радистът припряно диктуваше различни координати на картограф, който стоеше на подиум и поставяше маркери на покриваща половината стена карта с височина три метра. Пит заобиколи бавно масата и застана под прекрасно осветеното релефно копие на Дисниленд. Разглеждаше един многоцветен участък и флуоресцентната линия през него, когато Кипман го бутна по рамото.

— Готов ли сте за работа?

— Организмът ми работи още по исландско време, а там е вече малко след пет. Бих могъл да пийна нещо.

— Съжалявам, сър. — Думите идваха от едър мъж с лула, който гледаше към Пит през модерни очила без рамки. — Никога не сме допусkali алкохол където и да е в парка, откакто сме го открили. Смятаме да запазим тази традиция.

— Жалко — незлобиво махна с ръка Пит. После погледна очаквателно Кипман.

Кипман се досети.

— Майор Дърк Пит, позволете ми да ви представя господин Дан Лазард, началник на охраната на парка.

Лазард силно стисна ръката му.

— Господин Кипман ми разказа за нараняванията ви. Мислите ли, че сте в състояние да се заемете с това?

— Ще се оправя — с тъжен жест отвърна Пит. — Само че трябва да направим нещо за бинтовете около главата ми — твърде бият на очи.

Погледът на Лазард блесна игриво.

— Мисля, че можем да ви нагласим така, че никой да не забележи бинтовете — дори сестрата, която ги е слагала.

След малко Пит стоеше пред голямо огледало в заплашителна поза. Разкъсваше се между желанието да се разсмее или да изпсува, докато се взираше във фигурата на Големия лош вълк в естествен размер, която нелюбезно отвръщаше на погледа му.

— Трябва да признаете — сподави усмивката си Кипман, — че и родната ви майка не би ви познала в това облекло.

— А може би костюмът отговаря на характера ми. — Пит свали вълчата глава, отпусна се в стола и въздъхна. — Колко време ни остава?

— Още час и четиридесет минути до последния срок на Кели.

— Не мислите ли, че вече трябва да бъда вкаран в играта? Не ми оставяте особено много време, за да различа убийците... ако мога да ги различа.

— Към четиридесет души от моите хора, охраната на парка и агенти от ФБР са съсредоточили всичките си усилия, за да предотвратят покушението. Вас пазя за последния момент.

— Тоест прибягвате до последните си запаси накрая. — Пит се облегна и се отпусна. — Не бих казал, че одобрявам тактиката ви.

— Вие не работите с любители, майоре. Тези хора са проверени професионалисти. Някои са облечени в костюми като вас, други вървят ръка за ръка като излезли на разходка влюбени, трети се преструват на забавляващи се семейства, някои са влезли в ролята на служители от персонала. Имаме хора по покривите и в бутафорни втори етажи с телескопи и бинокли. — Гласът на Кипман беше тих, но напълно убеден. — Убийците ще бъдат открити и спрени, преди да извършат мръсното си дело. Шансовете ни срещу Кели и поставения от него краен срок са наистина внушителни.

— Това го кажете на Оскар Рондхайм — възрази Пит. — Има един недостатък, който праща по дяволите всичките ви добри намерения — вие не познавате противника си.

В малката стая се възцари мълчание. Кипман потри длани в лицето си, после бавно поклати глава, като че ли му предстоеше да направи нещо, което никак не му харесваше. Вдигна неизменното си дипломатическо куфарче и подаде на Пит папка с простия надпис 078-34.

— Вярно е, че не съм го виждал лично, но той не е непознат за мен. — Кипман зачете от папката. — „Оскар Рондхайм, още Макс Роланд, още Хуго фон Клаусен, още Чартфорд Маразан, с истинско име Карзо Бутера, роден в Бруклин, Ню Йорк, на 15 юли 1940.“ Бих могъл часове наред да чета списъка на арестите и присъдите му. Бил е доста голяма фигура в нюйоркското пристанище. Организирал е синдиката на рибарите. Бил изтласкан от мафиотски групировки и изчезнал. През последните пет години наблюдаваме отблизо господин Рондхайм и компанията му „Албатрос“. Накрая успяхме да навържем фактите и да стигнем до Карзо Бутера.

По устните на Пит заигра хитра усмивка.

— Убедихте ме. Би ми било интересно да узная какво пише за мен в архивите ви със скандални подробности.

— И вашата папка е тук — отвърна Кипман със същата усмивка. — Искате ли да я видите?

— Не, благодаря. Тя няма да ми каже нищо, което вече не знам — отсече Пит. — По-интересно ще ми бъде да видя сведенията ви за Кирсти Фирие.

Лицето на Кипман застина и той заприлича на човек, по когото са стреляли.

— Надявах се да не стигнете до нея.

— Имате и нейното досие. — Това не беше въпрос.

— Да. — Кипман видя, че няма как да се измъкне, че не би могъл да си послужи с никакъв аргумент. Въздъхна притеснено и подаде на Пит папка с номер 883–57.

Пит се пресегна и я взе. Проучва съдържанието ѝ десет минути, разлистваше я бавно, преминаваше от документи към снимки, от сведения към писма. Накрая като човек в транс затвори папката и я върна на Кипман.

— Не може да бъде. Това е нелепо. Не го вярвам.

— За съжаление прочетохте истината, цялата истина. — Гласът на Кипман беше тих и равен.

Пит прекара длан през очите си.

— Никога, никога... и хиляда години да бях... — Гласът му утихна.

— Фактите стреснаха и нас. Първият намек дойде, когато не открихме и следа от нея в Нова Гвинея.

— Знам. Сам се убедих, че това е било измама.

— Знаели сте? Но как?

— Когато вечеряхме заедно в Рейкявик, описах една рецепта, за която се иска акулското месо да се увие във водораслото ехидна. Госпожица Фирие го прие. Доста странно поведение за мисионерка, която е прекарала години в джунглите на Нова Гвинея, не мислите ли?

— Откъде, по дяволите, бих могъл да знам аз? — сви рамене Кипман. — Нямам никаква представа какво е ехидната.

— Ехидната — обясни Пит — е покрит с игли мравояд. Много често срещано в Нова Гвинея млекопитаещо.

— Не бих я обвинил, че не е забелязала уловката.

— Вие как бихте реагирали, ако кажех, че отивам на угощение, където ще ми поднесат нийоркски котлет с бодли от бодливо прасе?

— Бих казал нещо.

— Значи ви е ясно.

Кипман възхитено погледна Пит.

— Какво първо ви накара да се усъмните в нея? Не бихте я подлъгали без никакъв първоначален подтик, без повод за подозрение.

— Тенът ѝ — отвърна Пит. — Беше лек тен, а не дълбоката мургавост, която човек придобива след години, прекарани в тропическата джунгла.

— Вие, сър, сте много наблюдателен — замислено промърмори Кипман. — Но защо... защо ви трябваше да подлъгвате човек, когото едва познавате?

— Донякъде по същата причина, поради която седя сега тук в този смехотворен вълчи костюм. Дойдох доброволно на малкия ви лов на хора по две причини. Първо, държа да си разчистя сметките с Рондхайм и Кели — това е много просто. Второ, все още съм директор по специалните проекти в Националната подводна и морска агенция и затова сред най-важните ми задължения е да получа плановете за подводната сонда за минерали на Фирие. Ето защо изиграх Кирсти — тя знае къде са скрити подробните плановете. А след като аз знаех нещо, което не ми се полагаше, притежавах лост, чрез който да се добера до нея.

Кипман кимна.

— Сега разбирам. — Опря се на ръба на бюрото и взе да върти нож за хартия в ръцете си. — Добре, след като задържа Кели и групата му, ще я предоставя на вас и на адмирал Сандекър за разпит.

— Това не е достатъчно — рязко каза Пит. — Ако искате да продължа да ви сътруднича и като свидетел за разпознаването, трябва да ми осигурите няколко минути насаме с Рондхайм. Както и пълно и окончателно попечителство над Кирсти Фирие.

— Това е невъзможно!

— Едва ли. Бъдещото физическо състояние на Рондхайм надали има особено значение за вас.

— Дори да се направя на сляп и да ви оставя да изпотрошите зъбите на Рондхайм, не мога да ви дам Кирсти Фирие.

— Можете — тръсна глава Пит. — Главно защото тя не ви принадлежи. Бихте могли най-много да я обвините в съучастничество. Но това пък би напрегнало взаимоотношенията ни с Исландия, а от такова развитие на нещата Държавният департамент никак няма да е доволен.

— Хабите си приказките — нервно подхвана Кипман. — Тя ще бъде съдена за убийство заедно с останалите.

— Вашата работа не е да съдите, а да задържате и арестувате.

Кипман поклати глава.

— Не разбирате ли, че...

Спря, когато вратата се отвори широко. В рамката с посивяло лице бе застанал Лазард.

Кипман го изгледа любопитно.

— Дан, какво има?

Лазард изтри чело и се отпусна в един празен стол.

— Де Кроа и Кастиле изведнъж са решили да променят запланувания маршрут. Освободили са охраната си и са изчезнали някъде в парка. Един бог знае какво може да се случи, преди да ги намерим.

Кипман смаян се намръщи и за миг на лицето му се изписа пълно неразбиране.

— Господи! — избухна той. — Как можа да стане това? Как ги изтървахте, след като половината от федералните агенти в щата наблюдаваха групата?

— В момента из парка се движат двадесет хиляди души — търпеливо започна Лазард. — Не са нужни кой знае какви усилия двама от тях да се изплъзнат. — Сви рамене безпомощно. — Де Кроа и Кастиле се оплакваха от засилените ни грижи за сигурността им от секундата, когато влязоха през централния вход. Отишли са до клозета заедно и са се измъкнали през някой от страничните прозорци — също като две деца.

Пит се изправи.

— Бързо, имате ли маршрута им и предвидените спирания?

Лазард остана загледан в него за миг.

— Да, ето — всички места за развлечение и посещение, както и разписанието. — Подаде на Пит ксерокопие от графика.

Пит бързо огледа данните. После бавно се усмихна и се обърна към Кипман.

— Най-добре е вече да ме включите в играта, шефе.

— Майоре — с нещастен вид въздъхна Кипман, — имам чувството, че се каните да ме изнудвате.

— Както казват по университетските стачки, ще изпълните ли условията ни?

Кипман сви рамене така безпомощно, че със същия успех би могъл да развее и бяло знаме. Взря се в Пит. Погледът, който срещна,

беше обезпокояващо решителен.

Кипман кимна.

— Рондхайм и госпожица Фирие са ваши. Отседнали са в хотел „Дисниленд“ от другата страна на улицата. Две съседни стаи — 605 и 607.

— А Кели, Маркс, Фон Хумел и останалите?

— Всички са там. Компанията „Хърмит“ е резервирала целия шести етаж. — Кипман притеснено потри лице. — Какво точно сте намислили?

— Не се безпокойте. Трябват ми пет минути с Рондхайм. После може да си го приберете. А Кирсти Фирие ще задържа. Наречете го малък колегиален жест от страна на Националната разузнавателна агенция към Националната подводна и морска агенция.

Кипман напълно се предаде.

— Печелите. Сега къде са Де Кроа и Кастиле?

— На най-близкото до ума място. — Пит се усмихна на Кипман и Лазард. — На най-близкото до ума място, към което ще се отправят двама мъже, прекарвали детството си по североизточното крайбрежие на Южна Америка.

— Господи, точно така — почти с горчивина се досети Лазард. — Последното място от графика им — „Пиратите в Карибско море“.

След умно конструираните привидения в „Къщата на духовете“ в Дисниленд „Пиратите на Карибско море“ е най-посещаваната атракция в световноизвестния парк, разположена на две подземни равнища с площ от почти осем декара. Половинкилометровата обиколка с лодка пренася смаяните посетители през лабиринт от тунели и огромни помещения, в които виждат бродещи пиратски кораби и плячкосани крайбрежни градове, както и почти сто имитации на хора в естествен ръст, които не само съперничат на най-доброто от музея с восъчни фигури „Мадам Тюсо“, но могат също така да пеят, да танцуват и да грабят.

Пит беше последният на входа, водещ към площадка, където служителите помагаха на посетителите да се настанят в лодките, преди да започнат петнадесетминутната си обиколка. Наредилите се петдесет или шестдесет души помахаха на Пит и започнаха усмихнати да

обсъждат костюма му, когато той тръгна към тях зад Кипман и Лазард. Той им помахаше в отговор, като се чудеше какво ли биха изразили лицата им, ако свалеше вълчатата маска и разкриеше бинтованото си лице. Видя поне десет малки деца, които след това никога вече не биха искали да им четат приказката за трите малки прасенца преди лягане.

Лазард дръпна старшия служител за ръкава.

— Бързо, трябва да спрете лодките.

Служителят, русо дългуресто момче на не повече от двадесет години, просто замръзна, без да разбира нищо.

Лазард, който явно не обичаше излишните разговори, бързо мина през площадката към контролното табло, изключи подводната верига, теглеща увеселителните лодки, дръпна ръчната спирачка и се обърна отново към изуменото момче.

— Двама мъже, двама мъже качиха ли се заедно преди малко?

Замаяното момче само изпелтечи:

— Не съм... не съм сигурен, сър. Имаше... имаше толкова много хора. Не мога да си спомня...

Кипман застана пред Лазард и показа на момчето снимките на Кастиле и Де Кроа.

— Видя ли тези мъже?

Зениците на момчето се разшириха.

— Да, сър, спомних си ги сега. — После се намръщи. — Но не бяха сами. С тях имаше още двама.

— Четирима! — извика Кипман, като накара поне тридесет души да се обърнат към него. — Сигурен ли си?

— Да, сър. — Момчето уверено кимна. — Съвсем сигурен съм. В лодката има осем места. Първите четири бяха заети от мъж и жена с две деца. Мъжете от снимките заеха задните седалки заедно с още двама.

Пит дотича в този момент, като дишаше начесто, и се опря на перилото, за да не падне от болка и изтощение.

— Единият от тях беше едър мъжага с плешива глава и космати ръце, нали? А другият — червенокос, с огромни мустаци и рамене като на маймуна?

Момчето за миг глупаво се загледа в костюма на Пит.

После се усмихна наполовина.

— Съвсем точно ги описахте. Голяма двойка. Бяха като герои от някой детски филм за разбойници.

Пит се обърна към Кипман и Лазард.

— Господа — съобщи им той с леко заглушен под гумената вълча маска глас, — мисля, че нашата лодка току-що е потеглила.

— За бога! — ужасен промърмори Кипман. — Не можем просто да си стоим тук.

— Не — тръсна глава Лазард. — Не можем да го направим. — Кимна към момчето. — Обади се на вътрешен 309. Кажете на който и да ти се обади, че Лазард е открил изчезналите хора в „Пиратите в Карибско море“. Кажете им също, че ситуацията е извънредна — че и ловците са тук. — Обърна се пак към Кипман и Пит. — Тримата ще тръгнем по мостчетата зад декорите и ще ги настигнем. Единствената ни надежда е да не сме закъснели.

— Преди колко лодки потеглиха те? — попита Пит момчето.

— Преди десет, може би дванадесет. Сега трябва да са спрени някъде в средата — навярно между запаленото село и боя с топове.

— Насам! — Лазард почти изстреля думите. После изчезна зад врата в края на площадката с надпис *служебен вход*.

Докато се движеха из тъмните пространства зад пиратите, тримата дочуваха гласовете на посетителите, чиито лодки бяха спрени в различни места по маршрута. Кастиле и Де Кроа, както и убийците им, мислеше си Пит, не биха съзрели нещо, свързано с тях, в забавянето, но това нямаше значение — беше напълно възможно планът на Кели и Рондхайм вече да е осъществен. Той се бореше с болката в гърдите си и следваше квадратните очертания на Кипман покрай задната част на сцена, в която петима пирати заравяха сандък със скъпоценности. Фигурите съвсем приличаха на истински и на Пит му беше трудно да повярва, че са само електронни манекени. Така се беше загледал в увеселителните изображения, че се блъсна неволно в спрелия изведнъж Кипман.

— По-леко, по-леко — изохка Кипман.

Лазард им направи знак да останат на място, мина безшумно по тесен коридор и се надвеси над перилата на галерията за поддръжка, която минаваше над канала с лодките. После махна на Пит и на Кипман да се приближат.

— Този път имахме късмет — посочи им той. — Погледнете.

Пит с още непривикнали към тъмнината очи се взря надолу в най-невероятната гледка — дива фантастична нощ, в която група от поне тридесет пирати гореше и ограбваше нещо, което изглеждаше като копие на Порт Роял^[1] или на Панама сити. От няколко сгради излизаха пламъци, докато силуетите на смеещи се морски разбойници преследваха пицци манекени на момичета около осветени отзад прозорци. Шумна песен се носеше от скрити високоговорители и създаваше впечатлението, че изнасилванията и грабежите са все пак само забавление.

Каналът с лодките минаваше покрай градските къщи и пред очите на зрителите се показваха ту двама пирати, които напразно се мъчеха да принудят едно муле да издърпа количка с плячката им, ту трима техни събратя, които жадно пиеха вино направо от буретата вдясно. Но вниманието на Пит се насочи към средата на канала. Там Кастиле и Де Кроа седяха в лодка, която се намираще почти под него, и щастливо сочеха един на друг подробности от възхитителната сцена като двама ученици по време на игра на хокей. А точно зад двамата латиноамерикански президенти като незаинтересувани статуи седяха горилите, които бяха държали ръцете му само преди два дена в Рейкявик, докато Рондхайм го превръщаше в желе.

Пит погледна светещия циферблат на оранжевия часовник „Докса“ на китката си. Все още оставаше час и двадесет минути до крайния срок, даден от Кели. Беше прекалено рано, но все пак двама от убийците на Рондхайм се бяха настанили зад бъдещите си жертви. От мозайката липсваше голяма част. Не се съмняваше, че Кели беше казал истината за разписанието си и че Рондхайм би трябвало да се придържа към него. Но щеше ли да го направи? Щом Рондхайм възнамеряваше да завладее компанията „Хърмит“, можеше да се допусне и че ще извърши промяна в плановете.

— Тук командваш ти, Дан — обърна се Кипман към директора на охраната. — Как да ги хванем?

— Никакво оръжие — отсече Лазард. — Последното нещо, което ни е нужно, е някое дете да пострада от заблуден куршум.

— Може би е по-добре да изчакаме подкрепленията — предложи Кипман.

— Няма време — възрази Лазард. — И без това задържахме лодките прекалено дълго. Всички са започнали да се изнервят,

включително и онези двамата зад Кастиле и Де Кроа.

— Тогава се налага да рискуваме. — Кипман прекара кърпа по потното си чело. — Пусни отново веригата. Когато лодката с нашите приятели мине под нас, ще ги хванем.

— Добре — съгласи се Лазард. — Мостът ще ви осигури прикритие до метър и половина от тях. Аз ще заобиколя и ще изляза от вратата под знака на онази кръчма. Кипман, ти се скрий зад мулето и количката.

— Ще ви трябва ли помощ? — попита Пит.

— Съжалявам, майоре. — Лазард хладно изгледа Пит. — Вие едва ли сте във форма за ръкопашен бой. — Замълча и хвана Пит за рамото. — Бихте могли все пак да изиграете важна роля.

— Кажете каква.

— Ако застанете на моста във вълчия си костюм и се смесите с пиратите, ще можете да отвлечете вниманието на ония двамата от лодката достатъчно, за да осигурите на мен и на Кипман още няколко секунди.

— Това сигурно ще изненада много трите малки прасенца — пошегува се Пит.

Веднага щом Лазард успя да се свърже, нареди на служителя да пусне отново лодките след две минути. Той и Кипман се спуснаха в горящото село зад реалистичните фасади и заеха позиции.

След като се препъна в изпънатото тяло на пират, за когото зрителите трябваше да мислят, че се е проснал от препиване, Пит се пресегна и взе от манекена кривата му сабя. С учудване откри, че тя е стоманено копие на истинското оръжие. Дори от толкова близо можеше само да се възхищава от съвършенството на механичните пирати. Стъклените очи, разположени в кафяви восъчни лица, се вираха безпогрешно в която и посока да се обърнеше главата, а веждите и устните се движеха в ритъма на песента „Шестнайсет души във ковчега на мъртвеца“, която звучеше от говорители, скрити в алуминиевите клетки на телата им.

Пит се придвижи към средата на моста, извит като дъга над канала, и се присъедини към песента на трима весели морски разбойници, които седяха и полюляваха крака от парапета, имитация на камък, като въртяха късите си саби в такт с песента. Пит в костюма си на Големия лош вълк и лудуващите пирати представляваха странна

гледка за хората в лодката, които им замахаха и запяха известна старинна морска песен. Децата — десетгодишно момиченце и момченце на не повече от седем — скоро познаха в него триизмерното съответствие на героя от рисуваните филми и започнаха да му махат весело.

Кастиле и Де Кроа също се смееха, а после го поздравиха на испански, като го сочеха и се шегуваха помежду си, докато високият плешив убиец и съучастникът му, широкоплещестото животно, седяха с каменни лица, без да обръщат внимание на представлението. На Пит му хрумна, че неговата роля е много рискована — не само погрешно движение, но и най-малката непредпазливост можеха да доведат до смъртта на мъжете, жената и децата, които невинно се радваха на гротесковото му облекло.

Тогава видя, че лодката се задвижи.

Носът тъкмо минаваше под краката му, когато тъмните фигури на Кипман и Лазард изскочиха от прикритието си, хукнаха през движещите се манекени и скочиха в задната част на лодката. Изненадата беше пълна. Но Пит не успя да я забележи. Без шум и без излишна парадност, без всякакво предупреждение той хладно и точно мушна острието на сабята си под мишницата и в гърдите на пирата, застанал най-близо до него.

Случи се странно нещо. Пиратът изпусна своята сабя, устните му беззвучно се закръглиха, в очите му пролича учудване и шок, шок, който накрая се замени от разбиране. Очите му се извъртяха и той падна напред в сега празния канал под моста.

Вторият пират не бе успял да реагира в частта от секундата, когато би могъл да парира замахането на Пит. Понечи да каже нещо. С още кървава сабя Пит с всички сили замахна назад и острието му попадна в основата на врата на пирата и в лявата му плешка. Човекът изстена, протегна ръка напред, сякаш искаше да се претърколи, но се подхлъзна по неравния мост, коленичи и се стовари настрани, като от полуотворената му уста заструи кръв.

С ъгълчето на око си Пит забеляза метален отблясък сред светлината на пожара около себе си и инстинктивното накланяне на главата спаси живота му, когато сабята на третия пират преряза накривената шапка, която беше закрепена върху вълчата маска. Късметът беше проработил за Пит прекалено много. Беше надвил

двама от убийците на Рондхайм, преди да разберат какво става, но за третия остана достатъчно време, за да се противопостави на атаката на Пит и да го извади от равновесие.

Като отбиваше сляпо поредицата от удари и отстъпваше пред яростното нападение на другия, Пит конвулсивно се метна встрани през парапета в студената вода на канала. Дори при гмуркането си той чу изсъскването на сабята на пирата, която профуча във въздуха там, където бе стоял само преди секунда. Последва внезапен удар, когато рамото му силно се удари в плиткото дъно на канала. Болката избухна в него и всичко наоколо сякаш се стопи и замря.

„Йо-хо-хо, шестнайсет души в ковчега на мъртвеца.“ Господи, замаяно си помисли Пит, не можеха ли тая механични гадини да изпеят нещо друго? Като специалист по диагнозите внимателно бе изучил нараненото си тяло — областите на болка, положението на ръцете и краката в осветената от изкуствения огън вода. Усещаше ребрата си като че ли горяха в гърдите му, а огънят се разпростираше по гърба и раменете му. Пит се издърпа на площадката, застана нестабилно на крака, олюля се и успя да се задържи прав благодарение на сабята, която му послужи за бастун, макар да се учуди, като усети дръжката ѝ, която бе стиснал здраво в дясната си ръка.

Свлече се на коляно, опита се да нормализира дишането си, изчака сърцето му да забие по-бавно и проучи декора около себе си, като очите му напразно се мъчеха да пробият мрака зад червената светлина. Мостът беше празен, третия пират го нямаше, а лодката вече завиваше към следващата галерия. Обърна се навреме, за да види поредната лодка със зрители, която приближаваше по канала.

Забеляза всичко това механично, без да подреди фактите според значението им. Мислеше си единствено за убиеца, който трябваше да е някъде наблизко под маскировката на пират. Чувстваше се безпомощен, защото манекените толкова си приличаха, а събитията на моста се бяха развили така бързо, че не бе успял да запомни подробности от костюма му.

Почти като луд се опита да измисли какво да предприеме сега. Вече нямаше никаква възможност да изненада противника си — убиецът пират много добре знаеше как изглежда Пит, докато той не можеше да отличи истинския човек от манекените и вече бе изгубил

предимството да действа изневиделица. Знаеше обаче, че не бива да губи време.

След секунда вече наполовина тичаше, наполовина се препъваше по кея и стенеше при всяка стъпка, докато вълни от болка пронизваха всяко сухожилие по тялото му. Премина през черна завеса и попадна в залата за следващата сцена. Беше огромно помещение със заоблен таван, осветен слабо за нощен епизод.

В отсрещната стена беше вграден умален модел на корсарски кораб с миниатюрен екипаж и пиратски флаг, развяван от скрит вентилатор. Умаленото оръдие отстрани стреляше през двадесетте метра вода над главите на хората в лодките по миниатюрна крепост, качена върху назъбените скали отсреща.

Беше прекалено тъмно, за да се различи нещо в развлекателната лодка. Пит не забелязваше никакво движение на кърмата и беше убеден, че Кипман и Лазард са овладели положението — тоест всичко около тях. Когато очите му започнаха да свикват с гъстия мрак на нощното пристанище между кораба и крепостта, забеляза, че телата вътре в лодката са скупчени под стените на корпуса. Разбра защо е така, когато стигна до половината на пътя към корсарския кораб и чу странен звук — почти безшумното пукане на пистолет със заглушител.

Тогава изведнъж се озова зад гърба на човек в пиратски костюм, който държеше в дясната си ръка нещо, насочено към лодката. Пит го изгледа любопитно, но с някакъв далечен интерес. Вдигна сабята и стовари плоската ѝ страна върху китката на пирата.

Пистолетът изчезна през перилото и във водата долу. Пиратът се извъртя, изпод превързаната около главата му пурпурна кърпа се спускаше бяла коса, в студените синьо-сиви очи блеснаха гняв и безсилие, гънките около устата му дълбоко се врязаха. Огледа комичната фигура, която бе убила така хладнокръвно двамата му другари. Гласът му беше твърд и метален.

— Изглежда, сега съм твой затворник.

Пит не се заблуди нито за миг. Думите бяха само начин за печелене на време, завеса пред светкавичния удар, който непременно щеше да последва. Човекът зад гласа беше опасен и беше заложил твърде много. Но Пит разполагаше с нещо повече от острото оръжие — у него имаше нова сила, която изведнъж обхвана тялото му като приливна вълна.

— О... това си ти, Оскар.

Пит замълча многозначително и задебна Рондхайм като котка. Държеше главния изпълнителен фактор на компанията „Хърмит“ срещу върха на сабята си. Пит смъкна гумената вълча глава. Лицето на Рондхайм беше все така твърдо и съсредоточено, но очите му показаха пълно неразбиране. Пит захвърли маската и се подготви за момента, който очакваше, но за който не бе вярвал наистина, че ще дойде. Отви бавно бинтовете с едната си ръка, като оставяше марлите да се свличат по палубата и увеличаваше напрежението. Когато свърши, се загледа втренчено в Рондхайм и отстъпи. По устните на Рондхайм заигра неизречен въпрос, а лицето му доби зашеметен вид.

— Съжалявам, че не си спомняш лицето, Оскар — промълви Пит. — Но ти не остави кой знае какво за разпознаване.

Рондхайм гледаше подутите очи, изранените и подпухнали устни, шевовете по скулите и веждите, а после устата му се отвори наполовина и той прошепна:

— Пит!

Пит кимна.

— Не е възможно! — ахна Рондхайм.

Пит се изсмя.

— Извинявам се, че ти съсипах деня, но това само показва, че невинаги можеш да вярваш на компютъра.

Рондхайм дълго и изпитателно оглежда Пит.

— А останалите?

— С едно изключение всички са живи и се оправят от счупванията на костите, които ти така великодушно си им причинил. — Пит съсредоточи погледа си над рамото на Рондхайм и видя, че развлекателната лодка вече спокойно навлиза в следващата галерия.

— Значи отново сме ти и аз, майоре. При по-благоприятни за теб условия от онези, на които се радвах във физкултурния салон. Но не се надявай на нещо особено. — Някакво подобие на усмивка изкриви устните му. — Педерастчетата не могат да се мерят с истинските мъже.

— Съгласен съм — отвърна Пит. Запрати сабята във водата през главата на Рондхайм и отстъпи. Погледна надолу към ръцете си. Трябваше да свършат работа. Пое няколко пъти дълбоко дъх, прекара пръсти през мократа си коса, отърка ги в костюма си и след това ги огъна. Беше готов.

— Заблудих те, Оскар. Първият рунд беше проведен при неравни условия. Ти от самото начало имаше надмощие по хора, запланувани действия и инициатива. Как се чувстваш сам, Оскар, без платените помощници да подпират жертвите ти? Как се чувстваш на непознат терен? Още имаш възможност да избягаш. Между теб и шансовете ти за свобода не стои нищо, освен мен. Тъкмо тук е трудността, Оскар. Трябва да минеш покрай мен.

Рондхайм показва зъбите си.

— Не ми трябва никой, за да те прекърша, Пит. Съжалявам единствено, че нямам достатъчно време да ти дам пълен урок по болка.

— Добре, Оскар, стига с тези психологически глупости — спокойно каза Пит. Знаеше съвсем точно какво му предстои да направи. Наистина беше още слаб и адски уморен, но разчиташе и на нещо друго, освен на собствената си решителност — на невидимите фигури на Лили, Тиди, Сам Кели, Хънуел и останалите, които бяха до него, като му даваха сили, които никога не би имал сам.

Несигурна усмивка премина по устните на Рондхайм, докато заемаше изходна каратистка стойка. Усмивката трая кратко. Пит го удари. Нанесе силен десен, съвършено пресметнат удар, който запрати главата на Рондхайм настрани и го накара да залитне към главната мачта на кораба.

Дълбоко в себе си Пит знаеше, че шансовете му да победи Рондхайм в продължителен бой са малки, че не би могъл да го удържи повече от няколко минути, но беше заложил на изненадата, единственото свое преимущество, преди каратистките удари да започнат отново да го шибат по лицето. Оказа се, че преимуществом му е доста малко.

Рондхайм беше изключително як — беше понесъл силен удар, но вече се оправяше. Скочи от мачтата и отправи ритник към главата на Пит, като я пропусна само на сантиметър, когато Пит се отмести. Не беше изчислил добре. Пит му отвърна със серия къси леви крошета и едно силно дясно, което го накара да коленичи на палубата с ръка върху строшения кървящ нос.

— Подобрил си се — прошепна през кръвта Рондхайм.

— Казах, че те заблудих. — Пит се беше отдръпнал в поза наполовина между джудото и бокса и очакваше следващата атака на

Рондхайм. — Всъщност аз съм толкова педераст, колкото и Карзо Бутера.

При произнасянето на истинското му име Рондхайм видя как пръстите на смъртта се протягат към него, но овладя гласа си и превърна лицето си в безизразна маска.

— Изглежда, съм те подценявал, майоре.

— Не беше трудно да те заблуди човек, Оскар, или трябва да те нарека с името от кръщелното ти свидетелство? Както и да е, играта приключи.

Като смотолеви серия псувни през окървавените си устни със замръзнало в неистова омраза лице, Рондхайм се нахвърли върху Пит. Но не беше направил и втората си крачка, когато бе спрял от ъперкътата отдолу, който се блъсна като ковашки чук в зъбите му. Пит беше вложил в удара всичко, на което бе способен, беше запратил напред рамото и тялото си с такава сила, че ребрата му изпращяха в агония, и разбра веднага, че не би могъл да повтори.

Чу се тъп смачкващ звук, смесен с приглушено пукане. Зъбите на Рондхайм бяха излезли от венците и се бяха забили в напуканите устни, при което и китката на Пит се изкълчи. За две-три секунди изглеждаше, че Рондхайм ще се задържи на крака, но после невероятно бавно и невъзвратно започна да се свлича като отсечено дърво, строполи се на палубата и остана неподвижен.

Пит стоеше и дишаше тежко през стиснати зъби, а китката му висеше отпусната отстрани. Вдигна глава към малките светлини, които излизаха от мнимото оръдие на крепостта, а после забеляза, че следващата развлекателна лодка минава през пещерата. Примигна, за да концентрира очите си, но потта нахлу в тях и му залютя. Трябваше да направи още нещо. В началото мисълта му се стори отблъскваща, но той тръсна глава, защото беше решил, че няма друг начин.

Прескочи разкрачените крака на изпадналия в безсъзнание мъж, наведе се, подпря едната ръка на Рондхайм на палубата и на долната част на перилото. После вдигна крак и го спусна силно върху нея, като потръпна вътрешно, когато костта се счупи няколко сантиметра под лакътя. Рондхайм се помести мудро и изстена.

— Това беше за Джеръм Лили — кисело процеди Пит.

Повтори операцията с другата ръка на Рондхайм, като с мрачно задоволство забеляза, че очите на жертвата се бяха отворили и гледаха

празно, с разширени зеници, в изцъкленото състояние на физически шок.

— А това го сложи в сметката на Тиди Ройъл.

Пит се движеше автоматично, докато обърна тялото на Рондхайм така, че докара краката му в положението, в което преди това бяха ръцете. Мислещата и емоционалната част от ума на Пит вече не бяха част от съзнанието му. Бяха изплували извън черепната кутия и поддържаха връзка само доколкото можеха да командват центрите, които движеха ръцете и краката му. В изподраната си, нарязана и на някои места разместена кутия машината цъкаше тихо и гладко. Смъртното изтощение и болката бяха избутани настрани и запазени за момента, когато умът му щеше да поеме функциите си. Тогава скочи върху левия крак на Рондхайм.

— Отбележи това за Сам Кели.

Рондхайм се опита да извика, но писъкът заглъхна в гърлото му. Изцъклените синьо-сиви очи се взряха в Пит.

— Убий ме — прошепна той. — Защо не ме убиеш?

— И хиляда години да живееш — мрачно отвърна Пит, — никога не би могъл да получиш достатъчно заради болката и нещастията, които си причинил. Исках да знаеш как е, да почувстваш агонията на костите, които се разделят, безпомощността да лежиш и да наблюдаваш как това става. Би трябвало да ти счупя гръбнака, както ти направи с Лили; да гледам как животът ти изтлява в инвалиден стол. Но това са само приказки, Оскар. Процесът ти може да трае няколко седмици, дори месеци, но няма съдебен състав в света, който не би ти дал смъртна присъда, без дори да си прави труда да заседава. Не, ако те убия, бих ти направил услуга, което не искам. А това сега е за Уили Хънуел.

По лицето на Пит нямаше усмивка, в тъмните му зелени очи не светеше радост. Скочи за четвърти, последен път и дрезгавият, ужасен вик от болка отекна по палубите на корабите, понесе се в пещерата, после бавно заглъхна и изчезна.

С чувство на празнота, почти на тъга Пит седна на капака на люка и се загледа в разтрошеното тяло на Рондхайм. Картината не беше приятна. Гневът в него си бе намерил отдушник и сега той се чувстваше напълно пресушен, докато чакаше дробовете и сърцето му да се върнат към нормалния си ритъм.

Кипман и Лазард, следвани от малка армия въоръжени мъже, го завариха така, когато се втурнаха на палубата. Не продумаха нищо. А и нямаше какво да кажат в продължение поне на пълни шестдесет секунди, докато цялата картина на онова, което Пит бе направил, им стана ясна.

Накрая Кипман наруши мълчанието.

— Били сте малко груб с него, а?

— Това е Рондхайм — унесено се обади Пит.

— Рондхайм? Сигурен ли сте?

— Аз рядко забравям лица — отвърна Пит. — Особено на хора, които са ме правили на желе с ритници.

Лазард се обърна да го погледне. Устните му се свиха в лека усмивка.

— Какво говорихме — че едва ли сте в състояние да се справите в ръкопашен бой?

— Съжалявам, че не се добрах до Рондхайм, преди да започне да стреля със заглушителя си — намръщи се Пит. — Засегнал ли е някого?

— Кастиле е ранен в ръката — обясни Лазард. — След като се оправихме с ония двама клоуни на кърмата, аз се обърнах и те видях да влизаш в ролята на Ерол Флин^[2] на мостчето. Разбрах, че опасността още не е отминала, така че се хвърлих върху семейството отпред и ги принудих да легнат на дъното.

— И аз направих същото с гостите ни от Латинска Америка — усмихна се Кипман и разтри една драскотина на челото си. — Те ме помислиха за луд и една минута се боричкахме.

— Какво става с Кели и компанията „Хърмит“? — попита Пит.

— Ще арестуваме господин Кели заедно с богатите му международни приятели, разбира се, но вероятността хора с тяхното положение да получат присъда е съвсем нищожна. Според мен замесените правителства ще ги ударят, където ще ги заболи най-много — в чековата книжка. С глобите, които навярно ще трябва да платят, флотът ще може да си построи нов самолетносач.

— Това е твърде малка цена за страданията, които са причинили — уморено махна с ръка Пит.

— Все пак е някакво заплащане — промърмори Кипман.

— Да... да, така е. Слава богу, че бяха спрени.

Кипман кимна към Пит.

— Трябва на вас да благодарим, майор Пит, че привлякохте вниманието ни върху компанията „Хърмит“.

Лазард изведнъж се усмихна.

— А аз бих искал да съм първият, който ще ви благодари за изпълнението на Хораций^[3] на моста. Кипман и аз не бихме стояли тук, ако тогава не бяхте свършили работата си. — Сложи ръка върху рамото на Пит. — Кажете ми нещо, интересно ми е.

— Какво?

— Как познахте, че онези пирати на моста са от плът и кръв?

— Ами просто си стояхме ей така, око до око... и мога да се закълна, че видях другия да мига.

[1] Някогашен манастир в Париж, от който днес са запазени някои сгради. — Бел.пр. ↑

[2] Американски актьор (1909 — 1959) — блестящ изпълнител на героични приключенски роли. — Бел.пр. ↑

[3] Име на трима братя от Рим, които се сражавали през VII в. пр.Хр. срещу тримата Куриации от град Алба за това кой народ ще господства над другия. Хорациите победили благодарение на находчивостта на единия от братята. — Бел.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Беше приятна южнокалифорнийска вечер. Смогът от деня се бе изчистил и духаше хладен западен ветреца, който носеше силния свеж мирис на Тихия океан през централната градина на хотел „Дисниленд“, намаляваше болката от раните на Пит и успокояваше ума му за предстоящата задача. Той стоеше мълчалив и изчакваше външният остъклен асансьор да се спусне покрай сградата.

Асансьорът избръмча, спря и вратите му се отвориха. Пит извади въображаема пращинка от околото си и наведе глава, когато младеж и девойка, хванати за ръка и безгрижно засмени, го подминаха, без да забележат нито лицето му, което не бе за пред хора, нито ръката в пластмасово легло, придържана от черна лента.

Влезе и натисна бутона за шестия етаж. Асансьорът се издигна бързо, а той се обърна, за да погледне през стъклените стени небосклона на Ориндж каунти. Пое дълбоко дъх и бавно го издиша, като гледаше как искрящият килим от светлини се простира и разширява с движението на асансьора нагоре. Светлините мигаха в кристалночистия въздух и му напомняха за кутия със скъпоценности.

Не му се вярваше, че са минали само два часа, откакто лекарят на парка намести китката му, а Пит взе душ, обръсна се и за първи път се нахрани сериозно, след като бе напуснал Рейкявик. Лекарят много настояваше да го изпрати в болница, но Пит не пожела и да чуе.

Неумолимите думи на доктора бяха:

— Вие сте глупак или по-скоро приличате на крачещ мъртвец. Би трябвало да сте сдали багажа и да сте припаднали още преди часове. Ако не си наместите задника между болничните чаршафи, ще преживеете първокласен срив.

— Благодаря — кратко смънка Пит. — Признателен съм за професионалната ви загриженост, но в пиесата има още едно действие. Два часа, не повече, и ще предоставя онова, което е останало от тялото ми, на медицинската наука.

Асансьорът забави ход и спря, вратите се отвориха и Пит стъпи върху мекия червен мокет във фоайето на шестия етаж. Остана на място, за да не се сблъска с трима души, които чакаха асансьора за надолу. Прие, че двамата са агенти на Кипман. А третият, отпуснал глава между двамата, без съмнение беше Ф. Джеймс Кели.

Пит препречи пътя им. Кели бавно вдигна глава и отправи към Пит празен, неразбиращ поглед. Накрая майорът прекъсна неловкото мълчание.

— Почти съжалявам, че грандиозният ви проект пропадна, Кели. На теория изглеждаше блестящ. Но беше невъзможно да се изпълни.

Очите на Кели бавно се разшириха и цветът се отдръпна от лицето му.

— Господи... това вие ли сте, майор Пит? Не... вие би трябвало...

— Би трябвало да съм мъртъв? — довърши Пит, като че ли това вече не го интересуваше особено.

— Оскар се закле, че ви е убил.

— Успях да се измъкна по-рано от партито — хладно обясни Пит.

Кели заклати глава напред-назад.

— Сега разбирам защо планът ми се провали. Изглежда, майоре, че съдбата ви е отредила ролята на мой ангел отмъстител.

— Просто се озовах не където трябва и не когато трябва.

Кели се усмихна слабо и кимна на двамата агенти. Тримата влязоха в очакващия ги асансьор.

Пит се отдръпна, после изведнъж се досети:

— Сам ме помоли да ви предам нещо.

На Кели му бяха нужни няколко секунди, за да се овладее.

— И Сам ли...

— Сам умря в тундрата — обясни Пит. — Но преди края искаше да разберете, че ви е простил.

— О, боже... боже — изстена Кели и закри с пръсти очи.

Много години след това у Пит остана споменът за лицето на Кели точно преди вратите на асансьора да се затворят. Бръчките на поражението, помътнелите, безжизнени очи, пепелявата кожа. Беше като лицето на човек, когото сякаш душат.

Пит опита бравата на вратата с номер 605. Беше заключена. Мина надолу и пробва врата 607. Тя се отвори. Той тихо прекрачи прага и я остави да се затвори зад гърба му. Вътре беше хладно и тъмно. Усети мириса на фасове, преди да е отминал антрето. Това го убеди, че е в стаята на Рондхайм.

През пердетата проникваше лунна светлина и хвърляше дълги, безформени сенки, които той премина, за да влезе в спалнята. Видя, че дрехите и багажът на Рондхайм не бяха пипани. Кипман беше удържал на думата си. Хората му не бяха тревожили Кирсти Фирие и не й бяха дали повод да се досети за съдбата на Рондхайм, нито за кончината на компанията „Хърмит“.

Премина към жълтата ивица светлина, която показваше къде е вратата за съседната стая. Влезе с тихи стъпки, безшумно, като нощен звяр, готов за скок. Това едва ли би могло да се нарече стая — луксозен апартамент би било по-точно описание. Състоеше се от антре, дневна с добре заредено барче, баня и спалня, чиято голяма плъзгаща се стъклена врата водеше към малък балкон.

Всички стаи освен банята бяха празни; струящата вода показваше, че Кирсти е под душа. Пит отиде до барчето, нехайно си наля уиски с лед и също така нехайно се разположи на дългото удобно канапе. След двадесет минути и още две уискита Кирсти излезе от банята. Носеше зелено сребристо кимоно, прихванато с коланче на кръста. Златистата коса танцуваше около главата ѝ като слънчев ореол. Изглеждаше невероятно свежа и прекрасна.

Мина през спалнята, влезе в дневната и вече си забъркваше коктейл, когато видя отражението на Пит в огледалото на барчето. Остана там като внезапно парализирана — много бледа, с несигурно изражение на лицето.

— Предполагам — започна тихо Пит, — че джентълменът би трябвало да каже, когато прекрасна жена излиза от банята: „Ето, Венера се надига от вълните“.

Тя се обърна и несигурният ѝ вид бавно се превърна в любопитен.

— Познавам ли ви?

— Виждали сме се.

Тя стисна ъгъла на барчето мълчаливо, а очите ѝ не се отделяха от него.

— Дърк! — прошепна тихо. — Ти си. Наистина си ти. Слава богу, че още си жив.

— Грижата ти за състоянието ми е малко закъсняла.

Останаха загледани един в друг — зелените очи не се откъсваха от виолетовите.

— Елза Кох, Бони Паркър и Лукреция Борджия — прекъсна той мълчанието, — всички биха могли да вземат уроци от теб по убиване на приятели и въздействие върху враговете.

— Правила съм онова, което е било нужно — с равен глас отвърна тя. — Кълна ти се, че не съм убила никого. Бях въввлечена от Оскар във водовъртежа против желанието си. Никога не съм мислила, че връзките му с Кели ще доведат до смъртта на толкова хора.

— Твърдиш, че не си убила никого?

— Да.

— Лъжеш.

Тя го погледна странно.

— За какво говориш?

— Убила си Кристиян Фирие!

Вече го гледаше, сякаш е полудял. Устните ѝ трепереха, а очите — прекрасните виолетови очи — бяха потъмнели от страх.

— Не говориш сериозно — възкликна тя. — Кристиян умря на „Лакс“; беше изгорен... изгорен до смърт.

Беше дошъл моментът, каза си Пит, да се оправят сметките, да се направи балансът и да се изчисли крайният резултат. Той се приведе напред.

— Кристиян Фирие не е умрял от огнена смърт на кораб в северния Атлантис — умрял е под хирургическия нож на операционна маса във Веракрус, Мексико.

Пит почака думите му да стигнат до нея. Отпи няколко пъти от чашата си и запали цигара. И без това му беше трудно да говори. Гледаше я мълчаливо.

Устата на Кирсти се бе отворила. Тя бързо я затвори и напразно търсеше какво да каже. Имаше вид, че ще се разплаче, но сълзи не се появиха. После наведе глава и закри с ръце лицето си.

— Знам го от сигурни източници — продължи Пит. — Операцията е извършена в болницата „Сау де Сол“, а хирургът е доктор Йесус Ибара.

Тя вдигна очи с измъчено изражение.

— Тогава знаеш всичко.

— Почти всичко. Някои неща все пак ме интересуват.

— Защо тогава ме измъчваш със заобикалки? Защо не ме попиташ направо?

Пит заговори тихо.

— Какво да кажа? Че всъщност ти си Кристиян Фирие? Че никога не е имало сестра. Че Кристиян е умрял в същия момент, в който си се родила ти? — Тръсна глава. — И какво бих променил с това. Ти не си искала да приемеш пола, който тялото ти е имало като Кристиян, така че си предприела операция за промяна и си станала Кирсти. Появила си се на този свят като транссексуал. Усещала си гените си различни. Не си била доволна от картите, които природата ти е раздала, така че си направила промяна. Какво повече има да се говори?

Тя се махна от барчето и се опря на покрития с кожа шкаф.

— Никога не би го разбрал, Дърк. Никога няма да научиш какво значи да живееш притеснено и сложно, да се правиш на силен, мъжествен търсач на приключения външно, а в себе си да бъдеш жена, която иска да е свободна.

— Значи си избягала от черупката — заключи Пит. — Намерила си мексикански хирург, чиято специалност са транссексуалните операции. Подложила си се на хормонни инжекции и на силиконови имплантации за... ммм... гърдите си. После си се пекла на веракрузкото слънце и си добила тен, с който в началото си прикрила следите от операцията. По-късно, в подходящ момент, си се явила в Исландия с твърдението, че си собствената си отдавна изчезнала сестра от Нова Гвинея. Какво удивително самочувствие трябва да си имала, за да мислиш, че това ще ти се размине — продължи Пит. — По време на краткия си живот съм срещал доста хитреци, но за бога, Кирсти, Кристиян или каквото си там, ти сигурно си най-отраканият мръсник... или по-скоро мръсница, която се е раждала. Заблуди всички. Подмами адмирал Сандекър да мисли, че ще предадеш подводната сонда на нашето правителство. Накара хиляди мъже заедно с корабите и самолетите си да търсят кораб, който никога не е изчезвал. Подлъга собствения си отколешен приятел доктор Хънуел да разпознае един овъглен труп като твоя собствен. Използва персонала

на компанията „Фирие“ — те загинаха, като изпълняваха заповедта ти. Използва Рондхайм. Използва Кели. Дори се опита да използваш мен с надеждата, че ще премахна Оскар. Жалко, че мехурът трябваше да се спука. Първата стъпка към всички измами е да започнеш да лъжеш себе си. А в това ти постигна забележителен успех.

Кирсти се бе преместила бавно до скромния сак в края на масата, вдигна малък колт калибър 25 и го насочи към гърдите на Пит.

— Обвиненията ти не са толкова подредени и организирани, колкото си мислиш. Луташ се, Дърк, луташ се в мрака като слепец.

Пит погледна пистолета, после нехайно се обърна, без да му обръща повече внимание.

— Ами тогава разкрий ми истината.

Тя погледна несигурно Пит, макар все още да държеше пистолета неподвижна като статуя.

— Наистина имах най-доброто намерение да предам подводната сонда на твоята страна. Първоначално планът ми беше да кача учените и инженерите си на „Лакс“ и да ги изпратя във Вашингтон за церемонията. И по време на пътуването през Северния Атлантик Кристиан Фирие трябваше да изчезне зад борда.

— Междувременно си заминала за Мексико да си направиш операцията.

— Да — тихо отвърна Кирсти. — Но едно напълно неочаквано и непредвидено обстоятелство се оказа фатално за новия живот, който бях подготвила така внимателно. Доктор Йесус Ибара се оказа член на компанията „Хърмит“.

— Значи той е вдигнал тревога и е съобщил на Рондхайм.

Кирсти кимна.

— От този момент нататък се превърнах в робиня на Оскар. Той ме заплаши, че ще разгласи за операцията ми, ако не предам бизнес ресурсите си на него и на Кели. Нямах избор. Ако тайната ми се разкриеше, щеше да последва скандал, който би съсипал компанията „Фирие“ и би разрушил икономиката на страната ми.

— А защо беше нужен маскарадът с „Лакс“?

— След като Оскар и Кели ме бяха притиснали до стената, нямаха намерение да изпуснат и морската ми сонда. Така че създадох лъжлива версия за изчезването на „Лакс“. Трябва да признаеш, че тя

свърши добра работа. За света сондата бе изчезнала на дъното на океана.

— А също и Кристиан Фирие.

— Да, беше полезно и за мен.

— Но това не обяснява промените в надстройката на „Лакс“ — не се отказваше Пит. — Защо просто не махнахте оттам сондата и не я сложихте на друг кораб?

Тя за първи път се усмихна.

— Морската сонда е доста сложен уред. Конструкцията на кораба задължително трябва да е съобразена с нея. Би ни коствало месеци да я свалим от „Лакс“ и да я инсталираме на някой невзрачен риболовен траулер. Докато всички го търсеха, „Лакс“ тайно бе видоизменен в едно заливче на източния бряг на Гренландия.

— А доктор Хънуел, какво беше неговото място във всичко това?

— Заедно с мен разработи сондата.

— Знам, но защо с теб? Защо не с някого от собствената си страна?

Тя го погледна и дълго изучава лицето му.

— Платих за изследването и разработката, без да се обвързвам с когото и да е. Технологичните корпорации в САЩ настояха името му да бъде свързано с резултатите от експеримента. А доктор Хънуел мразеше всички начинания, които намирисваха на търговска изгода.

— Но все пак се е обвързал с Кели и компанията „Хърмит“.

— При изследването на гренландското морско дъно с „Лакс“ сондата даде дефект. Единствен доктор Хънуел беше достатъчно технически квалифициран да предложи бърз начин за ремонт. Кели му уреди въздушен превоз от Калифорния. Много умее да убеждава хората този Ф. Джеймс Кели. Подлъга доктор Хънуел да се присъедини към компанията „Хърмит“ като спасител на света. Докторът не можа да устои. Винаги си е бил поддръжник на благородните каузи. — По лицето на Кирсти премина болезнен спазъм. — Но започна да съжалява за решението си и умря заради това.

— Значи с това се обяснява изгарянето на кораба — замисли се Пит. — Подценили сте Хънуел. Кели не е могъл да го омае. Докторът добре е схванал целия мръсен замисъл. Не му е харесало онова, което е видял на „Лакс“ — екипажът на Рондхайм да държи в плен твоите учени. Възможно е дори твоите хора от кораба да са му обяснили как

доктор Матаджич и помощникът му са загинали. Тогава Хънуел е разбрал, че трябва с нещо да спре Кели, и е сложил бомба на сондата, като е нагласил часовниковия механизъм да я взриви, след като той напусне кораба. Направил е обаче грешка. Някакви реактивни свойства на целтиния, които и на него не са му били ясни, са предизвикали експлозия, която е унищожила сондата, кораба и екипажа. Нали заедно посетихме „Лакс“. Бях свидетел на изумлението му, когато разбра какво е направил.

— Грешката е моя — с разтреперан глас каза Кирсти. — Аз съм виновна. Изобщо не трябваше да разкривам името на доктор Хънуел пред Оскар и Кели.

— А Кели се е досетил какво е станало и е наредил на Рондхайм да запуши устата на Хънуел.

— Беше най-старият ми приятел — изстена тихо Кирсти. — А одобрих смъртната му присъда.

— Той знаеше ли за теб?

— Не, Оскар просто му казал, че съм в болница.

— Беше ти по-добър приятел, отколкото мислиш — забеляза Пит. — Престори се, че разпознава един от труповете на „Лакс“ като твоя. Направи го, за да не бъде замесено името на приятеля му Кристиан Фирие, когато отиде при властите и съобщи компрометиращите факти за компанията „Хърмит“. За нещастие злото възтържествува над доброто. Рондхайм го стигна първи. — Пит тъжно поклати глава и въздъхна. — А тогава на сцената излезе Дърк Пит.

Кирсти видимо потръпна.

— Тъкмо затова настоявах да се срещнем. Трябваше да ти благодаря за опита да спасиш живота му. Все още съм ти задължена.

Пит опря студената чаша в челото си.

— Твърде късно е, това едва ли вече има значение.

— За мене има. Именно затова спрях Рондхайм и той не те уби. — Гласът ѝ се разтрепери. — Но не мога... не мога да те спася втори път. Трябва да защитя себе си, Дърк. Съжалявам. Моля ти се, не мърдай и не ме карай да дръпна спусъка. Трябва да изчакаш Оскар.

Пит отново поклати глава.

— Не разчитай, че Оскар ще пристигне тук и ще те спаси. В този момент бившият ти господар лежи в безсъзнание на болничното легло, увит в половин тон гипс. Мога да добавя и че е в компанията на агенти

на Националната разузнавателна агенция. Сигурно ще трябва да го закарат до бесилката в инвалиден стол, но обесването няма да му се размине.

Пистолетът едва потрепна.

— Какво искаш да кажеш?

— Всичко свърши. Свободна си. Компанията „Хърмит“ и ръководството ѝ вече не съществуват.

Интересно, но Кирсти не каза, че Пит е луд.

— Искане ми се да ти вярвам, но как бих могла?

— Взemi телефона и звъни на Кели, Маркс, Фон Хумел или на приятеля си Рондхайм. А още по-добре провери във всички стаи на шестия етаж.

— И какво очакваш да намеря там?

— Нищо, съвсем нищо. Всички са арестувани. — Пит допи чашата си и я остави. — Останали сме само ти и аз. Благодарение на Националната разузнавателна агенция. Ти си наградата ми, малкият ми подарък за добре свършена работа. Мисли си каквото искаш, но душата ти е прехвърлена от Рондхайм на мен.

На Кирсти ѝ се стори, че стаята се залюля, когато осъзна значението на думите на Пит. Беше се чудила защо Рондхайм не я бе потърсил, защо Кели не я бе посетил, както ѝ бе обещал, защо почти два часа никой не бе позвънил или почукал на вратата. Накрая се свести, бързо възприе какво е станало.

— А... а аз? И мене ли ще арестуват?

— Не, на агенцията ѝ е известна промяната ти. Като съпоставиха фактите, решиха, че Рондхайм те е изнудвал. Колебаеха се дали да те приберат като съучастник, но аз ги разубедих.

Пистолетът внимателно беше положен на масата. Настъпи неловко мълчание. Накрая Кирсти погледна Пит.

— Има някаква цена, винаги се плаща.

— Цената е достатъчно ниска, като се вземат предвид прегрешенията ти... прегрешения, които не би могла да откупиш с цялото си богатство. Но би могла да обърнеш страницата и да започнеш нов живот без външна помощ. Всичко, което искам, е да гарантираш сътрудничеството между компанията „Фирие“ и Националната подводна и морска агенция.

— И?

— Въведената в компютрите на Кели информация съдържа достатъчно данни за построяването на нова сонда. Говоря от името на адмирал Сандекър, като ти предлагам да оглавиш новия проект.

— И това е всичко? — изуми се тя.

— Казах, че е евтино.

Тя го погледна в очите.

— А откъде мога да знам, че утре, следващата седмица, другата година няма да решите да повишите лихвите?

Очите на Пит станаха студени, а гласът му леден.

— Не ме поставяй в компанията на предишните си приятели. Масовите убийства и изнудването никога не са ме привличали. Тайната ти при мен е в безопасност, а още по-сигурна е в агенцията — ще имаме грижата журналистите да не се доближат на повече от двадесет метра до Рондхайм, Кели или Ибара.

Тя се поколеба.

— Съжалявам. Наистина съжалявам. Какво друго мога да кажа?

Той не отговори, само я изгледа.

Тя се обърна към парка отвън. Кулите на „Вълшебният замък“ блестяха като свещички на торта. Семействата си бяха тръгнали. Бяха ги заместили младите двойки, които ръка за ръка се разхождаха из алеите и вдишваха нагласената романтична атмосфера.

— А ти с какво ще се захванеш след това?

— Ще си взема малко ваканция, после ще се върна във Вашингтонското бюро на агенцията и ще се заема с нов проект.

Тя се обърна към него.

— А ако те помоля да дойдеш с мен в Исландия и да станеш член на управителния ми съвет?

— Не си падам по тези съвети.

— Сигурно има и друг начин да ти засвидетелствам благодарността си.

Приближи се към Пит и застана пред него. Досети се за нещо и се усмихна, погледът ѝ омекна, а по челото ѝ сякаш се появи влага.

— Всичко ще стане, както го искаш. — Вдигна ръка и пръстите ѝ докоснаха издраното му лице. — Утре ще се срещна с адмирал Сандекър и ще потвърдя споразумението ни. — Поколеба се и направи крачка назад. — Искам да получа обаче нещо в замяна.

— И какво е то?

Тя развърза коланчето и остави кимоното да се свлече от раменете ѝ на пода, като застана в класическата поза на гръцка статуя. Лампата осветяваше бронзовата ѝ гладка лъскава кожа и я караше да изглежда като изваяна от скулптор. Закръглените ѝ пълни устни бяха полуотворени от възбуда и нетърпение. Чертите и тялото ѝ не можеха да се назоват иначе, освен великолепни — съвършен паметник за чудесата на медицинската наука.

— Ако звучи като комплимент — гърлено промълви тя, — и за минута не съм вярвала в хомосексуалното ти превъплъщение.

— Ти имаш опит в тия неща.

Тя пребледня.

— Това, в което аз се превърнах, не е същото.

— Ти си се превърнала в студена, пресметлива и отракана кучка.

— Не!

— Кристиян Фирие е бил сърдечен и честен защитник на хората. Промяната у теб е не само физическа, а и емоционална. За теб хората са само обект, който се захвърля, след като ползата от него е изчерпана. Ти си студена и болна.

Тя тръсна глава.

— Не... не! Променена съм. Да. Но не съм... студена. — Протегна ръце. — Нека ти го докажа.

Намираха се в средата на стаята и мълчаливо се гледаха. Като видя изражението, което започна да се изписва по лицето на Пит, ръцете ѝ бавно се отпуснаха. Изглеждаше замаяна, а екзотичните ѝ очи бяха покрусени. Загледа се в него със странна, скована напрегнатост. Лицето на Пит беше хладно и заплашително. Лилавите белези, подутините, назъбените рани — всичко това се съчетаваше в ужасна, отвратена маска. Очите му вече не виждаха красотата ѝ. Виждаше единствено неразличимата пепел от онова, което някога е било човешки живот. Виждаше как Хънуел умира на пустото крайбрежие. Спомни си лицето на капитана на хидроплана, преди да изчезне сред пламъците. Знаеше какво са изпитали Лили, Тиди и Сам Кели. Знаеше и че Кирсти Фирие е донякъде отговорна за страданията на едни, както и за смъртта на други.

Кирсти побледня и отстъпи.

— Дърк, какво има?

— „Спасил те Бог.“

Обърна се и отвори вратата. Най-трудни му бяха първите няколко стъпки към асансьора. После всичко стана по-лесно. Когато стигна партера, излезе на тротоара и спря такси. Беше възстановил спокойствието си.

Шофьорът отвори вратата.

— Накъде, сър?

Пит остана мълчалив за малко. После изведнъж се досети къде трябва да отиде. Нямаше избор. Беше си такъв, какъвто е.

— Към „Нюпорт ин“. При една състрадателна червенокоса дама... надявам се.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.